

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2014. NOVEMBER

Liahóna

Általános konferenciai beszéd

**Gavarret, Godoy, Martinez
és Wong elderek az
anyanyelvükön mondják
el a beszédüket**

Krisztus a leprások között. Készítette: Kirk Richards

Jézus Krisztus által „a vakok látnak, és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak, és a siketek hallanak; a halottak fölátámadnak, és a szegényeknek evangéliom hirdetik” (Máté 11:5).

SZOMBAT DÉLELŐTTI ÜLÉS

- 4 Üdvözlünk benneteket a konferencián!
Thomas S. Monson elnök
- 6 Reménységünk oka
Boyd K. Packer elnök
- 9 Melyik irányba nézel?
Lynn G. Robbins elder
- 12 Az úrvacsora: megújulás a léleknek
Cheryl A. Esplin
- 14 Mentsünk egységben!
Chi Hong (Sam) Wong elder
- 16 Mindörökre szabadok, hogy maguk cselekedjenek
D. Todd Christofferson elder
- 20 Bizonyosságot kapni a világhosszról és az igazságról
Dieter F. Uchtdorf elnök

SZOMBAT DÉLUTÁNI ÜLÉS

- 24 Az egyházi tisztségviselő támogatása
Henry B. Eyring elnök
- 25 Szeressünk másokat, és éljünk együtt a különbségekkel!
Dallin H. Oaks elder
- 28 Joseph Smith
Neil L. Andersen elder
- 32 Szülők: gyermekeik elsődleges evangéliumi tanítói
Tad R. Callister
- 34 Magabiztosan járulni Isten trónusa elé
Jörg Klebingat elder
- 37 Igen, Uram, Téged követlek!
Eduardo Gavarret elder
- 40 „Nem vagyunk-e mindannyian koldusok?”
Jeffrey R. Holland elder
- 43 Tartós békére lelni és örökkévaló családokat építeni
L. Tom Perry elder

PAPSÁGI ÜLÉS

- 46 Válasszatok bölcsen!
Quentin L. Cook elder
- 50 Magam tudom ezeket a dolgokat
Craig C. Christensen elder
- 53 A böjt törvénye: személyes feladatunk, hogy törődjünk a szegényekkel és a rászorulókkal
Dean M. Davies püspök
- 56 „Én vagyok-é az, Uram?”
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 59 Az előkészítő papság
Henry B. Eyring elnök
- 67 Biztonságban hazavezérelve
Thomas S. Monson elnök

VASÁRNAP DÉLELŐTTI ÜLÉS

- 70 Folyamatos kinyilatkoztatás
Henry B. Eyring elnök
- 74 A próféták támogatása
Russell M. Nelson elder
- 77 Éljük a próféták szavai szerint!
Carol F. McConkie
- 80 Örök élet: megismerni Mennyei Atyánkat és Fiát, Jézus Krisztust
Robert D. Hales elder
- 83 Az úrvacsora és az engesztelés
James J. Hamula elder
- 86 Egyengsed el lábaid ösvényit
Thomas S. Monson elnök

VASÁRNAP DÉLUTÁNI ÜLÉS

- 89 Maradjatok a csónakban, és kapaszkodjatok!
M. Russell Ballard elder
- 92 A hit gyakorlása legyen elsődleges fontosságú
Richard G. Scott elder
- 96 Az Úrnak terve van számunkra!
Carlos A. Godoy elder
- 99 A könyv
Allan F. Packer elder
- 102 Személyes szolgálatunk
Hugo E. Martinez elder
- 104 Ne űzz tréfát szent dolgokból!
Larry S. Kacher elder
- 107 Jöjjetek, és lássátok meg!
David A. Bednar elder
- 110 Míg újra találkozunk
Thomas S. Monson elnök

ÁLTALÁNOS NŐI ÜLÉS

- 111 Oly módon felkészülve, amilyent még sohasem láttak
Linda K. Burton
- 114 Isten szövetséges leányai
Jean A. Stevens
- 117 Világosságotok megosztása
Neill F. Marriott
- 120 Örömmel megélni az evangéliumot
Dieter F. Uchtdorf elnök

- 64 Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottjai és általános tisztségviselői
- 124 Konferenciai történetek tárgymutatója
- 125 Az egyház hírei

A 184. Félévi Általános Konferencia összegzése

2014. OKTÓBER 4., SZOMBAT DÉLELŐTT, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.
Nyitóima: Bonnie L. Oscarson.
Záróima: Bradley D. Foster elder.
Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért: Richard Elliott és Andrew Unsworth. A hajnal kél. *Himnuszok*, 1. sz.; Fenn a magas hegyen. *Himnuszok*, 5. sz., feld. Wilberg, kiadatlan; "Beautiful Zion, Built Above," *Hymns*, no. 44, feld. Wilber, kiadatlan; Vezess minket, Jehova! *Himnuszok*, 39. sz.; Ha szívemmel is figyelek. DeFord, feld. Murphy, kiadatlan; "From All That Dwell below the Skies," *Hymns*, no. 90, feld. Wilberg, kiadatlan.

2014. OKTÓBER 4., SZOMBAT DÉLUTÁN, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.
Nyitóima: Wilford W. Andersen elder.
Záróima: Edward Dube elder.
Zene: a utahi Tooele, Grantsville és Stansbury cövekeinek összevont kórusa; vezényelt: Hollie Bevan; orgonán kísért: Linda Margetts. "Arise, O God, and Shine," *Hymns*, no. 265, feld. Wilberg, kiad. Oxford; Tudom, hogy jó Megváltóm él. *Himnuszok*, 78. sz., feld. Huff, kiadatlan; Izráel Szentje. *Himnuszok*, 6. sz.; Maradj velem, az est leszállt. *Himnuszok*, 100. sz., feld. Gates, kiad. Jackman.

2014. OKTÓBER 4., SZOMBAT ESTE, PAPSÁGI ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.
Nyitóima: Bruce A. Carlson elder.
Záróima: James B. Martino elder.
Zene: a Provói Misszionáriusképző Központ papsági kórusa; vezényelt: Ryan Eggett és Elmo Keck; orgonán kísért: Clay Christiansen. "Rise Up, O Men of God," *Hymns*, no. 324, feld. Wilberg, kiadatlan; Misszionáriusi egyveleg: Bizom, elhívnak misszióba. *Gyermekek énekeskönyve*, 91., Bátor leszek. *Gyermekek énekeskönyve*, 85.; Hirdetjük igazságát. *Gyermekek énekeskönyve*, 92.; Elhívottak. *Gyermekek énekeskönyve*, 94., feld. Evans és Eggett, kiadatlan; Prófétánkat köszönjük, Atyánk. *Himnuszok*, 11. sz.; Ti, Izráel elderei. *Himnuszok*, 204. sz., feld. Spiel, kiadatlan.

2014. OKTÓBER 5., VASÁRNAP DÉLELŐTT, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.
Nyitóima: Don R. Clarke elder.
Záróima: Rosemary M. Wixom.
Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg; orgonán kísért: Andrew Unsworth és Clay Christiansen. "Sing Praise to Him," *Hymns*, no. 70; "Praise the Lord with Heart and Voice," *Hymns*, no. 73; Dicsérd a férfit. *Himnuszok*, 17. sz., feld. Wilberg, kiadatlan; Urunk hű gyermekei. *Himnuszok*, 24. sz.; "Softly and Tenderly," Thompson, feld. Wilberg, kiadatlan; Mily szilárd alap az Isten igéje. *Himnuszok*, 37. sz., feld. Wilberg, kiadatlan.

2014. OKTÓBER 5., VASÁRNAP DÉLUTÁN, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.
Nyitóima: David F. Evans elder.
Záróima: John S. Tanner.
Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért: Bonnie Goodliffe és Linda Margetts. "Lo, the Mighty God Appearing!" *Hymns*, no. 55, feld. Murphy, kiadatlan; Számold össze áldásaidat. *Himnuszok*, 156. sz.; Isten gyermeke vagyok. *Himnuszok*, 189. sz., feld. Murphy, kiadatlan; Érted imádkozunk, jó profétánk. *Himnuszok*, 14. sz., feld. Wilberg, kiadatlan.

2014. SZEPTEMBER 27., SZOMBAT ESTE, ÁLTALÁNOS NŐI ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
Vezette: Rosemary M. Wixom.
Nyitóima: Dorah Mkhabela.
Záróima: Amy Caroline White.
Zene: a utahi Magna, Hunter és Taylorsville cövekeinek összevont Elemi, Fialal Nők és Segítőegylet kórusa, vezényelt: Erin Pike Tall, orgonán kísért: Linda Margetts. Ezen a fennségees napon. *Himnuszok*, 28. sz., feld. Tall és Margetts, kiadatlan; Oly gyönyörű a templom! *Gyermekek énekeskönyve*, 99., gyermekkórus előadásában a koreai Szöulból, feld. Zabriskie, kiadatlan; Egyveleg: "I Know That My Savior Loves Me," Bell és Creamer; Tudom, hogy jó Megváltóm él. *Himnuszok*, 78. sz., feld. Tall és Margetts, kiadatlan; Isten gyermeke vagyok. *Gyermekek énekeskönyve*, 2.,

feld. Zabriskie, kiadatlan; "Let Zion in Her Beauty Rise," *Hymns*, no. 41, feld. Ward, kiadatlan.

KONFERENCIAI BESZÉDEK AZ INTERNETEN

Az általános konferenciai beszédek számos nyelven elérhetők a conference.lds.org honlapon. Itt ki kell választani a kívánt nyelvet. A beszédek az Evangéliumi könyvtár alkalmazáson keresztül is elérhetők. A hanganyagot általában az általános konferenciát követő hat héten belül lehet beszerezni az elosztóközpontokból. A fogyatékkal élő egyháztagok számára az általános konferenciával kapcsolatos információk könnyített kezelhetőséggel is elérhetőek a disability.lds.org oldalon.

HÁZI- ÉS LÁTOGATÓTANÍTÓI ÜZENETEK

Házi- és látogatótanítói üzenetnek azt a beszédet válassza ki, amelyik a leginkább megfelel a látogatottak szükségleteinek.

BORÍTÓ

Címoldal fotó: Nathaniel Ray Edwards.

Hátoldal fotó: Leslie Nilsson.

KONFERENCIAI FÉNYKÉPEK

Az általános konferencia eseményeiről a felvételeket Salt Lake Cityben Welden C. Andersen, Cody Bell, Janae Bingham, Randy Collier, Weston Colton, Craig Dimond, Nathaniel Ray Edwards, Ashlee Larsen, August Miller, Brian Nicholson, Leslie Nilsson, Matthew Reier, Christina Smith, valamint Byron Warner; USA-ban a virginiai Alexandriában Chance Hammock; a wisconsini Veronában Jenifer Ann Lee; a georgiai Peachtree Cornersben David Winters; a paraguayi San Lorenzóban Rebeca Ríos Benites; az Észak-Mariana-szigeteki Saipanban Del Benson; a mexikói Cuahtémocban Niltza Beatriz Santillan Castillo, a brazíliai Sobralban Wesley Dias; a Fülöp-szigeteki Las Piñasban ifj. Daniel Sanchez Labajo; az írországi Waterfordban Eymard Martin; a brazíliai Canoasban ifj. Michael Morris; az argentinai Barilochéban Josué Peña; míg a dél-afrikai Fokvárosban Samantha Scales készítette.

2014. NOVEMBER XXII. ÉVFOLYAM 6. SZÁM
LIAHONA 10991 135

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kóvruma: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Szerkesztő: Craig A. Cardon

Tanácsadók: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden, Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Ügyvezető igazgató: David T. Warner

Család- és egyháztag-támogatási igazgató: Vincent A. Vaughn

Egyházi Folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Üzleti igazgató: Garff Cannon

Ügyvezető szerkesztő: R. Val Johnson

Ügyvezető szerkesztő asszisztense: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Lisa C. López

Alkotói és szerkesztői csoport: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Dizájn csoport: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási igazgató: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomatási igazgató: Craig K. Sedgwick

Terjesztési igazgató: Stephen R. Christiansen

Fordítás: Böröcz Attila

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési információ:

Előfizetéshez vagy címváltozás bejelentéséhez vegye fel a kapcsolatot az Ügyfélszolgálatnál.

Díjmentes telefonszám: 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1.90 euró

A kéziratosok és kérdéseket adják le online a liahona.lds.org-on, vagy a következő címre küldjék el: *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy e-mailben: liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, ormény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2014. Minden jog fenntartva. Printed in the United States of America.

A *Liahonában* megjelent szövegekről és képekről készíthető másolat esetenként, nem kereskedelmi, egyházi vagy otthoni használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket a következő címre küldhetik: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; vagy e-mailben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2014 Vol. 22 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year, Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DIMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

BESZÉLŐK BETŰRENDENBEN

Andersen, Neil L. 28
Ballard, M. Russell 89
Bednar, David A. 107
Burton, Linda K. 111
Callister, Tad R. 32
Christensen, Craig C. 50
Christofferson, D. Todd 16
Cook, Quentin L. 46
Davies, Dean M. 53
Esplin, Cheryl A. 12
Eyring, Henry B. 24, 59, 70
Gavarret, Eduardo 37
Godoy, Carlos A. 96
Hales, Robert D. 80
Hamula, James J. 83
Holland, Jeffrey R. 40
Kacher, Larry S. 104
Klebingat, Jörg 34
Marriott, Neill F. 117
Martinez, Hugo E. 102
McConkie, Carol F. 77
Monson, Thomas S. 4, 67, 86, 110
Nelson, Russell M. 74
Oaks, Dallin H. 25
Packer, Allan F. 99
Packer, Boyd K. 6
Perry, L. Tom 43
Robbins, Lynn G. 9
Scott, Richard G. 92
Stevens, Jean A. 114
Uchtdorf, Dieter F. 20, 56, 120
Wong, Chi Hong (Sam) 14

TÁRGYMUTATÓ

aktivizálás 14
alázat 56
általános konferencia 4, 110
anyaság 43
apaság 43
ároni papság 53, 59
Atyaisten 20, 34, 80, 120
bátorság 9
bizonyosság 6, 20, 28, 50, 80, 104
böjt 40, 53
bölcesség 46
bűnbánat 16, 34
célok 46
család 32, 43, 92, 99, 117
családi est 92
családtörténet 99
egyház szervezete 74
egység 14, 80
engedelmesség 34, 37, 86, 111
engesztelés 6, 12, 16, 34, 83, 92, 107, 117
érdemesség 67
felelősség 16
felkészülés 59, 111
fizikai erőnlét 34
házasság 46, 114
hit 14, 50, 77, 92
hitehagyás 9, 89
igazlelkűség 46, 67
igazság 20, 25, 107
igazságosság 16
ima, 20 32, 40, 92
irgalom 6, 16
Jézus Krisztus 6, 9, 12, 14, 16, 20, 25, 37, 43, 46, 67, 77, 80, 83, 86, 92, 102, 107, 117
jólét 40, 53
Joseph Smith 6, 9, 28, 50, 53, 70, 80, 96
kedvesség 25, 110

keresztelkedés 114
kétség 104
kevelység 56
kinyilatkoztatás 70, 77, 111
kísértés 67, 86
kortárs csoport nyomása 9
lelkiség 34
megbocsátás 6, 12, 34
megpróbáltatás 89, 110
megtérés 37, 56, 104
misszionáriusi munka 4, 37, 107
önellátás 53
önrendelkezés 16, 46, 86, 92, 96, 104
papság 67
parancsolatok 120
pátriárkai áldások 96
példa 32, 67, 86, 104
perspektíva 56, 96
proféták 9, 70, 74, 77, 89
remény 6
szabadítás terve 16, 86, 96
szentírás-tanulmányozás 20, 50, 89, 92
Szentlélek 70, 80, 104
szeretet 25, 80, 102, 120
szolgálat 53, 59, 102, 110, 120
szövetségek 114
tanácsok 14
tanítás 32
tanítványság 40, 46, 56, 86, 102, 110
templomi munka 92, 99
templomok 4, 111, 114, 117
tisztelt 25
úrvacsora 12, 83
változás 34, 56
vezetés 74
világosság 20, 117
visszaállítás 28
viszály 25

Thomas S. Monson elnök

Üdvözlünk benneteket a konferencián!

Miközben figyelünk, érintsék meg szívünket az elhangzottak, és növekedjen a hitünk!

Fivéreim és nőtestvéreim! Mily nagy örömmel köszöntelek benneteket ezen a nagyszerű világkonferencián! A világ számos helyszínén gyűltünk össze, hogy hallhassuk és tanuljunk azon fiverektől és nőtestvérektől, akiket az egyház általános felhatalmazottaiként és általános tisztségviselőiként támogattunk. A menny segítségét kérték az üzenetekhez, melyeket elénk fognak tárni, és sugalmazást kaptak arról, hogy mi hangozzon el.

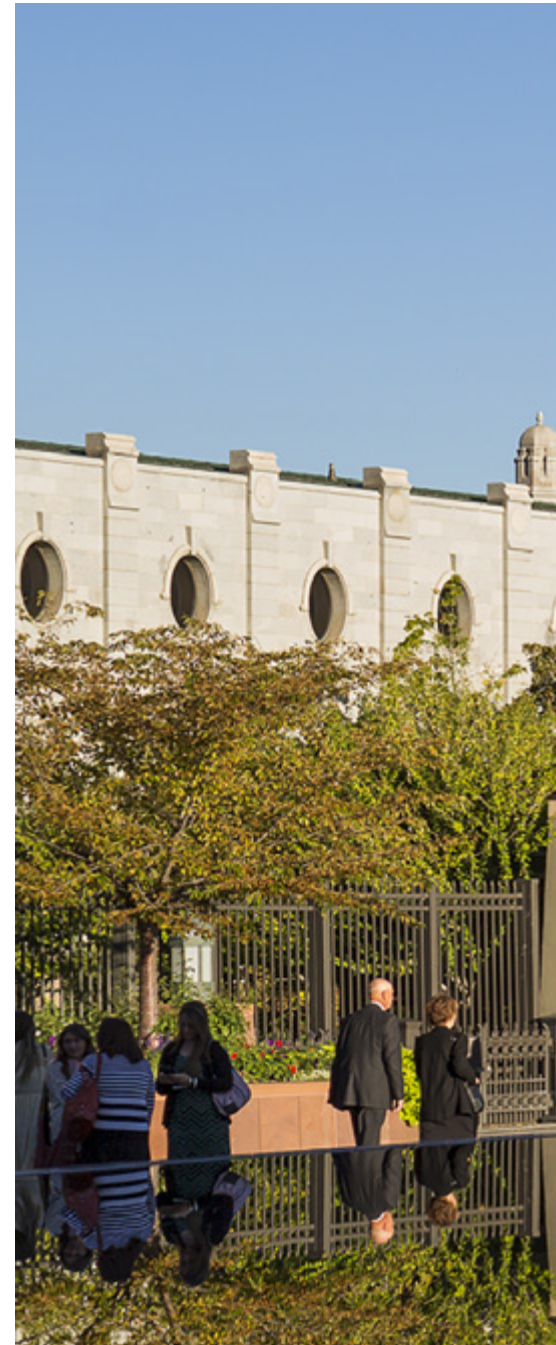
Ezen a konferencián van az általános konferencia rádiósugárzásának 90. évfordulója. Az 1924. évi októberi konferencián sugározták először rádión keresztül az üléseket az egyházi tulajdonban lévő KSL állomásról. Ezen a konferencián van a konferencia televíziós közvetítésének 65. évfordulója is. Az általános konferencia üléseit 1949 októberében sugározta legelőször a KSL televíziócsatorna a Salt Lake területen.

Méltányoljuk a modern média áldásait, amiért több millió egyháztag számára teszi lehetővé, hogy meghallgathassák vagy megtekinthessék az

általános konferenciát. Az e hétfégi üléseket televízión, rádión, kábel- és műholdadáson, valamint interneten keresztül sugározzák, és mobilkészülékeken is elérhetők.

Az elmúlt hat hónapban, mióta utoljára találkoztunk, egy új templom felszentelésére, és egy templom újraszentelésére került sor. Májusban Dieter F. Uchtdorf elnök szentelte fel a Floridai Fort Lauderdale templomot. A felszentelés előtti napon csodálatos kulturális ünnepséget tartottak a fiatalok részvételével. A rá következő napon, május 4-én, vasárnap, a templomot három szekcióban szentelték fel.

Csupán két héttel ezelőtt kiváltságomban állt újraszentelni a Utahi Ogden templomot, melyet eredetileg Joseph Fielding Smith elnök szentelt fel 1972-ben. Az újraszentelés előtt nagyszabású kulturális ünnepségre került sor, melyen a fiatalok két előadást mutattak be, két külön szereplőgárda részvételével. Összesen 16 000 fiatal lépett fel. Az újraszentelési szertartásra a következő napon került sor, melyen a Fivérek közül is sokan voltak jelen,

a segédszervezeti vezetőkkel, a templomelnökkel, valamint tanácsosaival és feleségükkel együtt.

Templomaink építése lázasan zajlik tovább. A jövő hónapban az Arizonai Phoenix templom felszentelésére kerül sor, jövőre, 2015-ben pedig legalább öt templom felszentelését vagy újraszentelését tervezzük, de lehet, hogy még többet is, az elkészülésük függvényében.

Amint azt áprilisban említettem: amikor az összes korábban már

bejelentett templom felépül és felszentelésre kerül, akkor 170 működő templom lesz szerte a világon. Mivel jelenleg minden erőnkkel arra összpontosítunk, hogy a korábban bejelentett templomokat befejezzük, most nem jelentünk be új templomot. Ám a jövőben, ha úgy ítéljük meg, hogy erösszükség van, és találunk megfelelő ingatlant hozzá, további templomok bejelentésére kerül majd sor.

Az egyház továbbra is növekszik. Most már 15 milliónál is többen

erössítjük az egyházat, és a számunk egyre nő. A misszionáriusi munka töretlenül halad előre. Több mint 88 000 misszionáriusunk szolgál, világszerte megosztva az evangélium üzenetét. Újra hangsúlyozzuk, hogy a misszionáriusi munka papsági kötelesség, ezért arra buzdítunk minden érdemes és alkalmas fiatal férfit, hogy szolgáljon. Nagyon hálásak vagyunk a szintén szolgáló fiatal nőknek is. Jelentős segítséggel járulnak hozzá a munkához, bár ők nincsenek

ugyanazon kötelezettség alatt, mint a fiatal férfiak.

Most arra kérek titeket, hogy figyeljete oda azokra a fivérekre és nőtestvérekre, akik a mai és a holnapi konferenciai üléseinken szólnak hozzátok. Mindazok, akiket beszédre kértek fel, hatalmas felelősségnek tekintik azt. Miközben figyelünk, érintsék meg szívünket az elhangzottak, és növekedjen a hitünk! Ezért imádkozom alázatosan Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Boyd K. Packer elnök
a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke

Reménységünk oka

A megváltás reménységéről való bizonyág olyasvalami, amit nem lehet lemérni vagy megszámlálni. Jézus Krisztus e reménység forrása.

Sok évvel ezelőtt Packer nőtestvér és én ellátogattunk az Oxford Egyetemre. Hetedfokú dédapám-ról szóló feljegyzéseket kerestünk. Az Oxfordi Christ's College rektora, Dr. Poppelwell, volt olyan kedves, hogy felkérte az egyetem levéltárosát, keresse elő és hozza ki nekünk az iratokat. Ott, az 1583-as esztendő dokumentumai között meg is találtuk őszám, John Packer nevét.

A következő évben visszatértünk Oxfordba, hogy egy díszkötéses szentíráskészletet ajándékozzunk a Christ's College könyvtárának. Úgy tűnt, Dr. Poppelwellt kicsit feszélyezte az ajándék. Talán azt gondolta, valójában nem is vagyunk keresztények. Így aztán behívatta az egyetem káplánját, hogy vegye át a könyveket.

Mielőtt átadtam volna neki a szentírásokat, fellapoztam a Topical Guide [Tárgymutató] című részt, és megmutattam neki egy címszót, mely alatt 18 oldalon keresztül, kis betűmérettel, szimpla sorközzel szedett utalások álltak Jézus Krisztusról. Ez a Szabadítóról összeállított szentírást utalások egyik legátfogóbb gyűjteménye, mely valaha is készült a világ történelme folyamán – bizonyágokat tartalmaz az Ó- és az Újszövetségből, a Mormon könyvből, a Tan és

a szövetségekből és a Nagyértékű gyöngyből.

„Akárhogy követi is ezeket az utalásokat – mondtam neki –, oszlopról oszlopra, fentről lefelé, könyvről könyvre, témakörrel témakörre, azt fogja látni, hogy következetes, egybecsengő tanúbizonytságot tesznek az Úr Jézus Krisztus küldetésének isteni eredetéről: születéséről, életéről, tanításairól, keresztre feszítéséről, feltámasztásáról és engeszteléséről.”

Miután megosztottam a káplánnal a Szabadító néhány tanítását, az egész léghő megváltozott. A káplán körbevezetett minket a kampuszon, sőt, még egy friss ásatást is megmutatott, mely római korra datált falfestményeket tárt fel.

A Tárgymutatóban felsorolt utalások között van ez is a Mormon könyvből, mely egy másik tanúbizonytságot Jézus Krisztusról: „Krisztusról prédikálunk, Krisztusról prófétálunk, és próféciáink szerint írunk, hogy gyermekeink tudhassák, milyen forráshoz forduljanak bűneik bocsánatáért” (2 Nefi 25:26).

Saját szavaival a Szabadító kijelentette: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam” (János 14:6).

A Mormon könyvében ezt a kijelentést teszi: „Íme, én vagyok

az, aki a világ megalapítása óta arra lettem felkészítve, hogy népemet megváltsam. Íme, én Jézus Krisztus vagyok. [...] Énbennem van élete az egész emberiségnek, méghozzá örökévaló, mindazoknak, akik hisznek a nevemben; és ők fiaimmá és leányimmá lesznek” (Ether 3:14).

Sok-sok további utalás is található az alpművekben, melyek kijelentik Jézus Krisztus isteni szerepét mindazok Megváltójaként, akik valaha is megszülettek vagy eztán születnek a halandóságba.

Jézus Krisztus engesztelése által mindannyian megváltatunk az ember bukásától, amely akkor következett be, amikor Ádám és Éva evett a tiltott gyümölcsből az Éden kertjében, amint az a Korinthusbeliekhez írott első levélben áll: „Mert a miképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen a Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek” (1 Korinthusbeliek 15:22).

A Mormon könyve ezt tanítja: „Mert szükséges, hogy legyen engesztelés; ...különben az egész emberiségnek elkerülhetetlenül el kell vesznie; igen, mind makacsak; igen, mind elbukottak és elvesztek, és el kell pusztulniuk, ha nem történik meg ez a szükséges engesztelés. ...egy végtelen és örökkévaló [áldozat]” (Alma 34:9–10).

Talán nem élünk tökéletes életet, tévedéseinkért pedig megvan a büntetés, de mielőtt a földre jöttünk, beleegyeztünk, hogy alárendeljük majd magunkat az Úr törvényeinek, és elfogadjuk az e törvények megszegéséért járó büntetést.

„Mert mindnyájan vétkeztek, és szükkölködnek az Isten dicsősége nélkül.

Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által” (Rómabeliek 3:23–24).

A Szabadító véghezvitte az engesztelést, amely utat biztosít számunkra

ahhoz, hogy tisztává váljunk. Jézus Krisztus a feltámadt Krisztus. Hódolunk Neki és elismeréssel adózunk Őelőtte mindazért a fájdalomért, amelyet értünk együtt, illetve mindannyiunkért egyenként elszenvedett, mind a Gecsemáné kertjében, mind pedig a kereszten. Nagy alázattal és isteni szerepéről és céljáról való örökkévaló megértéssel túrt el mindent.

Azok, akik megbánják és elhagyják a bűnt, látni fogják, hogy az Ő irgalmas karja még mindig ki van nyújtva. Akik meghallgatják és megfogadják szavait és választott szolgáló szavait, békeségre és megértésre fognak lelni még a hatalmas szívfájdalom és bánat idején is. Áldozatának célja az, hogy megszabadítson bennünket a bűn hatásaitól,

hogy mindenkinek eltöröltethessen a bűntudata, és reményt érezhessenek.

Ha nem vitte volna végbe az engesztelést, nem lenne megváltás. Nehéz élet lenne az evilági, ha soha nem nyerhetnénk bocsánatot a hibáinkra, ha soha nem tudnánk megtisztulni és továbblépni.

Jézus Krisztus irgalma és kegyelme nem korlátozódik azokra, akik bűnt követnek el vagy elmulasztják megtenni a jót, hanem magukban foglalják az örökkévaló békesség ígéretét mindazok számára is, akik elfogadják és követik Őt és a tanításait. Irgalma hathatós gyógyír, még a megsebesített ártatlanok számára is.

Nemrégiben levelet kaptam egy nőtől, aki elmesélte, hogy rengeteget

szenvedett az életében. Bár részleteket nem fedett fel, utalt rá, hogy borzasztó tettet követtek el ellene. Bevallotta, hogy mély keserűség érzéseivel küszködött. Haragvóan azt kiáltotta az elméjében: „Valakinek meg kell fizetnie ezért a szörnyűségért!” Azt írta, hogy a fokozott kétségbeesés és kétkedés e pillanatában azonnali választ kapott a szívében: „Valaki már megfizetett érte.”

Ha nem vagyunk tudatában annak, hogy mit tud tenni értünk a Szabadító áldozata, akkor talán olyan megbánással haladunk végig az életünkön, hogy valami helytelent tettünk vagy megbántottunk valakit. A tévedéseket kísérő bűntudattól igenis megszabadulhatunk. Ha törekszünk megérteni az engesztelését, akkor mély tisztelet

Észak-Mariana-szigetek, Saipan

ébred bennünk az Úr Jézus Krisztus, az Ő földi szolgálata és Szabadítónként betöltött isteni küldetése iránt.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza azért lett visszaállítva, hogy elvigye szerte a világba a Szabadító életének és tanításainak ismeretét. Ezt a nagyszerű konferenciát 94 nyelven közvetítük műhold segítségével 102 országba, ugyanakkor az interneten minden országban megtekinthető, ahol jelen van az egyház. Több mint 3000 cövekünk van. Teljes idejű misszionáriusaink száma meghaladja a 88 000-et, teljes egyháztagságunk száma pedig túllépte a 15 milliót. E számok bizonyítékként szolgálnak arra, hogy „a kéz nélkül hegyből kivágott kő gördül tovább, míg nem [idővel] az egész földet betölti” (T&Sz 65:2).

Nem számít azonban, milyen nagyvá válik az egyház szervezete, vagy hány millió egyháztag csatlakozik sorainkhoz, nem számít, hány kontinensre vagy országba lépnek be misszionáriusaink, vagy hány különféle nyelven beszélünk, Jézus Krisztus evangéliumának valódi sikerét az egyes egyháztagok lelki erejében lehet lemérni. Szükségünk van a meggyőződés erejére, amely megtalálható Krisztus minden hű tanítványa szívében.

A megváltás reménységéről való bizonyosság olyasvalami, amit nem lehet

lemérni vagy megszámlálni. Jézus Krisztus e reménység forrása.

Arra törekszünk, hogy megerősítsük a bizonyosságát fiatalnak és időseknek, házasságban és egyedülállóknak egyaránt. Tanítanunk kell Jézus Krisztus evangéliumát a férfiaknak, a nőknek és a gyermekeknek, mindenkinek minden fajból és nemzetből, gazdagnak és szegénynek egyaránt. Szükségünk van az új megtértekre és azokra, akik a pionírok leszármazottai. Fel kell kutatnunk azokat, akik eltévelyedtek, és segítséget kell nyújtanunk nekik, hogy visszatérjenek a nyájba. Szükségünk van mindenki bölcsességére, meglátásaira és lelki erejére. Ennek az egyháznak minden egyes tagja elengedhetetlenül fontos tagja az egyház szervezetének.

„Mert a miképen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképen a Krisztus is.

Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg...

Mert a test sem egy tag, hanem sok” (1 Korinthusbeliek 12:12–14).

Minden egyes egyháztag bizonyosságul szolgál Jézus Krisztus életére és tanításaira. Hadban állunk Sátán seregeivel, és mindenkire szükségünk van, ha szeretnénk sikerrel járni a

munkában, amelynek elvégzését a Szabadító ránk bízta.

Talán azt gondoljátok: „Mit tehetnék én? Hiszen én csak egyetlen ember vagyok.”

Olykor bizonyára Joseph Smith is nagyon egyedül érezte magát. Nagyságra emelkedett, de egyszerű 14 éves fiúként kezdte, aki feltette a kérdést: „Az összes egyház közül melyikhez csatlakozzam?” (lásd Joseph Smith története 1:10). Joseph hite és bizonyossága a Szabadítóról úgy növekedett, ahogy a miénknek is növekednie kell: „sor[ról] sorra, előírás[ról] előírásra, itt egy kicsit és ott egy kicsit” (2 Nefi 28:30; lásd még T&Sz 128:21). Joseph letérdelt imádkozni, és milyen bámulatos dolgokat eredményezett ez az ima és az első látomás!

A tizenkét apostol egyikeként tanúbizonyosságot tesz az Úr Jézus Krisztusról. Ő él. Ő a mi Megváltónk és Szabadítónk. „Jézus Krisztus engesztelése által az egész emberiség megszabadulhat” (Hittételek 1:3). Ő elnököl ezen egyház felett. Nem idegen Ő a szolgálói számára. Miközben csendes magabiztossággal lépünk a jövőbe, Lelke velünk lesz. Nincs vége a hatalmának, mellyel megáldja és irányítja azok életét, akik keresik az igazságot és az igazlelkűséget. Bizonyosságomat teszem Őróla, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Lynn G. Robbins elder
a Hetvenek Elnökségéből

Melyik irányba nézel?

Mások kedvét keresni, mielőtt Isten kedvében járnánk, nem más, mint az első és a második parancsolat felcserélése.

„Melyik irányba nézel?” Boyd K. Packer elnök lepett meg ezzel a zavarba ejtő kérdéssel, amikor újonnan elhívott hetveneseként együtt utaztunk legelső megbízásom alkalmával. Mivel nem adott további magyarázatot kérdése értelmezéséhez, nem tudtam mit felelni. Aztán így folytatta: „A hetvenes nem az embereket képviseli a próféta előtt, hanem a prófétát az emberek előtt. Soha ne feledd, melyik irányba nézel!” Hathatós leckét adott.

Mások kedvét keresni, mielőtt Isten kedvében járnánk, nem más, mint az *első és a második parancsolat* felcserélése (lásd Máté 22:37–39). Annak elfelejtése, hogy melyik irányba nézünk. Mégis mindannyian elkövettük már ezt a hibát az emberektől való félelmünk miatt. Ésaías könyvében az Úr így int minket: „ne féljete az emberek gyalázatától” (Ésaías 51:7; lásd még 2 Nefi 8:7). Lehi álmában ezt a félelmet a nagy és tágas épületből mutogató *gúnyolódó ujjak* váltották ki, sokakkal feledtetve el, hogy melyik irányba néznek, és terelve el őket szégyenkezve a fától (lásd 1 Nefi 8:25–28).

A kortárs csoport e *nyomása* megpróbálja megváltoztatni az egyén hozzáállását, sőt, ha lehet, a viselkedését is, azáltal, hogy büntudatot kelt benne mások megbántásáért. Tiszteletteljes

egymás mellett élésre törekszünk az ujjakkal felénk mutogatókkal, de amikor ez az emberektől való félelem a bűn elnézésére kísért minket, akkor „tört vet”, ahogyan az a Példabeszédek könyvében is áll (lásd Példabeszédek 29:25). A tört talán díszesen becsomagolják, hogy lényünk könnyőreleves fele könnyebben megtűrjön vagy talán még jóvá is hagyjon valamit, amit Isten elítél. A gyenge hitűek számára ez komoly botlást okozó követ jelenthet. Például néhány fiatal misszionárius magával viszi ezt az emberektől való félelmet a missziós mezőre, és emiatt

elmulasztja jelenteni a misszióelnöknek társa kirívó engedetlenségét, mert nem akarja megbántani tévelygő társát. Jellemes döntések az első és a második nagy parancsolat (lásd Máté 22:37–39) megfelelő sorrendjének szem előtt tartása révén születnek. Amikor ezek az összezavarodott misszionáriusok ráébrednek, hogy Istennek, nem pedig társuknak tartoznak felelősséggel, e felismerésnek meg kell adnia a bátorságot a *hátraarchoz*.

Ifjonti 22 éves korában még Joseph Smith is megfélekedezett arról, melyik irányba néz, amikor újra és újra arra kérte az Urat, hogy engedje meg, hogy Martin Harris kölcsönvegye a 116 oldalnyi kéziratot. Talán Joseph ki akarta mutatni háláját Martinnak a támogatásáért. Tudjuk, Joseph milyen hönvágott arra, hogy további szemtanúk álljanak mellette a róla terjesztett lehangoló hazugságok ellenében.

Bármilyen szándék vezérelte is Josephet, és ezek bármilyen helyénvalónak is tűnnek, az Úr nem látta őket igazoltnak, és élesen megfeddte a prófétát: „...milyen gyakran áthágtad Isten parancsolatait..., és emberek gyözködését követted. Mert íme, nem kellett volna jobban *félmed* az emberektől, mint Istentől” (T&Sz 3:6–7; kiemelés hozzáadva). Ez a szívbemarákoló élmény segített Josephnek ezután mindörökre emlékezni, hogy melyik irányba néz.

Amikor az emberek megpróbálják *megőrizni a tekintélyüket* más emberek előtt, akkor akaratlanul is *elvesztik azt* Isten előtt. Ha azt gondoljuk, hogy képesek vagyunk Isten kedvében járni, miközben elnézzük az emberek engedetlenségét, az nem semlegesség, hanem kettősség, *kétszínűség*, vagyis arra tett kísérlet, hogy két úrnak szolgáljunk (lásd Máté 6:24; 3 Nefi 13:24).

Noha határozottan bátorságot kíván a veszéllyel való szembenézés,

a bátorság igaz mércéje az emberektől való félelem legyőzése. Példának okáért Dániel imái segítettek neki szembenézni az oroslánokkal, de az tette oroslánszívűvé, hogy szembe-szegült Dárius királlyal (lásd Dániel 6). Az efféle bátorság a Lélek ajándéka az *istenfélőknek*, akik nem mulasztják el imáikat. Eszter királyné imái ugyanezt a bátorságot adták meg neki ahhoz, hogy szembenézzen férjével, Ahasvérus királlyal, tudván, hogy ezzel kockára teszi az életét (lásd Eszter 4:8–16).

A bátorság nem csupán egyike a sarkalatos erényeknek, hanem amint azt C. S. Lewis megfogalmazta: „A bátorság... az a megjelenési mód, ahogyan minden erény a döntő pillanatban... testet ölt. [...] Pilátus addig volt irgalmas, amíg a dolog veszélyessé nem vált.”¹ Heródes király sajnálattal fogadta a Keresztelő János lefejezésére irányuló kérést, de „a vendégek miatt” (Máté 14:9) mégis engedett. Noé király már épp szabadon engedte volna Abinádit, amikor gonosz papjai nyomására megingott (lásd Móziás 17:11–12). Saul király engedetlen volt az Úr szava iránt, amikor megtartotta a hadi zsákmányt, „mivel félt... a néptől, azért hallgat[ott] szavokra” (1 Sámuel 15:24). Hogy megbékítse a lázongó Izráelt a Sinai-hegy lábánál, Áron aranyborjút készített, megfeledezve arról, hogy melyik irányba néz (lásd 2 Mózes 32). Az újszövetségbeli „főemberek közül is sokan hívének [az Úrban]: de a farizeusok miatt nem vallák be, hogy ki ne rekesztessenek a gyülekezetből: Mert inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét” (János 12:42–43). A szentírások bővelkednek az efféle példákban.

Most pedig hallgassatok meg néhány inspiráló példát:

- Először Mormontól: „Íme, én bátran beszélek, miután Istentől van

felhatalmazásom; és *nem félek* attól, hogy mit tehetnek az emberek, mert a tökéletes szeretet minden félelmet elűz” (Moróni 8:16; kiemelés hozzáadva).

- Nefi: „Tehát azon dolgokat, melyek a világnak tetszenek, nem írom le, hanem azokat a dolgokat, amelyek Istennek tetszenek és azoknak, akik nem a világból vannak” (1 Nefi 6:5).
- Moróni kapitány: „Íme, Moróni vagyok, a ti főkapitányotok. Én nem hatalomra törekszem, hanem annak letörésére. Én nem a világ tiszteletére törekszem, hanem Istenem dicsőségére, valamint hazám szabadságára és jólétére” (Alma 60:36).

Moróni oly nagy bátorsággal emlékezett arra, hogy melyik irányba néz, hogy ezt írták róla: „Ha minden ember olyan lett volna, és olyan volna, és mindig is olyan lenne, mint Moróni, akkor íme, örökre megrázkódná a pokol hatalma; igen, az ördögnek soha többé nem lenne hatalma az emberek gyermekeinek szíve felett” (Alma 48:17).

A korokon át a prófétákat mindig is támadás alá vette a gúnyolódás ujjja. Miért? A szentírások szerint azért, mert

„a bűnösök ...keménynek [találják] az igazságot, mert az elevenükbe vág” (1 Nefi 16:2), vagy, ahogyan Harold B. Lee elnök is mondta: „Nem zörög a haraszt, ha nem fújja a szél.”² Megvető reakciójuk valójában csupán az önigazolásra törekvő büntudat, mint Korihór esetében, aki végül elismerte: „mindig tudtam, hogy van Isten” (Alma 30:52). Korihór olyan meggyőzően adta elő megtévesztéseit, hogy végül maga is elhitte saját hazugságát (lásd Alma 30:53).

A gúnyolódók gyakran azzal vádolják a prófétákat hogy nem a 21. században élnek, vagy túlságosan bigottak. Megkísérlik meggyőzni vagy nyomást gyakorolva rávenni az egyházat, hogy alacsonyítsa le Isten normáit saját helytelen viselkedésük szintjére, amely Neal A. Maxwell elder szavaival szólva „önelégültséghez vezet, nem pedig az egyén fejlődésre való törekvéséhez”³ és bűnbánathoz. Az Úr normáinak a társadalom helytelen viselkedéséhez való lealacsonyítása hitehagyást jelent. Sok nefita egyház a Szabadító köztük tett látogatása után két évszázaddal elkezdte „lebutítani” a tant, Holland elder kifejezésével élve.⁴

Miközben meghallgatjátok a következő részt a 4 Nefiből, keressetek párhuzamokat napjainkkal: „És lőn, hogy amikor elmúlt kétszázöt év, sok egyház volt az országban; igen, sok olyan egyház volt, mely azt vallotta, hogy ismeri Krisztust, mégis evangéliuma legnagyobb részét megtagadták. Olyannyira, hogy mindenféle gonoszságot megengedtek, és annak is szolgáltak azzal, ami szent, akinek érdemtelenége miatt az meg lett tiltva” (4 Nefi 1:27).

Déjà vu az utolsó napokban! Néhány egyháztag észre sem veszi, hogy ugyanebbe a csapdába esik, amikor atyáik olyan helyi vagy etnikai hagyományai elfogadásáért lobbiznak,

melyek nem állnak összhangban az evangéliumi kultúrával (lásd T&Sz 93:39). Mások, akik önámításban élnek, azt kérik vagy követelik, hogy a püspökök tegyék lejjebb a mércét a templomi ajánláshoz, az iskolai jóváhagyáshoz vagy a misszionáriusi jelentkezéshez. Nem könnyű püspöknek lenni ilyen nyomás alatt. Azonban a Szabadítóhoz hasonlóan, aki megtisztította a templomot, hogy megvédje annak szentségét (lásd János 2:15–16), a püspököket arra kéri napjainkban, hogy bátran védelmezzék a templomi normát. Maga a Szabadító mondta ezt: „...ki fogom nyilvánítani magamat népemnek, irgalommal..., ha népem betartja parancsolataimat, és nem szennyezi be ezt a szent házat” (T&Sz 110:7–8).

Szabadítónk, a mi nagy Példaképünk, mindig Atyja felé tekintett. Szerette és szolgálta embertársait, de ezt mondta: „Dicsőséget emberektől nem nyerek” (János 5:41). Azt akarta, hogy kövessék Őt azok, akiket tanított, de nem kereste a kegyeiket. Amikor jószívű tettet vitt véghez – úgymint a betegek meggyógyítása –, az ajándékot gyakran az a kérés kísérte, hogy senkinek se szóljanak róla (lásd Máté 8:4; Márk 7:36; Lukács 5:14; 8:56). Ezt részben azért tette, hogy elkerülje a hírnevet, amely annak elkerülésére tett

minden erőfeszítése ellenére kísérte (lásd Máté 4:24). Elítélte a farizeusokat, akik csak azért cselekedtek jót, hogy az emberek lássák őket (lásd Máté 6:5).

A Szabadító, a valaha is élt egyetlen tökéletes lény, a legrettentetlenebb volt. Életében vádlók sokasága szállt szembe Vele, de Ő soha nem hajolt meg gúnyolódó ujjuk előtt. Ő az egyetlen személy, aki soha, semmikor sem feledte el, melyik irányba néz: „Én *mindenkor* azokat cselekszem, a melyek [az Atyának] kedvesek” (János 8:29; kiemelés hozzáadva), valamint „nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem, az Atyát” (János 5:30).

3 Nefi 11. fejezete és 3 Nefi 28. fejezete között a Szabadító legalább 150 alkalommal használta az *Atya* titulust, nagyon is egyértelművé téve a nefiták számára, hogy Ő az Atyja képviselőjében áll előttük. János 14. fejezetétől a 17. fejezetig pedig a Szabadító legalább 50 alkalommal utal az Atyára. Jézus minden lehetséges módon Atyja tökéletes tanítványa volt. Olyan tökéletesen képviselte Atyját, hogy a Szabadítót ismerni egyenlő volt az Atya ismeretével. A Fiút látni egyenlő volt az Atya látásával (lásd János 14:9). A Fiút hallani egyenlő volt

az Atya hallásával (lásd János 5:36). A Szabadító lényegében megkülönböztethetetlené vált Atyjától. Atyja és Ő egyek voltak (lásd János 17:21–22). Hiba nélkül tudta, melyik irányba néz.

Erősítsen meg bennünket az Ő inspiráló példája a kívülről jövő hízlegés vagy a belülről támadó önelégültség kelepcéi ellen. Adjon nekünk bátorrágot ahhoz, hogy soha ne hunyáskodjunk meg vagy hízelegjünk a megfélemlítés lábánál. Inspiráljon minket arra, hogy olyan névtelenül járjunk szét jót cselekedve, amennyire csak lehetséges, és ne törekedjünk „az emberek elismeréseire” (T&Sz 121:35). És páratlan példája segítsen mindig emlékeznünk, *melyik* „az első és nagy parancsolat” (Máté 22:38). Amikor mások jóváhagyást követelnek Isten parancsolatai ellenében, mindig emlékezzünk arra, hogy kinek a tanítványai vagyunk és melyik irányba nézünk. Ez az én imám Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. C. S. Lewis: *Csürcsavar levelei* (2002). 124.
2. Harold B. Lee, in *Mine Errand from the Lord: Selections from the Sermons and Writings of Boyd K. Packer* (2008), 356.
3. Neal A. Maxwell, “Repentance,” *Ensign*, Nov. 1991, 32.
4. Jeffrey R. Holland, “The Call to Be Christlike,” *Liahona*, June 2014, 35.

Cheryl A. Esplin

második tanácsos az Elemi Általános Elnökségében

Az úrvacsora: megújulás a léleknek

A Lélek meggyógyítja és megújítja a lelkünket. Az úrvacsora egyik megígért áldása az, hogy „Lelke mindig velü[ink] le[sz]”.

Egyszer egy csoport fiatal nő azt kérdezte tőlem: „Mi az, amiről azt kívánja, hogy bárcsak tudta volna, amikor velünk egyidős volt?” Ha most kellene válaszolnom erre a kérdésre, többek között ezt mondanám: „Azt kívánom, hogy bárcsak jobban megértettem volna az úrvacsora jelentőségét, mikor annyi idős voltam, mint ti. Bárcsak úgy értettem volna az úrvacsorát, ahogyan azt Jeffrey R. Holland elder leírta, amikor ezt mondta: »Az úrvacsora szertartásában rejlik egyik meghívás az, hogy az legyen lelki élmény, szent kapcsolat, a lelkünk megújulása.«¹”

Hogy hogyan válhat az úrvacsorából „lelki élmény, szent kapcsolat, a lelkünk megújulása” minden héten?

Az úrvacsora akkor válik lelkileg megerősítő élménnyé, amikor odafigyelünk az úrvacsorai imákra, és újra elkötelezzük magunkat a szövetségeink mellett. Ahhoz, hogy ezt megtegyük, hajlandónak kell lennünk magunkra venni Jézus Krisztus nevét.² Henry B. Eyring elnök így tanított erről az ígéretről: „Ez azt jelenti, hogy úgy tekintünk magunkra, mint akik az Övéi. Az első helyre tesszük Őt az életünkben. Azt akarjuk majd, amit Ő szeretne, ahelyett, amit mi szeretnénk, vagy amire a világ tanít bennünket.”³

Amikor veszünk az úrvacsorából, azt is szövetségben fogadjuk, hogy mindig emlékezünk⁴ Jézus Krisztusra. A megfeszítése előtti éjszakán Krisztus maga

köré gyűjtötte apostolait, és bevezette az úrvacsorát. Megtörte a kenyeret, megáldotta, majd azt mondta: „Vegyetek, egyetek; ez testem emlékezetére van, amelyet értetek való váltságdíjként adok.”⁵ Ezután fogott egy pohár bort, hálát adott, majd átnyújtotta apostolainak, hogy igyanak belőle, ezt mondván: „...ez az én véremnek... emlékezetére van, amely mindazokért ontatik, akik hisznek majd a nevemben”⁶.

A nefiták között, majd egyházának visszaállításakor az utolsó napokban újra megismételte, hogy az Ő emlékezetére kell vennünk az úrvacsorából.⁷

Amikor részesülünk az úrvacsorából, tanúsítjuk Istennek, hogy mindig emlékezni fogunk az Ő Fiára, nem csak a rövidke úrvacsorai szertartás alatt. Ez azt jelenti, hogy állandóan a Szabadító példájára és tanításaira tekintünk, hogy azok vezessék gondolatainkat, döntéseinket és cselekedeteinket.⁸

Az úrvacsorai ima arra is emlékeztet bennünket, hogy be kell tartanunk a parancsolatait.⁹

Jézus azt mondta: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.”¹⁰ Az úrvacsora lehetőség ad az önvizsgálatra, és arra, hogy Isten felé fordítsuk a szívünket és az akaratunkat. A parancsolatoknak való engedelmesség az evangélium erejével, nagyobb békével és lelkiséggel tölti meg az életünket.

Az úrvacsora időt ad arra, hogy igazán lelki élményben legyen részünk, míg a Szabadító megváltó és képessé tévő hatalmára emlékezünk, melyet az Ő engesztelése által kaptunk. Egy Fialtal Nők vezető nemrégiben tanult arról az erőről, melyben akkor részesülünk, miközben igyekszünk elgondolkodva részesülni az úrvacsorában. A Személyes fejlődés egyik követelményén dolgozva azt tűzte ki célul, hogy az úrvacsorai himnuszok és imák szövegére összpontosít.

Minden héten önértékelést tartott az úrvacsora közben. Felidézte, milyen hibákat vétett, és elkötelezte magát, hogy a jövő héten jobb lesz. Hálás volt, hogy képes javítani a tettein, és hogy tisztává tétethet. Visszatekintve ezen élményére ezt mondta: „Az engesztelés bűnbánat részére összpontosítva cselekedtem.”

Egyik vasárnapon az önértékelése után bánatosnak és borúlátónak kezdte érezni magát. Azt látta, hogy hétről hétre ugyanazokat a hibákat követi el újra és újra. Ám ekkor az a határozott érzése támadt, hogy az engesztelés egy nagy részét – Krisztus képessé tévő hatalmát – elhanyagolja. Elfeledkezett azokról az esetekről, mikor a Szabadító segített azzá válnia, akivé kellett, és mikor a saját képességeit felülmúlva tudott szolgálni.

Ezt észben tartva újra végiggondolta az előző hetet. Ezt mondta: „A levertségemen áttört az öröm érzése, mikor észrevettem, milyen sok lehetőséget és képességet adott nekem az Úr. Hálával ébredtem rá azon képességemre, hogy felismertem a gyermekeim egyik olyan szükségletét, amely nem volt nyilvánvaló. Felismertem, hogy egy olyan napon, amelybe már nem voltam képes semmi mászt becsúfolni, meg tudtam erősíteni egy barátomat a szavaimmal. Tűrelmet tanúsítottam egy olyan helyzetben, amely általában pont az ellenkezőjét szokta kiváltani belőlem.”

E szavakkal fejezte be: „Amint megköszöntem Istennek a Szabadító képessé tévő erejét az életemben, sokkal derülátóbban éreztem a bűnbánat folyamata iránt, melyen dolgoztam, és újult reménnyel néztem a következő hét elébe.”

Melvin J. Ballard elder tanított arról, hogyan lehet gyógyító és tisztító elemény az úrvacsora. Azt mondta:

„Ki az közöttünk, aki egyik sabbattól a másikig nem sebzi meg a saját lelkét szavakkal, gondolatokkal vagy tettekkel? Mind teszünk olyasmit, amit aztán bánunk, és amit szeretnénk, ha megbocsátának nekünk. [...] A megbocsátás módszere az, ...hogy megbánjuk bűneinket; hogy odamegyünk azokhoz, akik ellen vétkeztünk vagy vétettünk és a bocsánatukat kérjük, majd visszatérünk az úrvacsorai asztalhoz, ahol – amennyiben őszintén megbántuk bűneinket és megfelelő állapotba hoztuk magunkat – megbocsátást nyerünk, és lelkileg meggyógyulunk.

Tanúsíthatom – mondta Ballard elder –, hogy különleges lélek járja át az úrvacsorai szertartást, mely tetőtől talpig melegséggel tölti el a lelkünket; érezzük, ahogy a lélek sebei begyógyulnak, és a terhek felemeltetnek. Megnyugvás és boldogság adatik a léleknek, amely érdemes és igaz szándékkal részesül ebből a lelki táplálékból.”¹¹

Megsebzett lelkünk nem csupán azért képes meggyógyulni és megújulni, mert a kenyér és a víz a Szabadító testének és vérének áldozatára emlékeztet minket, hanem mert ezek a jegyek arra is emlékeztetnek, hogy mindig Ő lesz számunkra „az életnek kenyere”¹² és az „élő víz”¹³.

Miután szolgált a nefitáknak az úrvacsorával, Jézus így szólt:

„Aki eszik ebből a kenyérből, az testemből eszik a lelke javára; és aki

iszik ebből a borból, az a véreimből iszik a lelke javára; és lelke soha meg nem éhezik, se nem szomjazik, hanem eltöltetik.

Most, miután a sokaság mind evett és ivott, íme, elteltek a Lélekkel”¹⁴.

Krisztus e szavakkal tanítja meg, hogy a Lélek meggyógyítja és megújítja a lelkünket. Az úrvacsora egyik megígért áldása az, hogy „Lelke mindig vel[ünk] le[sz]”¹⁵.

Amikor veszem az úrvacsorából, néha azt a festményt képzelem magam elé, amely a feltámadt Szabadítót ábrázolja, kitárt karokkal, mintha szerető karjába készülne zárni bennünket. Szeretem ezt a festményt. Amikor az úrvacsora kiosztása közben erre gondolok, a lelkem szárnyra kap, és szinte hallom a Szabadító szavait: „Íme, ki van nyújtva felétek irgalmas karom, és aki jön, azt befogadom; és áldottak azok, akik hozzám jönnek.”¹⁶

Az áronipapság-viselők a Szabadítót képviselik, amikor előkészítik, megáldják és kiosztják az úrvacsorát. Amikor a papságviselő kinyújtja kezét, hogy megkínáljon bennünket a szent jegyekkel, az olyan, mintha maga a Szabadító tárta volna ki irgalmas karját, mindnyájunkat hívva, hogy részesüljünk a szeretet drága ajándékaiban, melyek az Ő hatalmas engesztelő áldozata révén adattak: a bűnbánat, megbocsátás, vigasz és remény ajándékaiban.¹⁷

Minél jobban elgondolkozunk az úrvacsora jelentőségén, annál

szentebbé és jelentőségteljesebbé válik számunkra. Ezt mondta egy 96 éves édesapa is, mikor a fia azt kérdezte tőle: „Apa, miért jársz istentiszteletre? Nem látsz, nem hallasz, és nehezedre esik kimozdulni. Miért jársz istentiszteletre?” Az apa így felelt: „Az úrvacsora miatt. Azért megyek, hogy vegyek az úrvacsorából.”

Kívánom, hogy mindannyian arra felkészülten jöjjünk el az úrvacsorai gyűlésre, hogy az egy „lelki élmény, szent egyesülés, a lelkünk megújulása”¹⁸ legyen majd.

Tudom, hogy Mennyei Atyánk és a Szabadítónk él. Hálás vagyok az úrvacsora által biztosított lehetőségért arra, hogy érezhetem az Ő szeretetüket, és hogy részesülhetek a Lélekben. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), 283.
2. Lásd Tan és a szövetségek 20:77.
3. Lásd Henry B. Eyring: Hogy egyik legyünk. *Liahóna*, 1998. júl. 78.
4. Lásd Tan és a szövetségek 20:77, 79.
5. Joseph Smith fordítás – Máté 26:22 (vesd össze Máté 26:26).
6. Joseph Smith fordítás – Máté 26:24; lásd még Máté 26:26–28; Márk 14:22–24; Lukács 22:15–20.
7. Lásd 3 Nefi 18:7, 11; Tan és a szövetségek 20:75.
8. Lásd Hogyan tartom be a szövetséget, hogy mindig emlékezem a Szabadítóra? *Jőjj, kövess engem!* vasárnapi iskolai tananyag; <https://www.lds.org/youth/learn/ss/ordinances-covenants/remember?lang=hun>; *Hűek a hívhez: Evangéliumi értelmező szótár* (61). 204–206.
9. Lásd Tan és a szövetségek 20:77.
10. János 14:15.
11. Melvin J. Ballard, in Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* (1966), 132–33.
12. János 6:48.
13. János 4:10.
14. 3 Nefi 20:8–9.
15. Lásd Tan és a szövetségek 20:77.
16. 3 Nefi 9:14.
17. Hálás vagyok Ann Madsennek az e tantételről való meglátásáért.
18. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, 283.

Chi Hong (Sam) Wong elder
a Hetvenektől

Mentsünk egységben!

A Szabadítónak akkor tudunk segíteni, ha egységben és összhangban dolgozunk. Minden egyes ember, minden hivatal, minden elhívás fontos.

Gyakran halljuk Thomas S. Monson elnöktől, hogy tegyünk erőfeszítéseket mások megmentéséért.¹ Egy újszövetségbeli történet jut erről eszembe. Tökéletesen példázza azt, ahogyan az egyháztagok és a misszionáriusok az egyházközségi tanács közvetítésében közösen erőfeszítéseket tesznek és megmentik az embereket. A történet a Márk 2:1–5-ben található. Tapasztalatom szerint mindig nagyon ösztönzőek és könnyen érthetőek azok a történetek, melyekkel Jézus bizonyos tanokat és tantételeket tanít.

A történet egyik szereplője egy gutaütött ember, aki segítség nélkül nem tudott járni. Ez a férfi nem tudott kimozdulni otthonról; ott várta, hogy megmentésék.

Napjainkban talán így szólna ez a történet: Négyen feladatul kapták a

püspöktől, hogy látogassanak meg egy gutaütött embert az otthonában. Szinte magam előtt látom, hogy egyikük a Segítőegylettől jön, másikuk az elderek kvórumától, a harmadik az ároni papságtól, és végül – de nem utolsó sorban – a negyedik egy teljes idejű misszionárius. A legutóbbi egyházközségi tanácsgyűlésen, midőn tanácskoztak az egyházközségen belüli szükségletekről, a püspök „mentési” feladatokat adott. Ők négyen azt a feladatot kapták, hogy segítsenek ennek a gutaütött embernek. Arra nem várhattak, hogy ő maga jöjjön el az egyházi gyűlésekre. El kellett menniük az otthonába, hogy meglátogassák. Fel kellett keresniük, így hát elindultak. A történetben szereplő férfit Jézushoz hozták.

„És jövének hozzá egy gutaütöttet hozva, a kit négyen emelnek vala” (Márk 2:3).

A szoba azonban túlságosan zsúfolt volt. Az ajtón nem tudtak bemenni. Biztosan megpróbálták minden tőlük telhetőt, de nem tudtak átjutni. A dolgok nem mentek olyan simán, ahogy azt eltervezték. Akadályok merültek fel „mentés” közben. Ám ők nem adták fel. Nem hagyták ott a gutaütött embert az ajtónál. Tanácskoztak egymással, hogy most mit tegyenek, hogyan vihetnék oda a férfit Jézus Krisztushoz, hogy meggyógyítsa. Soha nem követelt túl sokat – legalábbis számukra – annak munkája, hogy segítsenek Jézus Krisztusnak lelkeket menteni. Előálltak egy tervvel: nem volt könnyű, de hozzáláttak.

„És mivel a sokaság miatt nem férközhettek azzal ő hozzá, megbonták ama háznak fedelét, a hol Ő vala, és rést törvén, leereszték a nyoszolyát, a melyben a gutaütött feküdt” (Márk 2:4).

Felvitték a tetőre. Feltételezvé, hogy nem volt külső lépcső, melyen felmehettek, valószínűleg eltartott egy ideig, mire mindenki fel tudott menni. Szerintem akár így is történhetett: először a gutaütött ember egyházközségéből érkező fiatal férfi mászott fel a tetőre. Fiatal volt, tele energiával, úgyhogy ez nem jelentett számára

különösebb nehézséget. Házitanító társa az elderek kvórumából és a magas és erős teljes idejű misszionárius minden erejükkel tolták letről. A segítőegyleti nőtestvér bizonyára figyelmeztette őket, hogy legyenek óvatosak, és biztató szavakat mondott nekik. A férfiaknak aztán fel kellett szedniük a tetőt, míg a nőtestvér továbbra is vigaszt nyújtott a férfinak, aki arra várt, hogy meggyógyuljon – hogy önállóan mozoghasson és szabad legyen.

Ehhez a mentési feladathoz mindenkinek össze kell dolgoznia. A döntő pillanatban aprólékos egyeztetést igényelt az, hogy a tetőről leengedjék a gutaütöttet. Négyüknek egységben és összhangban kellett dolgozniuk. Nem lehetett köztük disszonancia. Ugyanabban a tempóban kellett leengedniük. Ha valaki gyorsabban engedte volna a kötelet, mint a többiek, akkor a gutaütött ember kiesett volna az ágyából. Legyengült állapota miatt nem tudott kapaszkodni.

A Szabadítónak akkor tudunk segíteni, ha egységben és összhangban dolgozunk. Minden egyes ember, minden hivatal, minden elhívás fontos. Egységesnek kell lennünk az Úr Jézus Krisztusban.

Végül a beteg, gutaütött embert Jézus elé fektették. „Jézus pedig

azoknak hitét látván, monda a gutaütöttnek: Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid” (Márk 2:5). Jézus irgalmat tanúsított iránta, és nem csupán fizikailag, hanem lelkileg is meggyógyította őt: „Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid.” Hát nem csodálatos? Vajon nem szeretnénk-e, ha ez mindannyiunkkal így történne? Én szeretném.

Ismerünk-e olyan valakit, aki lelki értelemben gutaütött, aki magától egyszerűen nem tud visszajönni az egyházba? Lehet ez valamelyik gyermekünk, valamelyik szülőnk, a házastársunk vagy egy barátunk.

Mivel most minden egyházi egységben sokkal több teljes idejű misszionárius áll rendelkezésre, a püspökök és a gyülekezeti elnökök jól teszik, ha jobban kihasználják az egyházközségi és a gyülekezeti tanácsukat. A püspök az egyházközségi tanács minden tagját megkérheti arra, hogy jöjjön azok neveinek listájával, akiknek esetleg segítségre van szükségük. Az egyházközségi tanács tagjai körültekintéssel tanácskoznak arról, hogyan segíthetnek nekik leginkább. A püspökök figyelmesen meghallgatják a felvételeket, majd feladatokat adnak.

A teljes idejű misszionáriusok nagyszerű erőforrást jelentenek az egyházközségeknek ezekben a

mentési erőfeszítésekben. Fiatalok és tele vannak energiával. Örülnek, ha konkrét nevek listáját kapják, akikért dolgozhatnak. Szeretnek együtt munkálkodni az egyházközség tagjaival. Tudják, hogy ez nagyszerű lehetőséget kínál nekik arra, hogy tanítandó embereket találjanak. Elkötelezettek az Úr királyságának megalapítása iránt. Erős bizonyosságuk van arról, hogy krisztusibbá válnak, midőn részt vesznek ezekben a mentési erőfeszítésekben.

Végezetül hadd osszak meg veletek ebből a szentírásbeli történetből még egy rejtett kincset. Az 5. versben az áll: „Jézus pedig *azoknak* hitét látván” (kiemelés hozzáadva). Korábban erre nem figyeltem fel: az ő hitükről van szó. Összeadó d hitünk mások jólétére is hatással lesz.

Kik ezek a Jézus által említett emberek? Valószínűleg ide tartozik a gutaütött embert vivő négy ember, maga a gutaütött, az érte imádkozó emberek, és mindazok, akik Jézus prédikálását hallva csendben, hamarosan bekövetkező csodát reméltek a szívükben. Ide tartozhat valaki házastársa, szülője, fia vagy leánya, egy misszionárius, egy kvórum elnöke, egy segítőegyleti elnök, egy püspök vagy egy barát a távolból. Mindannyian segíthetünk egymásnak. Mindannyiunknak buzgón munkálkodva kell törekednünk a szükséglet látók megmentésére.

Bizonyoságot teszek arról, hogy Jézus Krisztus a csodák Istene. Jézus Krisztus mindannyiunkat szeret, és hatalmában áll fizikailag és lelkileg is megszabadítani és gyógyítani. Ha segítünk Neki a lelkek megmentésére irányuló küldetésében, akkor ennek folyamán mi is meg leszünk mentve. Erről teszek bizonyoságot az Ő szent nevében, aki Jézus Krisztus, ámen. ■

JEGYZET

1. Lásd például Thomas S. Monson: A megmentés felelőssége. *Liahóna*, 2013. okt. 4.

D. Todd Christofferson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Mindörökre szabadok, hogy maguk cselekedjenek

Isten akarata az, hogy szabad férfiak és nők legyünk, akikben megvan a képesség arra, hogy felemelkedjenek minden lehetőségükhöz fizikailag és lelkileg is.

William Shakespeare *V. Henrik király* című drámájában szerepel egy éjszakai jelent az angol katonák agincourti táborában, közvetlenül azt megelőzően, hogy a francia sereggel összecsaptak volna. A halvány fényben a részben álcát viselő Henrik király a katonái között járkal, akik nem ismerik fel. Szóba elegendve velük igyekszik felmérni jelentős számbéli hátrányban lévő seregének lelkiállapotát, és mivel nem ismerik fel, őszintén beszélnek vele. Az egyik ilyen beszélgetés során arról elmélkednek, ki viseli a felelősséget az iránt, ami az emberekkel a csatában történik – a király vagy az egyes katonák.

Egy ponton aztán Henrik király kijelenti: „Én bizony sehol se halhatnék még szívesebben, mint épen a király körül, mert ügye igazságos...”

Villám visszavág: „Ez már túlmegegy a mi eszünkön.”

Társa is egyet ért: „Túl ám; vagy túlmegegy azon, a miről mi kérdezősködhetünk: mert nekünk elég azt

tudni, hogy a király alattvalói vagyunk. Ha rossz az ügye, eltörli abban a mi bűnünket a király iránt való engedelmisségünk.”

Villám hozzát teszi: „De ha ügye nem jó, magának a királynak gyűlik meg a baja a számadással...”

Henrik király – nem meglepő módon – ellenkezik: „Minden alattvaló kötelessége a királyé; de minden alattvaló lelke a tulajdon magáé.”¹

Shakespeare nem tesz kísérletet arra, hogy a darabban megoldást találjon a vitára, és ilyen vagy olyan formában a vita napjainkig folytatódik – ki viseli a felelősséget azért, ami az életünkben történik?

Amikor rosszul mennek a dolgok, hajlamosak vagyunk másokat vagy akár Istent okolni. Olykor felébred a jogosultság érzése, és az egyének vagy csoportok igyekeznek másokra vagy a kormányzatra hárítani a felelősséget saját jólétükért. Lelki dolgokban néhányan azt feltételezik, hogy az embereknek nem szükséges személyes

igazlelkűsége törekedniük, hiszen Isten úgy szereti és menti meg őket, „ahogyan vannak”.

Isten azonban elvárja minden gyermekétől, hogy az általa biztosított erkölcsi önrendelkezés szerint cselekedjen, „hogy minden embert felelősségre lehessen vonni saját bűneiért az ítélet napján”². Az Ő terve és szándéka az, hogy saját életünk drámájában a miénk legyen a fő döntéshozó szerepe. Isten nem fogja leélni helyettünk az életünket, és nem is úgy irányít bennünket, mintha a bábjai lennénk, ahogyan azt Lucifer javasolta. És a prófétái sem hajlandóak a bábos szerepét eljátszani Isten helyett. Brigham Young kijelentette: „Nem kívánom egyetlen utolsó napi szenttől sem ezen a világon, sőt a mennyben sem, hogy elfogadjon bármit, amit én teszek, hacsak az Úr Jézus Krisztus Lelke, a kinyilatkoztatás lelke ezt nem mondja nekik. Azt kívánom, hogy saját maguk szerezzék meg erről a tudást és a megértést.”³

Isten tehát nem ment meg bennünket „ahogy vagyunk”, először is azért, mert „ahogy vagyunk”, úgy tisztátalanok vagyunk, és „semmi tisztátalan dolog nem lakhat... az ő jelenlétében; mert Ádám nyelvén a Szentség Embere az ő neve, az ő Egyszülöttjének neve pedig [a Szentség] Ember[ének] Fia”⁴. Másodszor pedig Isten nem tesz semmi olyat, ami arra kényszerítene bennünket, hogy a cselekedeteink által választottól eltérő emberré váljunk. Ő igazán szeret bennünket, és mivel szeret bennünket, nem kényszerít, de nem is hagy magunkra minket, hanem inkább segít és irányít bennünket. Valóban, Isten szeretetének igazi megnyilvánulása a parancsolataiban keresendő.

Örvendeznünk kell (és tesszük is) az Isten-rendelte terv miatt, amely lehetőséget biztosít számunkra, hogy

döntéseket hozunk, hogy saját magunk cselekedjünk és tapasztaljuk meg a következményeket, illetve ahogyan a szentírás kifejezi ezt, hogy „megízlelljük” a keserűt, hogy értékelni tudj[uk] a jót”⁵. Örökké hálásak vagyunk, hogy a Szabadító engesztelése legyőzte az eredendő bűnt, hogy ezáltal a világba születhessünk, és ne legyünk büntetésnek kitéve Ádám vétke miatt.⁶ A bukástól illetően módon történő megváltás által Isten előtt ártatlanul kezdhetjük életünket, és mindörökre szabadok leszünk, felismervén a jót a gonosztól; hogy önmagunk cselekedjünk, és ne velünk cselekedjenek.⁷ Megválaszthatjuk, hogy milyen emberek kívánunk lenni, és Isten segítségével olyanok lehetünk, mint Ő.⁸

Jézus Krisztus evangéliuma megnyitja az utat az előtt, amivé válhatunk. Jézus Krisztus engesztelése és irtalma révén a celesztialis törvény szerinti tökéletes és következetes életvitel terén a halandóságban tapasztalt hiányosságaink eltöröltetnek, és képessé tétetünk arra, hogy krisztusi jellemet fejlesszünk ki. Az igazságosság azonban megköveteli, hogy ebből semmi se történjék meg a mi tudatos beleegyezésünk és részvételünk nélkül. Ez mindig is így volt. Már az is,

hogy fizikai lényekként jelen vagyunk a földön, azon döntésünk eredménye, amelyet mindannyian meghoztunk, miszerint részt veszünk Atyánk tervében.⁹ Éppen ezért a szabadítás bizonyosan nem az isteni szeszély eredménye, de nem is kizárólag az isteni akarat alapján történik meg.¹⁰

Az igazságosság Isten elengedhetetlen tulajdonsága. Nyugodtan hihetünk Istenben, mert ő tökéletesen megbízható. A szentírások azt tanítják nekünk, hogy „...Isten nem jár görbe utakon, nem fordul sem jobb kéz felé, sem balra, és nem tér el attól, amit mondott; tehát ösvényei egyenesek, és az ő pályája egy örök körforgás”¹¹, valamint hogy „...nem személyválogató az Isten”¹². A hit, a bizalom és a remény kapcsán az igazságosság isteni tulajdonságára hagyatkozunk.

Tökéletes igazságossága következményeként azonban van néhány dolog, amit Isten nem tehet meg. Nem határozhatja meg tetszés szerint, kit váltson meg és kit vessen ki. A „... legcsekélyebb mértékű elnézéssel sem tekinthet... a bűnre”¹³. Nem engedheti, hogy az irgalom megrabolja az igazságosságot.¹⁴

Igazságosságának megdönthetetlen bizonyítéka az, hogy Isten

társ-tantételként megformálta az irgalmat. Éppen azért, mert igazságos, megalkotta annak módját, hogy az irgalom betölthesse nélkülözhetetlen szerepét örökkévaló sorsunkban. Így hát „az igazságosság minden követelményét gyakorolja, és az irgalom is jogot formál mindarra, ami a sajátja”¹⁵.

Tudjuk, hogy „annak szenvedései... és halála..., aki bűnt nem cselekedett, akivel nagyon elégedett volt [az Atya]; ...a Fi[ának] vére..., amely kiontatott”¹⁶, kielégítette az igazságosság követelményeit, könyörületet nyújtott és megváltott bennünket.¹⁷ Még így is, az „...*igazságosság szerint* a megváltás terve... *csak az ember bűnbánatának feltételével valósulhatott meg*”¹⁸. A bűnbánat követelménye és lehetősége az, amely lehetővé teszi az irgalom számára, hogy az igazságosság eltiprása nélkül töltsen be feladatát.

Krisztus nem azért halt meg, hogy válogatás nélkül mindenkit megmenten, hanem hogy felkínálja a bűnbánatot. A bűnbánat folyamatában „teljesen annak érdemeire támaszkod[unk], akinek hatalmában áll megszabadítani”¹⁹, a bűnök megbánásának cselekedete azonban saját döntésünkből fakadó változás. Azzal, hogy a bűnbánatot az irgalom ajándéka elnyerésének előfeltételévé tette, Isten lehetőséget biztosított, hogy felelősek maradjunk magunkért. A bűnbánat tiszteletben tartja és támogatja erkölcsi önrendelkezésünket. „És így az irgalom eleget tehet az igazságosság követelményeinek, és a biztonság karjaiba zárja őket, míg aki nem gyakorol bűnbánathoz vezető hitet, az ki lesz téve az igazságosság követelményei teljes törvényének; tehát csak annál lép érvényre a megváltás nagy és örökkévaló terve, akinek bűnbánathoz vezető hite van.”²⁰

Isten igazságosságát és iralmát félreérteni egy dolog; megtagadni

Isten létezését vagy feljebbvalóságát egy másik, de mindkettő azzal jár, hogy a teljes, isteni lehetőségeinknél kevesebbet érünk el – olykor sokkal kevesebbet. Az olyan Isten, aki nem támaszt semmilyen követelményt, a gyakorlatban egyenlő az olyan Istennel, aki nem létezik. Az Isten nélküli világ pedig – anélkül az Isten nélkül, aki erkölcsi törvényeket határoz meg gyermekei kormányzására és tökéletesítésére – olyan világ, ahol nincsen végső igazság vagy igazságosság. Olyan világ, ahol az erkölcsi relativitás a legfelsőbb uralkodó szabály.

Ez a relativitás azt jelenti, hogy mindenki a saját maga legfőbb ura. Persze nem csupán azok vallják magukénak ezt a filozófiát, akik tagadják Istent. Vannak, akik hisznek Istenben, mégis úgy vélik, hogy ők maguk, egyénileg dönthetik el, mi a helyes, és mi a helytelen. Az egyik fiatal felnőtt így fejezte ezt ki: „Nem mondhatnám, hogy a hinduizmus helytelen vagy a katolicizmus helytelen, illetve ha valaki episzkopális, az helytelen – szerintem attól függ, mit hiszel. [...] Szerintem nincsen helyes vagy helytelen.”²¹ Másikuk így válaszolt, amikor vallásos hitelveiről kérdezték: „Magamban hiszek – ez a lényege az egésznek. Úgy értem, hogyan lehetne bárki feljogosítva arra, hogy megmondja, mit higgy?”²²

Azok számára, akik úgy vélik, hogy bármi és minden igaz lehet, az objektív, szilárd és egyetemes igazság kinyilvánítása kényszernek érződik: „nem szabadna, hogy arra kényszerítsenek, hogy valamit igaznak higgyek, ami nekem nem tetszik”. Ez azonban nem változtat a valóságon. A gravitáció törvényének elutasítása még nem fogja megakadályozni, hogy az illető lezuhanjon, ha lelép egy szikláról. Ugyanez igaz az örökkévaló törvényre és igazságosságra. A szabadság nem az ellenállásból, hanem az

alkalmazásból ered. Ez lényeges Isten saját hatalmával kapcsolatban is. Ha a szilárd és állandó igazságok nem lennének valóságok, akkor az önrendelkezés ajándéka elveszítené jelentőségét, hiszen sohasem tudnánk előre látni és feltételezni a tetteink következményeit. Ahogyan Lehi kifejtette: „És ha azt mondjátok, hogy nincs törvény, azt is mondhatjátok, hogy nincs bűn. Ha azt mondjátok, hogy nincs bűn, azt is mondhatjátok, hogy nincs igazlelkűség. És ha nincs igazlelkűség, nincs boldogság. És ha nincs igazlelkűség, sem boldogság, nincs büntetés, sem nyomorúság. És ha ezek a dolgok nincsenek, nincs Isten. És ha nincs Isten, mi nem vagyunk, sem a föld; mert nem lehetett volna a dolgok megteremtése, sem ami cselekedjen, sem amivel cselekedjenek; tehát minden dolognak el kellett volna tűnnie.”²³

Mind a fizikai, mind a lelki dolgok terén a lehetőség, hogy személyes felelősséget vállaljunk, Istentől kapott ajándék, amely nélkül nem tudnánk kiaknázni az összes lehetőségünket Isten leányaiként és fiaiként. A személyes felelősségre vonhatóság jog és kötelesség is, amelyet folyamatosan védelmeznünk kell; hiszen már a teremtés előtől fogva támadás alatt áll. Meg kell védelmeznünk a felelősségvállalást azon személyekkel és programokkal szemben, melyek (sokszor a legjobb indulattal) függővé szeretnének tenni bennünket. És meg kell védenünk saját hajlamainkkal szemben is, amelyek arra készítetnek, hogy elkerüljük a munkát, amely a tehetségeink, képességeink és krisztusi jellemünk kiműveléséhez megkívántatik.

Van egy történet egy emberről, aki egyszerűen nem volt hajlandó dolgozni. Minden szükségletének kielégítését másoktól várta el. Úgy gondolkodott, hogy mivel fizeti az adóját és a tizedét, az egyház vagy az

állam, vagy mindkettő, tartozik neki azzal, hogy eltartsa. Nem volt mit ennie, mégsem volt hajlandó dolgozni, hogy gondoskodjon magáról. Végső elkeseredésükben és undorukban azok, aki próbáltak segíteni neki, úgy döntöttek, hogy mivel a kisujját sem hajlandó megmozdítani a saját érdekében, ennyi erővel ki is vihetik a temetőbe, és hagyhatják, hogy meghaljon. A temető felé menet egyikük azt mondta: „Ezt nem tehetjük. Van egy kis kukoricám, adok neki.”

El is mondták a lehetőséget a férfinak, aki azt kérdezte: „Le van morzsolva?”

Erre azt felelték, hogy nincs.

„Hát akkor – mondta – vigyetek tovább.”

Isten akarata az, hogy szabad férfiak és nők legyünk, akikben megvan a képesség arra, hogy felemelkedjenek minden lehetőségükhöz fizikailag és lelkileg is, hogy mentesek legyünk a szegénység megalázó korlátaitól és

a bűn kötelékeitől, hogy élvezzük az önbecsülést és a függetlenséget, hogy mindenben felkészültek legyünk arra, hogy csatlakozzunk Őhozzá az Ő celesztális királyságában.

Nem ringatom magam abba az illúzióba, hogy ez kizárólag a saját erőfeszítéseinkkel, az Ő hathatós és állandó segítségével nélkül megvalósítható. Tudjuk, „hogy kegyelem által szabadítanak meg minket, mindaz után, amit meg tudunk tenni”²⁴. És nincs szükség arra, hogy elérjünk valamilyen minimális szintet képességeink vagy jószágunk terén, mielőtt Isten segítene – az isteni segítség a miénk lehet minden nap minden órájában, függetlenül attól, merre járunk az engedelmesség ösvényén. Azt viszont tudom, hogy azonfelül, hogy vágyunk az Ő segítségére, meg kell tennünk a részünket, bűnbánatot kell tartanunk, és Istent kell választanunk ahhoz, hogy Ő képes legyen az életünkben az igazságossággal és az

erkölcsi önrendelkezéssel összhangban cselekedni. A kérésem egyszerűen annyi, hogy vállaljuk fel a felelősséget, és lássunk neki a munkának, hogy Istennek legyen miben megsegítenie bennünket.

Bizonyágomat teszem, hogy Isten, az Atya él, hogy az Ő Fia, Jézus Krisztus a mi Megváltónk, és hogy a Szent Lélek velünk van. Szándékuk, hogy segítsenek bennünket, minden kétségen felül áll, képességük erre pedig végtelen. Ébredjünk hát, és emelkedjünk fel a porból, „hogy eleget lehessen tenni az Örökkévaló Atya szövetségének, melyet vel[ünk] kötött”²⁵. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. William Shakespeare: *V. Henrik király*, 4. felvonás, 1. jelenet, Lévay József fordítása. (Forrás: <http://mek.oszk.hu/04600/04608/html/magyar.htm>)
2. Tan és a szövetségek 101:78.
3. Brigham Young, „Sermon,” *Deseret News*, Oct. 31, 1855, 267; quoted in Terryl Givens and Fiona Givens, *The Crucible of Doubt: Reflections on the Quest for Faith* (2014), 63.
4. Mózes 6:57.
5. Mózes 6:55.
6. Lásd Hittételek 1:2; lásd még 2 Nefi 2:25; Mózes 6:53–56.
7. Lásd 2 Nefi 2:26; lásd még Tan és a szövetségek 93:38.
8. Lásd 3 Nefi 12:48; 27:27; lásd még Rómabeliek 8:16–17; Tan és a szövetségek 84:37–38.
9. Lásd Jelenések 12:7–9; Tan és a szövetségek 29:36–38; Mózes 4:3–4.
10. Lásd Tan és a szövetségek 93:29–31.
11. Tan és a szövetségek 3:2.
12. Cselekedetek 10:34.
13. Tan és a szövetségek 1:31.
14. Lásd Alma 42:25.
15. Alma 42:24.
16. Tan és a szövetségek 45:4.
17. Lásd Móziás 15:9.
18. Alma 42:13; kiemelés hozzáadva.
19. 2 Nefi 31:19.
20. Alma 34:16.
21. In Christian Smith, *Souls in Transition: The Religious and Spiritual Lives of Emerging Adults* (2009), 156.
22. In Smith, *Souls in Transition*, 156.
23. 2 Nefi 2:13.
24. 2 Nefi 25:23.
25. Moróni 10:31.

Argentína, Bariloche

President Dieter F. Uchtdorf
második tanácsos az Első Elnökségben

Bizonyosságot kapni a világosságról és az igazságról

A világosságról és az igazságról való személyes bizonyosságotok nem csupán itt, a halandóságban fog megáldani titeket és utódaitokat, hanem elkísér majd benneteket az egész örökkévalóságon át.

Repülőgép-pilotaként megszámlálhatatlan órát repültem kontinensek és óceánok felett az éjszaka sötétjében. A pilótafülkén kitekintve az éjszakai égboltra, különösen a Tejútra, mindig eltűnődtem Isten teremtményeinek mérhetetlen nagyságán és

mélységén – melyet a szentírások a „számtalan világ” kifejezéssel írnak le.¹

Alig egy évszázada a legtöbb csillagász még azt feltételezte, hogy Tejútrendszerünk a világegyetem egyetlen galaxisa.² Úgy vélték, hogy galaxisunkon túl csupán a végtelen semmi található, a vég nélküli űr, amely üres, hideg, és híján van csillagnak, világosságnak és életnek egyaránt.

Amikor a távcsövek egyre kifinomultabbakká váltak – köztük olyan távcsövekkel, amelyek fellőhetők az űrbe –, a csillagászok szeme előtt elkezdett feltárulni egy lenyűgöző, szinte felfoghatatlan igazság: a világegyetem elképesztően nagyobb, mint azt korábban bárki is hitte volna, és az égbolt tele van tőlünk elképzelhetetlenül távol lévő számtalan galaxissal, mindegyikükben száz- és százmilliárdnyi csillaggal.³

Igen rövid időn belül a világegyetemről alkotott képünk mindörökké megváltozott.

Napjainkban már láthatjuk e távoli galaxisok némelyikét.⁴

Tudjuk, hogy ott vannak.

Már nagyon régóta ott vannak.

De mielőtt az emberiségnek elég hatékony műszerei lettek volna az égi fények összegyűjtéséhez és e galaxisok láthatóvá tételéhez, nem is hittük, hogy lehetséges az ilyesmi.

A világegyetem roppant kiterjedése nem változott meg hirtelenjében, ezen igazság meglátására és megértésére irányuló képességünk azonban drasztikus változáson ment át. Ezzel a megnövekedett világossággal pedig olyan dicső látvány tárult elénk, amelyről az emberiség mindezidáig még csak nem is álmodhatott.

Nehéz elhinnünk azt, amit nem látunk

Képzeljétek el, hogy vissza tudtok utazni az időben, és beszédbe elegyedhettek olyan emberekkel, akik ezer, vagy akár csak száz évvel ezelőtt éltek. Képzeljétek el, hogyan írnátok le nekik néhány olyan modern technikai eszközt, melyet ti és én készpénznek veszünk napjainkban. Például mit gondolnának rólunk ezek az emberek, ha mesélnék nekik az óriási repülőgépekről, a mikrohullámú sütőről, a hatalmas digitális könyvtárakat tartalmazó mobiltelefonokról, és az unokáinkról készített videókról, amelyeket azonnal meg tudunk osztani emberek millióival szerte a világon?

Néhányan talán hinnének nekünk. A legtöbben viszont kigúnyolnának, ellentmondának, vagy talán megpróbálnának elhallgattatni vagy kárt tenni bennünk. Néhányan talán megkísérelnék az általuk ismert logikával, érvekkel és tényekkel bizonyítani, hogy tévedünk, és ostobák, sőt, veszélyesek vagyunk. Lehet, hogy elítélnének bennünket, amiért megpróbálunk félrevezetni másokat.

Az éjszakai égboltot fűrészeve gyakran eltűnődtem Isten teremtményeinek mérhetetlen nagyságán és mélységén.

De természetesen ezek az emberek teljes mértékben tévednének. Lehetséges, hogy jóindulatúak és őszinték lennének. Meglehet, hogy teljes mértékben biztosak lennének meggyőződésükben. De egyszerűen nem lennének képesek tisztán látni, mert még nem kapták meg az igazság világosságának nagyobb teljességét.

A világosság ígérete

Emberi jellemvonásnak látszik, hogy sokszor még akkor is azt hisszük, hogy igazunk van, amikor tévedünk. És ha ez így van, akkor milyen reménye lehetne bármelyikünknek is? Arra vagyunk ítéltetve, hogy céltalanul sodródjunk az egymásnak ellentmondó információk tengerén, megrekedve egy olyan tutajon, amelyet hevenyészetten tákolunk össze saját előítéleteinkből?

Lehetséges-e megtalálni az igazságot?

Beszédem célja az, hogy kijelentsem az örömteli üzenetet, miszerint maga Isten – a Seregek Ura, aki minden igazságot ismer – megadta gyermekeinek az ígéretet, hogy ők maguk is eljuthatnak az igazság megismerésére.

Kérlek, gondolkodjatok el eme ígéret jelentőségén:

az Örökkévaló és Mindenható Isten, e hatalmas univerzum Alkotója, szólni fog azokhoz, akik őszinte szívvel és igaz szándékkal közelednek Őhöz.

Álmokban, látomásokban, gondolatokban és érzésekben fog szólni hozzájuk.

Oly módon fog beszélni, amely félreérthetetlen, és amely túlmutat az emberi tapasztalatokon. Isteni útmutatást és válaszokat fog adni nekik személyes életükre vonatkozóan.

Természetesen lesznek, akik gúnyolódnak majd és azt mondják,

hogy ez lehetetlen, hogy ha létezik is Isten, jobb dolga is van, mint egyetlen ember imáját meghallgatni és megválaszolni.

De én ezt mondom nektek: Isten törődik veletek. Meg fogja hallgatni és meg fogja válaszolni személyes kérdéseiteket. Imáitokra a válaszok az Ő saját módján és idejében fognak megadni, ezért aztán meg kell tanulnotok meghallani a hangját. Isten azt szeretné, ha megtalálnátok a Hozzá visszavezető utat, ez az út pedig a Szabadító.⁵ Isten azt szeretné, ha tanulnátok Fiáról, Jézus Krisztusról, és megtapasztalnátok azt az átható békességet és örömet, amely az isteni tanítványi mivolt ösvényének követéséből fakad.

Drága barátaim! Itt egy ősi szentíráskötetben található, meglehetősen lényegre törő kísérlet, Istentől jövő garanciával, mely elérhető minden férfi, nő és gyermek számára, aki hajlandó próbára tenni:

Először is kutatnotok kell Isten ígését. Ez a szentíráások olvasását, valamint

az ősi és modernkori próféták Jézus Krisztus visszaállított evangéliumáról szóló szavainak tanulmányozását jelenti – nem a kétségbe vonás vagy a bírálás szándékával, hanem őszintén vágyva az igazság felfedezésére. Gondolkodjatok majd el azon, amit érezni fogtok, és készítsétek elő elméteket az igazság befogadására.⁶ „...még ha nem is vagytok képesek annál többre, mint hogy vágyjatok arra, hogy higgyetek, engedjétek, hogy ez a vágy... dolgozzon bennetek, míg... helyet tudtok adni [Isten ígéjének]”⁷.

Másodszor, meg kell fontolnotok, elmélkednetek kell, törekednetek kell félelem nélkül hinni,⁸ és hálásnak kell lennetek azért, hogy milyen irgalmas volt az Úr a gyermekeihez Ádám idejétől kezdve napjainkig azáltal, hogy prófétákat, látnokokat és kinyilatkoztatókat adott, akik vezetnek egyházát és segítenek rátalálnunk a Hozzá visszavezető útra.

Harmadszor, kérnetek kell Mennyei Atyátokat Fia, Jézus Krisztus nevében, hogy nyilvánítsa ki

számotokra Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza igaz voltát. Őszinte szívvel, igaz szándékkal, Krisztusba vetett hittel kérjétek.⁹

Van egy *negyedik* lépés is, melyet a Szabadító adott nekünk: „Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajjon Istentől van-e, vagy én magamtól szólok?”¹⁰ Más szavakkal: amikor megerősítést kerestek az evangéliumi tantételek igazságára, először azok szerint kell élnetek. Tegyétek próbára a saját életetekben az evangélium tanát és az egyház tanításait. Tegyétek ezt igaz szándékkal és Istenbe vetett marandó hittel.

Ha megteszitek e dolgokat, ígéretet kaptatok Istentől – akit kötelez a szava –,¹¹ hogy ki fogja nyilvánítani nektek az igazságot a Szentlélek hatalma által. Nagyobb világosságot fog nyújtani nektek, amely lehetővé teszi számotokra, hogy a sötétségen áttekintve a halandó szemnek felfoghatatlan, elképzelhetetlenül gyönyörű látvány táruljon elétek.

Néhányan talán azt mondják, hogy ezek a lépések túl nehezek, vagy nem

érik meg az erőfeszítést. Én azonban azt mondom, hogy az evangéliumról és az egyházzal való e személyes bizonyosság a legfontosabb dolog, amire szert tehettek ebben az életben. Nemcsak megáld és vezet majd titeket ebben az életben, hanem közvetlen kihatással is lesz életetekre az egész örökkévalóságon át.

A Lélek dolgait egyedül a Lélek által lehet megérteni

A tudósoknak nehézséget okozott a világegyetem méretének megértése, mígnem a műszerek elég kifinomultakká váltak ahhoz, hogy nagyobb világosságot gyűjtsenek egybe, és így az emberek teljesebb igazságot tudjanak megérteni.

Pál apostol ezzel párhuzamba állítható tantételt tanított a lelki tudásról. Ezt írta a korinthusbelieknek: „Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképen ítéltetnek meg.”¹²

Más szavakkal: ha fel akarjátok ismerni a lelki igazságot, a megfelelő műszereket kell használnotok. Nem

fogtok eljutni a lelki igazság megértéséhez olyan eszközökkel, amelyek nem képesek kimutatni.

A Szabadító így szólt hozzánk napjainkban: „Ami Istentől való, az világosság; és aki világosságot fogad be, és megmarad Istenben, még több világosságot kap; és ez a világosság mind fényesebbé és fényesebbé válik, a tökéletes napig.”¹³

Minél inkább Isten felé fordítjuk a szívünket és az elménket, annál több mennyei fény szivárogoz be a lelkünkbe. És minden alkalommal, amikor készségesen és őszintén keressük ezt a fényt, arról tanúskodunk Istennek, hogy készen állunk a további világosság befogadására. Fokozatosan mindaz, ami azelőtt homályosnak, sötétnek és távolinak tűnt, világossá, ragyogóvá és közelivé válik számunkra.

Hasonlóképpen, ha eltávolítjuk magunkat az evangélium fényétől, akkor saját világosságunk halványodni kezd – nem egy nap vagy egy hét alatt, hanem idővel, fokozatosan –, mígnem egy nap majd visszatekintünk, és nem is igazán értjük, hogyan hihettük valaha is, hogy az evangélium igaz. Korábbi tudásunk akár még ostobaságnak is tűnhet számunkra, mert mindaz, ami egykor oly világos volt, ismét elmosódottá, ködössé és távolivá vált.

Ezért bizonygatta Pál annyira azt, hogy az evangélium üzenete „bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de [azoknak, akik szabadítást nyernek], Istennek ereje”¹⁴.

Nincsen lakmusz-próba

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza különféle bizonyosságokkal rendelkező emberekből áll. Vannak olyan egyháztagok, akiknek a bizonyossága biztos, és ragyogóan lobog bennük. Mások még mindig azon igyekeznek, hogy saját bizonyosságot

szerezzenek. Az egyház otthont nyújt, ahol mindenki összejöhet, függetlenül bizonyosságunk mélységétől vagy magasságától. Nem láttam még olyan jelzést egyetlen gyülekezeti ház ajtaján sem, amelyen ez állna: „A belépéshez a bizonyásznak legalább ezt a szintet el kell érnie.”

Az egyház nemcsak tökéletes emberek számára nyitott, hanem mindazok számára, akik Krisztushoz jönnek, és tökéletessé lesznek Őbenne.¹⁵ Az egyház hozzátok és hozzám hasonló emberek számára van. Az egyház az elfogadás és a táplálás helye, nem az elkülönülésé vagy a bírálásé. Olyan hely ez, ahol kezünket kinyújtva biztatjuk, felemeljük és támogatjuk egymást, miközben folytatjuk egyéni kutatásunkat az isteni igazság után.

Végso soron mindannyian zárando-
kok vagyunk, akik Isten világosságát keresik, miközben a tanítványság ösvényén utazunk. Nem ítélünk el másokat azért, hogy mennyi világosságuk van vagy nincs, hanem inkább táplálunk és bátorítunk minden világosságot, amíg tisztán, fénylőn és igazán fel nem ragyog.

Ígéret mindenki számára

Ismerjük el, hogy bizonyásra szert tenni általában nem egy pillanat, egy óra vagy egy nap műve. Nem olyasvalami, amit egyszer megteszünk és kész is van. A lelki világosság gyűjtése egy egész élet törekvése.

Az Isten élő Fiáról és az Ő visszaállított egyházáról, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházáról való bizonyosságokat talán nem jön el olyan gyorsan, mint szeretnétek, de megígérem nektek, hogy ha megteszitek a magatok részét, el fog jönni.

És csodálatos lesz.

Személyes tanúbizonyosságomat teszem arról, hogy a lelki igazság el fogja tölteni a szíveteket és fényt

fog adni a lelketeknek. Csodálatos örömmel és mennyei békességgel fog kinyilatkoztatni számotokra tiszta intelligenciát. Én megtapasztaltam ezt a Szentlélek hatalma által.

Amint az ősi szentírások ígérik, Isten Lelkének kimondhatatlan jelenléte arra indít majd benneteket, „hogy a megváltó szeretet énekét szeretnétek majd énekelni”¹⁶, szemeteket a mennyre emelve, hangotokat pedig a Magasságos Isten, a ti Menedéketek, Reménységetek, Védelmesítőök és Atyátok dicséretben hallatva. A Szabadító azt ígérte, hogy ha kerestek, találni fogtok.¹⁷

Tanúságomat teszem arról, hogy ez igaz. Ha Isten igazságát keressétek, amely most talán még elmosódottnak, homályosnak és távolinak tűnik, fokozatosan feltáruul, kitisztul, és közel kerül a szívetekhez Isten irgalmának világossága révén. Az emberi szemnek elképzelhetetlen dicső lelki látvány fog elétek tárulni.

Bizonyosságom van arról, hogy ez a lelki világosság Isten minden gyermeke számára elérhető közelségben van. Meg fogja világosítani az elméteket, gyógyulást fog hozni szíveteknek, és örömmel tölti meg napjaitokat. Drága barátaim, kérlek benneteket, ne késleltessétek a pillanatot saját személyes bizonyosságotok megszerzésére és

megerősítésére Isten mennyei munkájáról, méghozzá a világosság és az igazság munkájáról.

A világosságról és az igazságról való személyes bizonyosságokat nem csupán itt, a halandóságban fog megáldani titeket és utódaitokat, hanem elkísér majd benneteket az egész örökkévalóságon át, a vég nélküli világok közepette is. Erről teszek bizonyosságot, és áldásomat adom rátok, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Mózes 1:33.
2. Lásd Marcia Bartusiak, *The Day We Found the Universe* (2009), xii. Mindig meglepő számomra, hogy ilyen magabiztosak lehetünk a következtetéseinkben. Néha olyan bizonyosak vagyunk, hogy azt feltételezzük, hogy rendelkezésünkre áll minden létező igazság. Példának okáért: „Simon Newcomb, az amerikai csillagászat vezető alakja a tizenkilencedik század végén, azt a megjegyzést tette egy csillagvizsgáló felavatási ünnepségén 1887-ben, hogy »ami az asztronómiát illeti, ... úgy tűnik, sebesen közeledünk tudásunk határainak széleihez. [...] Ez pedig azt eredményezi, hogy a munka, amely valójában leköti a csillagász figyelmét, kisebb mértékben jelenti új dolgok felfedezését, mint a már ismert dolgok kifejtését» (Bartusiak, xv).
3. Érdekes átgondolni a Mózes 1:33, 35-öt ennek az „új” felfedezésnek a fényében. Mózes könyve a Nagyértékű gyöngyben 1830 júniusában került kinyilatkoztatásra Joseph Smith profétának, közel egy évszázaddal azelőtt, hogy Edwin Hubble bejelentette, hogy távoli galaxisokat fedezett fel.
4. Lásd például a Hubble Heritage Image Gallery képtárat ezen a címen: heritage.stsci.edu/gallery/gallery.html.
5. Lásd János 14:6.
6. Lásd 3 Nefi 17:3.
7. Alma 32:27.
8. Lásd Tan és a szövetségek 67:3.
9. Lásd Moróni 10:3–5.
10. János 7:17; lásd még Zsoltárok 25:14; János 3:21.
11. Lásd Tan és a szövetségek 82:10.
12. 1 Korinthusbeliek 2:14.
13. Lásd Tan és a szövetségek 50:24.
14. 1 Korinthusbeliek 1:18.
15. Lásd Moróni 10:32; lásd még Tan és a szövetségek 20:59.
16. Lásd Alma 5:26.
17. Lásd Tan és a szövetségek 88:63.

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Az egyházi tiszttségviselők támogatása

Támogatásra javasoljuk Thomas Spencer Monsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét, Henry Bennion Eyringot mint első tanácsost az Első Elnökségben és Dieter Friedrich Uchtdorfot mint második tanácsost az Első Elnökségben.

Akik egyetértenek, jelezzék!
Ha van, aki ellenzi, jelezzé!

Támogatásra javasoljuk Boyd Kenneth Packert mint a Tizenkét Apostol Kvórumának elnökét és a következő testvéreket e kvórum tagjaiként: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson és Neil L. Andersen.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!

Ha valaki ellenzi, hasonlóképpen jelezzé!

Támogatásra javasoljuk a tanácsosokat az Első Elnökségben és a tizenkét apostolt mint prófétákat, látnokokat és kinyilatkoztatókat.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezzé!

Indítványozzuk Carlos H. Amado és William R. Walker elderek felmentését a Hetvenek Első Kvórumából, és egyben nyugalmazott általános felhatalmazottá minősítésüket.

Azok, akik szeretnék kifejezni köszönetüket ezen testvérek odaadó és kiváló szolgálatáért, kérem, jelezzék!

Arayik V. Minasyan és Gvido Senkans eldereket felmentettük területi hetvenesi szolgálatukból. Javasoljuk, hogy köszönjük meg a szolgálatukat.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Támogatásra javasoljuk a többi általános felhatalmazottat, területi hetvenest és a segédszervezetek általános elnökségeit a jelenlegi felállás szerint.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!

Ha bárki ellenzi, jelezzé!

Köszönjük, testvérek, a hiteteket és az értünk elmondott imáitokat! ■

Dallin H. Oaks elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Szeressünk másokat, és éljünk együtt a különbségekkel!

Krisztus követőiként békében kell együtt élnünk azokkal, akik nem osztják az értékeinket, vagy nem fogadják el a tanításokat, amelyeken azok nyugszanak.

I.

Halandó szolgálatának utolsó napjaiban Jézus átadta tanítványainak az „új parancsolatot” (János 13:34), ahogyan Ő nevezte. E háromszor is megismételt parancsolat egyszerű volt, mégis nehéz: „szeressétek egymást, a miképpen én szeretlek titeket” (János 15:12; lásd még a 17. verset). A Szabadító szolgálatának központi tanítása egymás szeretete volt. A második nagy parancsolat az volt, hogy „szeresd felebarátodat, mint magadat” (Máté 22:39). Jézus még azt is tanította, hogy „szeressétek ellenségeiteket” (Máté 5:44). A parancsolat azonban, hogy *úgy szeressünk másokat, ahogyan Ő szerette a nyáját*, egyedülálló kihívás volt tanítványai számára – és számunkra is. „A szeretet – tanította Thomas S. Monson elnök áprilisban – valójában az evangélium lényege, Jézus Krisztus pedig a Példaképünk ebben. Élete a szeretet öröksége volt.”¹

Miért olyan nehéz krisztusi szeretettel viseltetni egymás iránt? Azért

nehéz, mert olyan emberek között kell élnünk, akik nem osztják hitelveinket, értékeinket és szövetségeink kötelezettségeit. Nagy közbenjáró imájában, amelyet keresztre feszítését megelőzően mondott, Jézus a követőiért fohászolt: „Én a te ígédet nékik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok” (János 17:14). Aztán így könyörgött az Atyához: „Nem azt kérem, hogy vedd

ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól” (15. vers).

A világban kell élnünk, de nem szabad a világból valónak lennünk. A világban kell élnünk, mert ahogyan Jézus az egyik példázatában tanította, az Ő királysága olyan, mint a „kovász”, melynek az a feladata, hogy határára a tészta egésze megkeljen (lásd Lukács 13:21; Máté 13:33; lásd még 1 Korinthusbeliek 5:6–8). Követői ezt nem tudják megtenni, ha csak azokkal állnak kapcsolatban, akik osztják hitelveiket és gyakorlatukat. A Szabadító azonban azt is tanította, hogy ha szeretjük Őt, akkor betartjuk az Ő parancsolatait (lásd János 14:15).

II.

Az evangélium számos tanítást tartalmaz arról, hogy miként tartsuk be a parancsolatokat, miközben olyan emberek között élünk, akik más hitelveket és gyakorlatot vallanak magukénak. A viszálykodással kapcsolatos tanítások központi helyen szerepelnek. Amikor a feltámadt Krisztus látta, hogy a nefiták a keresztelés módján vitatkoznak, egyértelmű utasításokat adott arról, hogyan kell e szertartást elvégezni, majd pedig ezt a nagyszerű tantételt tanította:

„...ne legyenek közöttetek vitatkozások, ahogy idáig voltak; és tanom

pontjait illetően se legyenek közöttük viszálykodások, ahogy idáig voltak.

Mert bizony, bizony mondom nektek, hogy *akiben ott van a viszálykodás lelke, az nem tőlem való, hanem az ördögtől, aki a viszálykodás atyja, és felserkenti az emberek szívét, hogy haragosan viszálykodjanak egymással.*

Íme, ...az én tanom az, hogy hagyjanak fel az ilyen dolgokkal” (3 Nefi 11:28–30; kiemelés hozzáadva).

A Szabadító a viszálykodással kapcsolatos figyelmeztetéseit nem korlátozta azokra, akik nem tartják be a keresztelésre vonatkozó parancsolatot. Mindenkinék megtiltotta a viszálykodást. Még azoknak sem szabad az emberek szívét dühödt viszálykodásra serkenteni, akik betartják a parancsolatokat. Az ördög „a viszálykodás atyja”; a Szabadító pedig a Béke Hercege.

Hasonlóképpen a Biblia is azt tanítja, hogy „a bölcsek elfordítják a haragot” (Példabeszédek 29:8). A korai apostolok tanításai szerint „törekedjünk azokra, a mik a békeségre... való” (Rómabeliek 14:19), és „igazságot [szóljunk] szeretetben” (Efézusbellek 4:15), „mert ember haragja Isten igazságát nem munkálja” (Jakab 1:20). A modernkori

kinyilatkoztatásokban az Úr azt parancsolta, hogy a visszaállított evangélium örömhírét jelentse ki „minden ember... a felebarátjának], gyengédséggel és szelídséggel” (T&Sz 38:41), „teljes alázatossággal... , nem szidalmazva a szidalmazókat” (T&Sz 19:30).

III.

Még amikor igyekszünk szelídek lenni és kerülni a viszálykodást, akkor sem szabad megalkuvónak lennünk az általunk megértett igazságok terén, és nem szabad felhígítani azokat. Nem adhatjuk fel az álláspontunkat és az értékeinket. Jézus Krisztus evangéliuma és az általunk megkötött szövetségek elkerülhetetlenül az igazság és a tévedés örök harcának csatamezejére vetnek bennünket harcosokként. Ebben a konfliktusban pedig nincsen semleges terület.

A Szabadító utat mutatott nekünk, amikor ellenségei szembeállították azzal az asszonnyal, aki „tetten kapott, mint házasságtörő” (János 8:4). Amikor saját képmutatásuktól megszégyenültek, a vádlók visszavonultak, és egyedül hagyták Jézust az asszonnyal. Ő kedvesen bánt vele, és ez alkalommal nem volt hajlandó elítélni őt. Viszont határozottan arra intette, hogy „többé ne vétkez[en]” (János 8:11). Megköveteltetik tőlünk a szerető

kedvesség, de Krisztus követője – éppúgy, ahogyan a Mester is – mindig szilárd marad az igazságban.

IV.

A Szabadítóhoz hasonlóan, az Ő követői is szembekerülnek olykor a bűnös viselkedéssel, napjainkban pedig előfordul, hogy „bigottnak” vagy „fanatikusnak” titulálják őket, amikor kitaranak a helyes és helytelen általuk elfogadott értelmezése mellett. Sok világi érték és gyakorlat állítja efféle kihívások elé az utolsó napi szenteket. Ezek között kiemelkedő helyet foglal el az az erőteljes irányzat, amely az Egyesült Államok és Kanada számos államában és tartományában, valamint a világ sok más országában törvényessé igyekszik tenni az azonos neműek házasságát. Olyanok is vannak körülöttünk, akik egyáltalán nem hisznek a házasságban. Vannak, akik nem hisznek a gyermekvállalásban. Egyesek mindennemű korlátozást elleneznek a pornográfia vagy a veszélyes szerek terén. Egy másik példa – mely a legtöbb hívő számára ismerősen cseng – az a kihívás, amikor nem hívő házastárssal vagy családtaggal élünk együtt, illetve nem hívő munkatársak társaságában vagyunk.

A felszentelt helyeken – mint amilyenek a templomok, a hódolat háza és a saját otthonaink – tisztán és átfogóan kell tanítanunk az igazságot és a parancsolatokat, amennyire csak megértjük azokat a visszaállított evangéliumban kinyilatkoztatott szabadtársaság alapján. A jogot ehhez a szó- és vallásszabadság alkotmányos garanciája, valamint azon személyiségi jogaink védelmezik, amelyeket még a hivatalos alkotmányos garanciákkal nem rendelkező országokban is tiszteltben tartanak.

A vallásos embereknek nyilvános megnyilatkozásaikban és tetteikben

további szempontokat is figyelembe kell venniük. A szabad vallásgyakorlás lefedi a legtöbb nyilvános tevékenységet, azonban olyan követelményeknek is meg kell felelnie, amelyek mások hitéhez és gyakorlataihoz szükségesek. A törvények megtilthatják az általánosan helytelennek vagy elfogadhatatlannak elismert magatartásformákat, mint a szexuális kizsákmányolás, az erőszak vagy terrorista cselekmények, még akkor is, ha az ezeket véghezvivő szélsőségesek a vallás nevében járnak el. A kevésbé súlyos tetteket – még ha ezeket elfogadhatatlannak tartja is a hívők egy része – el kell tűrni, ha a Mormon könyve szóhasználatával élve a „nép hangja” (Móziás 29:26) törvényesítette azokat.

A nyilvános eszmecsere vonatkozásában mindannyiunknak az evangélium azon tanításait kell követnünk, melyek felebarátunk szeretetére és a viszálykodás kerülésére vonatkoznak. Krisztus követőinek példát kell mutatniuk az előzékenység terén. Szeretnünk kell minden embert, figyelmesen meg kell hallgatnunk őket, és érdeklődést kell tanúsítanunk őszinte hitelveik iránt. Lehet ugyan, hogy nem rokon-szenvezünk ezekkel, de akkor sem kell ellenszenvesnek lennünk. A kényes kérdésekkel kapcsolatos álláspontunknak és megnyilvánulásainknak nem szabad vitatkozó hangneműnek lenni. Bölcsnek kell lennünk álláspontunk kifejtése és képviselése, valamint befolyásunk gyakorlása során. Ezzel azt kérjük másoktól, hogy ne vegyék sértésnek vallásos meggyőződésünket és szabad vallásgyakorlatunkat. Mindannyiunkat arra buzdítjuk, hogy gyakoroljuk a Szabadító arany szabályát: „A mit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal” (Máté 7:12).

Amikor nem győzedelmeskednek az általunk képviselt álláspontok,

akkor a kedvezőtlen eredményt is jóindulattal kell fogadnunk, és udvariasságot kell gyakorolnunk ellenfeleink felé. Minden esetben minden ember felé jóakarátúnak kell lennünk, elutasítva az üldözés minden formáját, beleértve a faji, etnikai, vallási és különböző nemi irányultságon alapuló üldöztetést is.

V.

Beszéltem az általános alapelvekről. Most pedig szólok arról, hogyan alkalmazzuk ezen alapelveket ismerős körülmények között, amelyek során a Szabadító tanításait pontosabban kellene követnünk.

Azzal kezdem, amit gyermekeink tanulnak a játék során. Túl gyakran fordul elő, hogy a Utahban élő nem-mormonok sértve és elidegenítve érzik magukat, mert az egyháztagjaink nem engedik, hogy a gyermekeik más hitet vallók gyermekeivel barátkozzanak. Bizonyos, hogy anélkül is tudunk értékeket és viselkedési normákat tanítani a gyermekeinknek, hogy elhatárolnák magukat azoktól, akik mások, vagy tiszteletlenek lennének velük szemben.

Sok egyházi és iskolai tanító is bánkodik amiatt, ahogyan néhány tizenéves – beleértve UNSZ fiatalokat is – egymással bánik. A parancsolat, hogy szeressük egymást, nyilvánvalóan tartalmazza a vallásos, vagy akár faji, kulturális és gazdasági határvonalakon átnyúló szeretetet és tiszteletet. Felhívjuk a fiatalokat, hogy kerüljék egymás megfélemlítését, zaklatását, illetve az olyan nyelvezetet és cselekményeket, amelyek szándékosan fájdalmat okoznak másoknak. Ezek mindegyike megszegi a Szabadító egymás szeretetére vonatkozó parancsolatát.

A Szabadító azt tanította, hogy a viszálykodás az ördög eszköze. Ez

egyértelmű intés bizonyos, a politikában jelenleg használatos nyelvezet és viselkedés ellen. A politikában elengedhetetlenek a nézetkülönbségek, ezeknek azonban nem kell a politikai folyamatokat megmérgező és a résztvevőket büntető személyes támadásokban megnyilvánulniuk. Mindannyiunknak el kell vetnünk a gyűlöletbeszédet, és udvariasságot kell gyakorolnunk a más elveket vallók felé.

A legfontosabb hely, ahol kerülnünk kell a viszályt és tiszteletet kell gyakorolnunk, az otthonunkban, a családi kapcsolatainkban van. A különbségek elkerülhetetlenek – vannak apró és vannak nagy különbségek is. Nagy különbségként tegyük fel, hogy az egyik családtag együtt él valakivel. Ez két fontos érték ütközését eredményezi – a családtag iránt érzett szeretetét és a parancsolatok iránti elkötelezettségét. A Szabadító példáját követve mutathatunk szerető kedveseséget, és maradhatunk ugyanakkor szilárdak az igazságban azáltal, hogy nem teszünk semmi olyat, mely elősegíti vagy elnézni látszik mindazt, amit mi helytelennek ismerünk.

Egy másik családi kapcsolatra vonatkozó példával fejezem be. Egy középnyugati cövekkonferencián, mintegy 10 évvel ezelőtt, találkoztam egy nőtestvérrel, aki elmondta, hogy a nem-egyháztag férje 12 éve elkíséri őt az egyházba, de még nem csatlakozott ahhoz. Azt kérdezte, mit tegyen. Azt tanácsoltam neki, hogy folytassa mindazt a jót, amit eddig is megtett, legyen türelmes és kedves a férjéhez.

Körülbelül egy hónap múlva a következőket írta: „Nos, úgy véltem, hogy az elmúlt 12 év jó példa volt a türelemre, de nem voltam biztos abban, hogy eközben nagyon kedves lettem volna. Ezért igen keményen dolgoztam ezen több mint egy hónapig, ő pedig megkeresztelkedett.”

A kedvességnek hatalmas ereje van, különösen családi körben. Így folytatta a levelét: „Most igyekszem még kedvesebb lenni, mert idén a templomi pecsételésünkön munkálkodunk!”

Hat évvel később aztán újabb levelet írt: „A férjemet [éppen most] hívták el és választották el [az egyházközségünk] püspökévé.”²

VI.

Az élet oly sok kapcsolatában és körülménye közepette kell együtt élnünk különbségekkel. Az igazán fontos területeken nem szabad megtagadnunk vagy eltekinteniünk a különbségektől, Krisztus követőiként azonban békében kell együtt élnünk azokkal, akik nem osztják az értékeinket, vagy nem fogadják el a tanításokat, amelyeken azok nyugszanak. Az Atya szabadításterve, amelyet prófétai kinyilatkoztatás által ismerünk, olyan halandó körülmények közé helyez bennünket, ahol be kell tartanunk az Ő parancsolatait. Ezek között pedig ott van, hogy szeressük a különböző kultúrákból származó és eltérő hitelveket valló felebarátainkat éppúgy, ahogyan Ő szeret bennünket. Ahogyan a Mormon könyvebeli próféta tanította, „Isten és minden ember szeretetével” (2 Nefi 31:20) kell előretörekednünk.

Bármennyire nehéz is a körülöttünk lévő felfordulásban élnünk, Szabadítónk parancsa, hogy szeressük egymást, ahogyan Ő szeret bennünket, valószínűleg a legnagyobb kihívásunk. Azért imádkozom, hogy megértsük ezt, és igyekezzünk e szerint élni minden kapcsolatunk és tevékenységünk során, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson: Szeretet: az evangélium lényege. *Liahóna*, 2014. máj. 91.
2. Levelek Dallin H. Oaksnak, 2006. jan. 23. és 2012. okt. 30.

Neil L. Andersen elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

Joseph Smith

Jézus Krisztus egy szent embert, egy igazlelkű férfit választott, hogy evangéliuma teljességének visszaállítását vezesse. Joseph Smitht választotta.

A 17 éves Joseph Smith prófétához tett első látogatása alkalmával egy angyal a nevének szólította, és elmondta neki, hogy ő – Moróni – egy hírvivő, akit Isten színe elől küldtek, valamint hogy Istennek munkája van számára. Képzeljétek el, mit gondolhatott Joseph, amikor az angyal ezután azt mondta neki, hogy a nevének „jó és rossz híre lesz minden nemzet, nemzetség és nyelv között”¹. Talán a Joseph szemében megjelelő döbbenet indította Morónit arra, hogy megismételje, hogy mind jót, mind rosszat is fognak róla beszélni minden nép között.²

A Joseph Smithről szóló jó hírek lassan indultak; a gonosz beszéd azonnal. „...mennyire furcsa az, hogy egy alacsony származású... fiút... eléggé fontos[nak] tartsanak ahhoz, hogy magára vonja... a legkeserűbb üldözés[t]”³.

Miközben növekedett a Joseph iránti szeretet, éppúgy nőtt az ellenségeskedés is. 38 évesen egy 150 főből álló, feketére festett arcú csőcselék megölte.⁴ Bár a próféta élete hirtelen véget ért, a Josephről szóló jó és rossz híresztelések éppen csak elkezdődtek.

Meg kell-e lepődnünk azon, hogy gonosz dolgokat beszélnek ellene? Pál apostolt őrütnek és tébolyultnak

nevezték.⁵ Szeretett Szabadítónkat, Isten Fiát, hívták mohónak, iszákosnak, és ördögtől megszállottnak is.⁶

Az Úr e szavakkal beszélt Josephnek a sorsáról:

„A föld szélei neved után kérdezősködnek majd, a balgák gúny tárgyává tesznek, és tombolni fog ellened a pokol;

Míg a tisztaszívűek, a bölcsek,... és az erényesek szüntelenül... áldásokat kérnek kezed alatt.”⁷

Miért hagyja az Úr, hogy a gonosz beszélők üldözzék a jókat? Az egyik oka ennek az, hogy az Isten dolgai iránti ellenkezés az igazság keresőit térdre kényszeríti, hogy válaszokat találjanak.⁸

Joseph Smith a visszaállítás prófétája. Lelki munkája az Atya és a Fiú megjelenésével vette kezdetét, amelyet számos mennyei látogatás követett. Eszköz volt Isten kezében szent írárok és elveszett tanok napvilágra hozatalában, valamint a papság visszaállításában. Joseph munkájának jelentősége az intellektuális megfontolásoknál többet követel; megkívánja, hogy Josephhez hasonlóan mi is kérdezzük meg Istent.⁹ A lelki kérdések Istentől származó lelki válaszokat érdemelnek.

Sokan azok közül, akik elvetik a visszaállítás művét, egyszerűen

nem hisznek abban, hogy mennyei lények szólnak a földi emberekhez. Azt mondják, nem lehetséges, hogy egy angyal aranylemezeket adjon át valakinek, aki azokat Isten hatalma által lefordítja. Ebből a hitetlenségből indulva aztán gyorsan elvetik Joseph bizonyosságát, sőt néhányan sajnós odáig süllyednek, hogy hiteltelenné kívánják tenni a próféta életét és személyiségét.

Különösen elszomorít bennünket, amikor valaki, aki egykor tisztelte, elfordul meggyőződésétől, és becsmérlni kezdi a Prófétát.¹⁰

„Amikor az egyházat... az azt elhagyók szemével tanulmányozzuk – mondta egyszer Neal A. Maxwell elder –, az olyan, mintha Júdással beszélgetve igyekeznénk megérteni Jézust. Az egyházat elhagyók mindig többet árulnak el magukról, mint arról, amitől elfordultak.”¹¹

Jézus azt mondta: „áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak,... és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket”¹². Legyünk hát kedvesek azokhoz, akik kritizálják Joseph Smitht, a szívünkben tudva azt, hogy Joseph Isten prófétája volt, és vigaszt merítve abból, hogy mindezt Moróni előre megjövendölte.

Hogyan válaszoljunk az őszinte kérdezőnek, akit azok a negatív megjegyzések foglalkoztatnak, amelyeket Joseph Smith prófétáról olvasott vagy hallott? Természetesen mindig örömmel fogadjuk a nyílt és őszinte kérdéseket.

A Joseph jellemére vonatkozó kérdések esetében elmondhatjuk azon ezrek szavait, akik személyesen ismerték őt, és akik az életüket adták azért a munkáért, amelyet ő is segített megalapozni. John Taylor, aki négy találatot is kapott ugyanattól a csócseléktől, amely megölte Josephet, később kijelentette: „...tanúságomat teszem

Isten, az angyalok és az emberek előtt, hogy [Joseph] jó, becsületes és erényes ember volt – [és hogy] az ő magán- és nyilvános élete kifogástalan volt; és Isten embereként élt és halt meg”¹³.

Emlékeztethetjük az őszinte kérdezőt, hogy az internetes információkon nincsen „igazságszűrő”. Bizonyos információk – bármennyire meggyőzőek is – egyszerűen nem igazak.

Évekkel ezelőtt olvastam egy cikket a *Time* magazinban, amely beszámolt egy levél felfedezéséről, melyet állítólag Martin Harris írt, megcáfolva Joseph Smith beszámolóját a Mormon könyve lemezeinek megtalálásáról.¹⁴

Néhányan elhagyták az egyházat a dokumentum miatt.¹⁵

Sajnálatos módon túl korán. Hónappal később szakemberek felfedezték (a hamisító pedig bevallotta), hogy a levél teljes mértékben megtévesztés volt.¹⁶ Az ember érthető módon megkérdőjelezheti, amit a hírekben hall, azonban sohasem kell kételkednünk Isten prófétáinak bizonyosságában.

Arra is emlékeztethetjük az érdeklődőt, hogy a Josephfel kapcsolatos információk, még ha igazak is, lehetnek teljesen kiragadottak az akkori kor és helyzet alkotta környezetből.

Russell M. Nelson elder jó példát hozott erre. Azt mondta: „Az Egyesült Államok kormánytanácsadójaként

szolgáltam az Országos Járványügyi Központnál a georgiai Atlantában. Egyik alkalommal, amikor éppen a taxira vártam, hogy elvigyen a repülőtérre a találkozónk végeztével, kinyújtóztam a gyepen, hogy egy kis napsütést szívjak magamba, mielőtt visszatérnék a utahi télbe. [...] Később egy fényképet kaptam levélben, amelyet egy teleobjektívvel fényképező fotós készített rólam, amint a fűvön lazítok. A következő felirat tartozott hozzá: »Kormányzati tanácsadó az Országos Központnál«. A kép valódi volt, a felirat pedig igaz, mégis az igazságot arra használták, hogy hamis benyomást keltsen.”¹⁷ Az ember nem dobja el azt, amiről tudja, hogy igaz, valamiért, amit még nem ért.

Emlékeztethetjük a kérdezőt, hogy nem Joseph volt az egyetlen, akit angyalok látogattak meg.

A Mormon könyve tanúi azt írták: „józan szavakkal kijelentjük, hogy Istennek egy angyala jött le a mennyből, és... hogy láthattuk és megnéztük a lemezeket”¹⁸. Számos továbbiakat is idézhetnénk.¹⁹

Az őszinte kérdezőnek látnia kell, hogy a visszaállított evangélium elterjedése az Úrnak a prófétán keresztül végzett munkájának gyümölcse.

Ma már több, mint 29 000 gyülekezet működik és 88 000 misszionárius tanítja az evangéliumot szerte a világon. Utolsó napi szentek milliói igyekeznek követni Jézus Krisztust, tiszteletre méltó életet élni, törődni a szegényekkel, és mások megsegítésére ajánlani az idejüket és a tehetségeiket.

Jézus azt mondta:

„Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt. [...]”

Gyümölcsöikről ismeritek meg őket.”²⁰

E magyarázatok meggyőzőek, ám az őszinte érdeklődő nem

Igazítsátok meg a saját lelki oxigénmaszkotokat, hogy felkészültek legyetek mások megsegítésére, akik az igazságot keresik.

hagyatkozhat kizárólag ezekre az igazság utáni kutatása során.

Minden hívőnek lelki megerősítésre van szüksége Joseph Smith próféta isteni küldetésével és jellemével kapcsolatban. Ez minden nemzedékre igaz. A lelki kérdések Istentől származó lelki válaszokat érdemelnek.

Amikor a közelmúltban az Egyesült Államok keleti partján jártam, egy visszatért misszionárius beszélt az egyik barátjáról, akit kiábrándítottak azok az információk, amelyeket Joseph Smith prófétáról hallott. Számos alkalommal beszélgettek, és úgy tűnt, a visszatért misszionáriusnak is vannak kétségei e beszélgetések miatt.

Bár reméltem, meg tudja erősíteni a barátját, az ő saját bizonyossága miatt is aggódtam. Testvérek, szeretnélek figyelmeztetni titeket valamire: nem sok segítséget jelentetek majd másoknak, ha a saját hitetek nem áll szilárd alapokon.

Néhány hete felszálltam egy Dél-Amerikába tartó gépre, és a légiutas-kísérő a biztonsági videóra irányította a figyelmünket. „Nem valószínű – figyelmeztettek bennünket –, de ha a kabinnyomás mégis megváltozna, az ülések felett található panelek kinyílnak, és oxigénmaszkok jelennek meg. Ha ez megtörténik, nyúljon fel, és húzza a maszkot maga felé. Helyezze azt az orra és a szája elé. Csúsztassa át a rugalmas pántot a feje fölött, és a

szükséges mértékben igazítsa meg a maszkot.” Aztán pedig ez a figyelmeztetés jött: „Győződjön meg arról, hogy a saját maszkja megfelelően illeszkedik, mielőtt másoknak segítséget nyújtana.”

A Joseph Smith prófétával kapcsolatos negatív megjegyzések egyre növekedni fognak, ahogyan a Szabaddító második eljövetele felé haladunk. A féligazságok és a kifinomult megtévesztések nem fognak eltűnni. Lesznek olyan családtagok és barátok, akiknek a ti segítségetekre lesz szükségük. Most van itt az idő, hogy megigazítsátok a saját lelki oxigénmaszkotokat, hogy felkészültek legyetek mások megsegítésére, akik az igazságot keresik.²¹

A Joseph Smith prófétával kapcsolatos bizonyosság mindannyiunkhoz más és más formában érkezik. Lehet, hogy térden állva, ima közben kapjátok meg, amikor arra kéritek Istent, hogy erősítse meg azt, hogy ő igaz próféta volt. Lehet, hogy akkor érkezik el, amikor a Próféta beszámolóját olvassátok az első látomásról. A bizonyosság permete szállhat a lelkekre, amikor újra és újra elolvassátok a Mormon könyvét. Elérkezhet akkor, amikor éppen saját bizonyosságokat

osztjátok meg a Prófétáról, vagy amikor a templomban állva felismeritek, hogy Joseph Smithen keresztül állítottatott vissza a szent pecsételési hatalom a földre.²² Hittel és valódi szándékkal a Joseph Smith prófétáról való bizonyosságotok megerősödik majd. Az oldalonról folyamatosan záporozó vízbombák lehet, hogy olykor eláztatnak bennünket, de soha, soha nem szabad, hogy kioltásuk hitünk lobogó tüzét.

A fiatalágnak pedig – akik ma hallgatják vagy később olvassák e szavakat – egy konkrét kihívást adok: szereztek személyes tanúságot Joseph Smith prófétáról! A hangotok segítsen beteljesíteni Moróni próféta szavait, hogy jót fognak mondani a Prófétáról. Következzék két ötlet: Először is, keressetek olyan szentírásokat a Mormon könyvében, amelyekről úgy érzitek és tudjátok, hogy egészen biztosan igazak, majd pedig osszátok meg ezeket a családtagjaitokkal és a barátaitokkal a családi est, az ifjúsági hitoktatás, valamint a Fiatal Férfiak és Fiatal Nők gyűlései keretében, kifejezésre juttatva, hogy Joseph Smith eszköz volt Isten kezében. Aztán olvassátok el Joseph Smith próféta

Joseph Smith próféta bizonyágtétele most már 158 nyelven érhető el

bizonyosságát a Nagyértékű gyöngyben vagy ebben a füzetben, amely már 158 nyelven elérhető. Megtalálhatjátok az interneten, az LDS.org oldalon, illetve a misszionáriusoknál. Ez Joseph saját bizonyossága arról, ami történt. Olvassátok el gyakran. Esetleg felvehetitek Joseph Smith bizonyosságát a saját hangotokon, rendszeresen meghallgatva és megosztva azt a barátaitokkal. Ha a saját hangotokon hallgatójátok a próféta bizonyosságát, akkor ez segít, hogy elnyerjétek az áhított tanúbizonyosságot.

Nagyszerű és csodás napok állnak előttünk. Thomas S. Monson elnök ezt mondta: „E nagyszerű ügy... tovább fog terjedni, és közben életet áld és változtat meg. [...] Nincs az az erő sehol a világon, amely megállíthatná Isten munkáját. Bármi is történjék, e nagyszerű cél meg fog valósulni.”²³

Tanúságot teszek arról, hogy Jézus a Krisztus, a mi Szabadítónk és Megváltónk. Egy szent embert, egy igazlelkű férfit választott, hogy evangéliuma teljességének visszaállítását vezesse. Joseph Smitht választotta.

Tanúságot teszem, hogy Joseph Smith becsületes és erényes ember volt, az Úr Jézus Krisztus tanítványa. Az Atyaisten és az Ő Fia, Jézus Krisztus valóban megjelentek neki. Isten ajándéka és hatalma által tényleg lefordította a Mormon könyvét.

A halál fátylán túli társadalmunkban tisztán meg fogjuk érteni Joseph Smith próféta szent elhívását és isteni küldetését. Azon a nem túl távoli napon, ti és én, valamint további „milliók ismerik majd Joseph testvért”²⁴. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Joseph Smith története 1:33.
2. Lásd Joseph Smith története 1:29–46.
3. Joseph Smith története 1:23.
4. Lásd Tan és a szövetségek 135:1.
5. Lásd Cselekedetek 26:24.
6. Lásd Máté 11:19; János 10:20.

7. Tan és a szövetségek 122:1–2.

8. Dieter F. Uchtdorf elnök azt mondta: „...vonjátok először kétségbe a kétélyeitek, mielőtt kétségbe vonnátok a hiteteket! Soha nem szabad hagynunk, hogy a kétség rabul ejtsen és távol tartson bennünket attól az isteni szeretettől, békességtől és ajándékoktól, amelyek az Úr Jézus Krisztusba vetett hit révén adatnak” (Jöjj, tarts velünk! *Liahóna*, 2013. nov. 23.). Jeffrey R. Holland elder azt mondta: „...ez egy folyamatban lévő isteni munka, melynek megnyilvánulásai és áldásai bőségesen kiáradnak minden irányba, így hát kérek benneteket, ne kezdjétek levegő után kapkodni, ha időről időre olyan kérdések merülnek fel, amelyeket meg kell vizsgálni, meg kell érteni, és meg kell oldani. Ez mindig is így lesz. *Ebben az egyházban az, amit tudunk, mindig túl fogja harsogni azt, amit nem tudunk*” (Hiszek, uram. *Liahóna*, 2013. máj. 94.).

9. Lásd Jakab 1:5; lásd még Joseph Smith története 1:11–13.

10. Daniel Tyler így emlékezett vissza: „Isaac Behunin testvér és jómagam meglátogattuk [a Prófétát] a lakóhelyén. Az üldözöttesei voltak a beszélgetés témája. Elisémelte a hitehagyottak... sok hamis, következtelen és egymásnak ellentmondó kijelentéseit. [...] Azt is elmondta, hogy a legtöbb tiszt, aki letartóztatásakor még örömmel megölte volna, hogyan vált iránta jóindulatúvá, miután megismerte. [...]

Behunin testvér megjegyezte: »Ha én elhagynám ezt az egyházat, nem tenném meg azt, amit azok az emberek tettek: elmennek valami távoli helyre, ahol a mormonizmusról még semmit sem hallottak, ott letelepednék, és soha senki nem tudná meg, hogy én bármit is tudok róla.«

[Joseph] azonnal válaszolt: »Behunin testvér, nem tudod, mit tennél. Semmi kétség afelől, hogy ezek az emberek egykor ugyanúgy gondolkodtak, mint te. Mielőtt az egyházhoz csatlakoztál, semleges területen álltál. [...] Amikor csatlakoztál az egyházhoz, beálltál Isten szolgálatába. Amikor ezt tetted, elhagytad a semleges területet, és soha többé nem kerülhetsz oda vissza. Ha elhagyod a Mestert, akinek szolgálatába álltál, az a gonosz ösztökélésére fog történni, az ő utasításait fogod követni, és az ő szolgálója leszel.» (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 340–341.).

11. Neal A. Maxwell, „All Hell Is Moved” (Brigham Young University devotional, Nov. 8, 1977), 3; speeches.byu.edu.
12. Máté 5:44.
13. *Az egyház elnökeinek tanításai: John Taylor* (2001). 82.; lásd még Tan és a szövetségek 135:3.

14. Lásd Richard N. Ostling, „Challenging Mormonism’s Roots,” *Time*, May 20, 1985, 44.

15. Lásd Ostling, „Challenging Mormonism’s Roots,” 44; see also Gordon B. Hinckley, „Lord, Increase Our Faith,” *Ensign*, Nov. 1987, 52; Neil L. Andersen: Hitetek próbája. *Liahóna*, 2012. nov. 41.

16. Lásd Richard E. Turley Jr., *Victims: The LDS Church and the Mark Hofmann Case* (1992).

17. Russell M. Nelson, „Truth—and More,” *Ensign*, Jan. 1986, 71.

18. A három tanú bizonyosságtétele. Mormon könyve.

19. Lásd Joseph Smith története 1:71, megjegyzés; lásd még Tan és a szövetségek 76:23.

20. Máté 7:18, 20.

21. Henry B. Eyring elnök a kétkedőkkal kapcsolatban azt mondta: „Az irántuk érzett szeretetektől vezérelve esetleg úgy döntötök, hogy megadjátok nekik, amit kérnek. Kísértést érezhettek arra, hogy velük menjetek a kétségeik ösvényén, abban a reményben, hogy bizonyítékot vagy érveket találtok majd a kétségeik eloszlatásához. A kétkedők gyakran az általuk ténynek vélt dolgokról szeretnének beszélni, illetve azokról az érvekről, amelyek a kétségeiket okozták, és arról, ez mennyire fáj nekik. [...]

Ti és én is jobban tesszük, ha nem maradunk sokáig azoknál a dolgoknál, amelyeket a tanulóink kétségeik forrásának gondolnak. [...] A problémájuk nem abban gyökerezik, amit látni vélnek; abból ered, amit nem látnak. [...] Akkor járunk el legjobban, ha a beszélgetést gyorsan a szív dolgaira irányítjuk, azokra a szívbeli változásokra, amelyek felnyitják lelki szeméinket” (“And Thus We See”: Helping a Student in a Moment of Doubt” [address to Church Educational System religious educators, Feb. 5, 1993], 3, 4; si.lds.org).

22. Gordon B. Hinckley elnök azt mondta: „Sok évvel ezelőtt, amikor tizenkét éves koromban elrendeltek diakónusnak, édesapám, aki a cövekünk elnöke volt, elvitt az első cövek papási gyűlésemre. [...] [A nyitó himnusz a Dicsérd a férfit című volt.] Joseph Smith prófétáról énekeltek, és amint ez folyt, óriási szeretet és hit öntötte el a szívemet ezen adományozási korszak hatalmas prófétájával kapcsolatosan. [...] Akkor a Szentlélek ereje által tudtam, hogy Joseph Smith valóban Isten prófétája volt” (“Praise to the Man,” *Tambuli*, Jan. 1984, 1, 2).

23. Thomas S. Monson: Most, hogy újra összegyűlünk. *Liahóna*, 2012. máj. 4.

24. Dicsérd a férfit. *Himnuszok*, 17.

Tad R. Callister
a Vasárnapi Iskola általános elnöke

Szülők: gyermekeik elsődleges evangéliumi tanítói

Végső soron az otthon jelenti Jézus Krisztus evangéliuma tanításának ideális fórumát.

Ben Carson ezt mondta magáról: „Ötödikben én voltam a legrosszabb tanuló az egész osztályban.” Egy nap Benék egy 30 feladtból álló matematikafelmérőt írtak. A mögötte ülő diák javította Ben felméréjét, aztán visszaadta neki. A tanárnő, Mrs. Williamson, egyenként kérdezte meg a tanulóktól az eredményüket. Végül elérkezett Benhez, aki zavarában csak elmotyogta a választ. Mrs. Williamson úgy hallotta, hogy 10 jó, és azt felelte, hogy 30-ból 10 helyes válasz csodálatos előrelépés Ben esetében. A mögötte ülő fiú azonban felkiáltott: „Nem 10 jó, hanem nincs jó! Egy se lett jó neki!” Ben szeretett volna elsülyedni szégyenében.

Ugyanakkor Ben édesanyja, Sonya is kihívásokkal küzdött. 23 testvére volt, az általános iskolát csak a harmadik osztályig járta ki, és nem tudott olvasni. 13 évesen ment férjhez, de már rég elvált. Két fia volt, akiket Detroit gettójában nevelt. Mindennek ellenére eltökélten önálló volt, és szilárdan hitte, hogy Isten megsegíti őt és fiait,

ha ők megteszik a saját részüket.

Egy nap fordulópont következett be Sonya és fiai életében. Ráébredt, hogy a sikeres embereknek, akikhez takarítani jár, egész könyvtárunk van otthon – olvasnak. Munka után hazaérve kikapcsolta a televíziót, amelyet Ben és fivére néztek. Az anya lényegében ezt mondta: Fiúk, túl sokat nézitek a tévét. Mostantól csak heti három műsort nézhetek. A szabadidőtökben könyvtárba fogtok menni – hetente két könyvet fogtok elolvasni, és beszámoltok róluk nekem.

A fiúk megdöbbenek. Ben elmondta, hogy azelőtt soha nem

olvasott egyetlen könyvet sem, hacsak nem kötelező feladat volt az iskolában. Lázadoztak, nyafogtak, vitába szálltak, de mindhiába. Azután Ben elgondolkodott: „Anya lefektette a törvényt. Nem tetszett ez a szabály, de eltökéltsége, hogy jobb emberré tesz minket, megváltoztatta életem menetét.”

És micsoda változás következett be! Hetedikesen Ben osztályelső lett. Később a Yale-re kapott ösztöndíjat, majd a Johns Hopkins orvosi karára járt, ahol 33 éves korára a gyermek-idegsebészeti osztály vezetője, majd pedig világszerte elismert sebész vált belőle. Hogyan volt ez lehetséges? Nagyrészt egy olyan anyának köszönhetően, aki híján volt az élet számos előnyének, mégis felmagasztalta szülői elhívását.¹

A szentírások is szólnak a szülők szerepéről – nevezetesen, hogy kötelességük megtanítani gyermekeiknek „a bűnbánat, és a Krisztusba, az élő Isten Fiába vetett hit, valamint a keresztkelés és a Szentlélek... ajándékának tanát” (T&Sz 68:25).

Szülőként nekünk kell gyermekeink elsődleges evangéliumi tanítóinak és példaképeinek lennünk – nem a püspököknek, a Vasárnapi Iskolának, a Fiatal Nők vagy Fiatal Férfiak szervezetének, hanem a szülőknél. Elsődleges evangéliumi tanítóikként megtaníthatjuk nekik az engesztelés erejét és valóságát, taníthatjuk őket önmagukról és isteni küldetésükről – ezzel pedig megadjuk nekik a sziklaszilárd alapot,

amelyre építhetnek. Végző soron az otthon jelenti Jézus Krisztus evangéliuma tanításának ideális fórumát.

Körülbelül egy évvel ezelőtt Bejrútba, Libanonba szólított egy megbízás. Ott-tartózkodásom során megismertem egy Sarah nevű 12 éves lányt. Szülei és két idősebb testvére korábban megtértek az egyházhoz Romániában, de aztán haza kellett térniük a szülőföldjükre, amikor Sarah csupán 7 esztendő volt. Hazájukban nem volt jelen az egyház, nem voltak szervezett egységek, nem volt Vasárnapi Iskola vagy Fiatal Nők. Öt év elteltével ez a család tudomást szerzett egy gyülekezetről Bejrútban, és érkezésem előtt nem sokkal a nagyobb testvérek kíséretében elküldték oda 12-éves lányukat, Sarah-t, hogy megkeresztelkedjen. Míg ott voltak, beszéltem egy áhítaton a szabadítás tervéről. Sarah viszonylag gyakran jelentkezett, és válaszolt a kérdésekre.

A gyűlés után tudva, hogy szinte semmi kapcsolata nincs az egyházzal, odamentem hozzá és megkérdeztem: „Sarah, honnan tudta a választ ezekre a kérdésekre?” Habozás nélkül így felelt: „Édesanyám tanította rólam.” Nem volt ott az egyház a környékükön, de az evangélium jelen volt az otthonukban. Édesanyja volt az ő elsődleges evangéliumi tanítója.

Énós ezt mondta: „a szavak, melyeket gyakran hallottam midőn atyám az örök életről és a szentek örömről szólt, mélyen a szívembe vésődtek” (Énós 1:3). Nem kérdés, hogy ki volt Énós elsődleges evangéliumi tanítója.

Emlékszem, amint édesapám a kandalló előtt elnyúlva olvasta a szentírásokat és más jó könyveket, én pedig mindig mellé heveredtem. Emlékszem az ingzsebében tartott kártyákra, melyekre idézeteket írt a szentírásokból és Shakespeare-től, és olyan új

szavakat, amelyeket memorizált és megtanult. Emlékszem az evangéliumi kérdésekre és beszélgetésekre az ebédlőasztalnál. Emlékszem, milyen sokszor vitt magával édesapám, hogy időseket látogassunk – ilyenkor megálltunk egyiküknek fagyit venni, másikuknak sült csirkét, vagy búcsúzól nyújtott kézfogásában némi pénz lapult. Emlékszem ezekre a jó érzésekre és hogy szerettem volna olyan lenni, mint ő.

Emlékszem, amikor édesanyám úgy 90 éves lehetett, kicsiny konyhájában főzőcskézett, aztán egy étellel megpakolt tálcával jött ki. Megkérdeztem őt, hová készül. Így felelt: „Ő, csak viszek egy kis ételt az időseknek.” Arra gondoltam magamban: „De hát anya, te magad vagy az idős!” Soha nem tudom eléggé kifejezni a hálámat szüleimnek, akik az én elsődleges evangéliumi tanítóim voltak.

Az egyik legnagyobb jelentőséggel bíró dolog, amit szülőként tehetünk, az, hogy megtanítsuk gyermekeinknek az ima erejét, nem csupán az ima rutinját. Körülbelül 17 éves lehettem, amikor egy este az ágyamnál térdeltem és imádkoztam. Nem vettem észre, hogy édesanyám az ajtóban áll. Imám végeztével ezt kérdezte tőlem: „Tad, kéred-e az Urat, hogy segítsen jó feleséget találnod?”

Kérdése teljesen váratlanul ért. Még csak fel sem merült bennem ez a gondolat. A kosárlabda és az iskola járt a fejemben. Így hát nemmel válaszoltam, mire így felelt: „Nos, pedig ideje lenne, fiam; ez lesz a legfontosabb döntés, amelyet valaha is meghozol.” Szavai mélyen a szívembe vésődtek, így aztán az elkövetkezendő hat éven át sokat imádkoztam azért, hogy Isten segítsen jó feleséget találnom. És ő, micsoda választ adott erre a kérésemre!

Szülőként meg tudjuk tanítani gyermekeinknek, hogy imádkozzanak az örökkévaló következményekkel járó dolgokért – imádkozzanak erőért, hogy erkölcsileg tiszták maradjanak egy hatalmas kihívást jelentő világban; legyenek engedelmesek; és legyen bátorságuk kiállni az igazság mellett.

Nem kétlem, hogy fiataljaink nagy része imádkozik esténként, de talán sokuk küszködik a reggeli ima szokásával. Szülőként az ő elsődleges evangéliumi tanítóikként javíthatunk ezen. Mely szülő engedte volna fiát a Mormon könyve idejében a csata frontvonalába az ellenség esetlegesen halálos csapásai ellen védelmet nyújtó mellvas, pajzs és kard nélkül? Sokunk mégis engedi gyermekét kilépni reggel az ajtón minden csatamezők legveszélyesebbjére, ahol Sátánnal és kísértéseinek egész seregével kell szembenéznie, úgy, hogy nincsen nála a lelki mellvas, pajzs és kard, amelyet az ima védelmező ereje nyújt! Az Úr ezt mondta: „Mindig imádkozz, ... hogy legyőzhesd a Sátánt” (T&Sz 10:5). Szülőként segíthetünk elültetni gyermekeinkben a reggeli ima szokását és erejét.

Arra is megtaníthatjuk gyermekeinket, hogy használják bölcsen az idejüket. Időnként Sonya Carsonhoz hasonlóan szeretettel, de határozottan közbe kell lépniük, és korlátoznunk

kell a gyermekek televízió és más elektronikus szerkezetek előtt töltött idejét, melyek sok esetben szinte teljesen átveszik az uralmat az életük felett, és helyettük inkább gyümölcsözőbb, evangélium-központú erőfeszítések felé kell terelni őket. Tapaszthatunk némi ellenállást kezdetben, egy kis nyafogást, de Sonya Carsonhoz hasonlóan szem előtt kell tartanunk a célt, és ragaszkodnunk kell hozzá. Egy nap gyermekeink majd megértik és értékelik, amit tettünk. Ha mi nem tesszük ezt meg, akkor ki fogja?

Feltehetjük magunknak a kérdést: gyermekeink a mi lelki, intellektuális és alkotó erőfeszítéseink legjavát kapják-e, vagy csupán időnk és tehetségeink fennmaradó részét, miután mindenünket egyházi elhívásainkba vagy hivatásunkba fektettünk? Nem tudom, hogy az eljövendő életben megmaradnak-e az olyan titulusok, mint püspök vagy segítőegyleti elnök, de tudom, hogy a férj és feleség, apa és anya szerepkörök fennmaradnak és tisztelet övezi majd őket vég nélküli világokon át. Ez az egyik oka annak, hogy olyan fontos becsben tartani szülői kötelességeinket itt, a földön, hogy felkészülhessünk még nagyobb, de hasonló kötelességeinkre az eljövendő életben.

Szülőként azzal a biztos tudattal haladhatunk előre, hogy Isten soha nem fog magunkra hagyni minket. Isten soha nem bíz ránk semmiféle kötelességet anélkül, hogy ne kínálna hozzá isteni segítséget is – erről tanúságot tudok tenni. Szülőként betöltött isteni szerepünkben és Istennel karöltve váljunk mi gyermekeink elsődleges evangéliumi tanítóivá és példaképeivé, ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZET

1. Lásd Ben Carson, *Gifted Hands: The Ben Carson Story* (1990).

Jörg Klebingat elder
a Hetvenektől

Magabiztosan járulni Isten trónusa elé

Ha alkalmaztatok Jézus Krisztus engesztelését, már ma elkezdhetitek növelni lelki magabiztosságotokat, ha készek vagytok figyelni és cselekedni.

Egy 1-től 10-ig terjedő skálán milyennek éreznék Isten előtti magabiztosságotokat? Van-e személyes tanúbizonyságotok arról, hogy utolsó napi szentként tett jelen felajánlásotok elegendő ahhoz, hogy örök életet örököljete? Ki tudjátok-e jelenteni legbelül, hogy Mennyei Atyátok elégedett veletek? Milyen gondolataitok támadnának, ha egy perc múlva személyes interjún vennék részt a Szabadítótokkal? Vajon bűnök, megbánás és hiányosságok uralnák-e énképeteket, vagy egyszerűen örömteli várakozást éreznék? A szemébe néznék-e vagy kerülnék a tekintetét? Az ajtóban álldogálnátok, vagy magabiztosan Elébe járulnátok?

Amikor az ellenség nem képes meggyőzni a hozzátok hasonló tökéletlen, de törekvő szenteket, hogy adják fel hitüket a személyes és szerető Istenben, akkor ördögi hadjáratot indít azért, hogy akkora távolságot emeljen köztetek és Isten között, amekkorát csak tud. Az ellenség tudja, hogy a Krisztusba vetett hit – az a fajta hit, amely gyengéd irgalmak folyamatos áradását, sőt, hatalmas csodákat eredményez – kéz a kézben jár azzal

a személyes bizonyossággal, hogy a jó választására törekedtek. Ennek okáért utat keres a szívetekbe, hogy hazugságokkal traktáljon – olyan hazugságokkal, hogy Mennyei Atyátok csalódott bennetek, hogy az engesztelés elérhetetlen számotokra, hogy még a próbálkozásnak sincs értelme, hogy mindenki más jobb nálatok, hogy érdemtelenek vagytok, és ugyanennek a gonosz mondandónak ezernyi egyéb változatával.

Amennyiben engeditek, hogy ezek a hangok belopják magukat a lelketekbe, nem tudtok valódi magabiztossággal közeledni Isten trónusához. Bármit is teszten, bármiért is imádkoztok, bárhogya is reménykedtek egy csodában, mindig lesz bennetek valamennyi kételkedés önmagatok iránt, amely megcsorbítja a hiteteket – nem csupán az Istenbe vetett hiteteket, hanem saját magabiztosságotokat is. Az evangélium efféle megélése nem élvezetes, és nem is nagyon egészséges. Mindenekfelett pedig teljességgel szükségtelen! A változtatás döntése a tiétek és csakis a tiétek.

Szeretnék megosztani hat gyakorlati tanácsot, amelyet ha megfogadtok,

el fogják oszlatni ezeket a gonosz hangokat, és visszaállítanak benneteket ahhoz a békés bizonyossághoz és lelki magabiztossághoz, amely a tiétek lehet, ha vágytok rá. Függetlenül attól, hogy milyen értékelést adtatok magatoknak azon az 1-től 10-ig terjedő skálán, ha alkalmaztátok Jézus Krisztus engesztelését, már ma elkezdhetitek növelni lelki magabiztosságotokat, ha készek vagytok figyelni és cselekedni. Nyíltan fogok beszélni, abban a reményben, hogy szavaimmal tanítani, és nem bántani fogok.

1. Vállaljátok felelősséget saját lelki jóléteketekért! Hagyjatok fel azzal, hogy másokat vagy a körülményeiteket okoljátok! Hagyjatok fel az öngazolással és azzal, hogy kifogásokat kerestek arra, vajon miért nem törekedtek teljes mértékben engedelmességre. Fogadjátok el, hogy „szabadok [vagytok] a test szerint”, és „szabadon választhatjátok] a szabadságot és az örök életet” (2 Nefi 2:27). Az Úr tökéletesen ismeri a körülményeiteket, ám azzal is tökéletesen tisztában van, ha esetleg egyszerűen úgy döntötök, hogy nem fogtok teljes mértékben az evangélium szerint élni. Ha ez így lenne,

valljátok be őszintén, és igyekezzetek tökéletessé válni saját körülményeitek korlátain belül. *A lelki magabiztosság növekszik, amikor felelősséget vállaltok saját lelki jóléteketekért azáltal, hogy nap mint nap alkalmaztátok Jézus Krisztus engesztelését.*

2. Vállaljátok felelősséget saját fizikai jóléteketekért! Lényetek testetekből és lelketekből áll (lásd T&S 88:15). A lélek táplálása úgy, hogy közben elhanyagoljuk a testet – amely egy templom –, általában a lelki egyensúly felborulásához és alacsony önértékeléshez vezet. Ha nem vagytok jó formában, ha kényelmetlenül érzitek magatokat a saját testetekben és képesek vagytok tenni valamit ezért, akkor tegyétek meg! Russell M. Nelson elder azt tanította, hogy „testünetek [valóban] saját templomunknak” kell tartanunk, továbbá „ellenőriz[nünk kell] étrendünket, és sportol[nunk kell] a jó kondíció érdekében” *Liahóna*, 1999. jan. 103.).

Boyd K. Packer elnök azt tanította, hogy „lelkünk és testünk úgy kapcsolódik össze, hogy azáltal testünk eleménk eszközévé és jellemünk alapjává válik” (“The Instrument of Your Mind

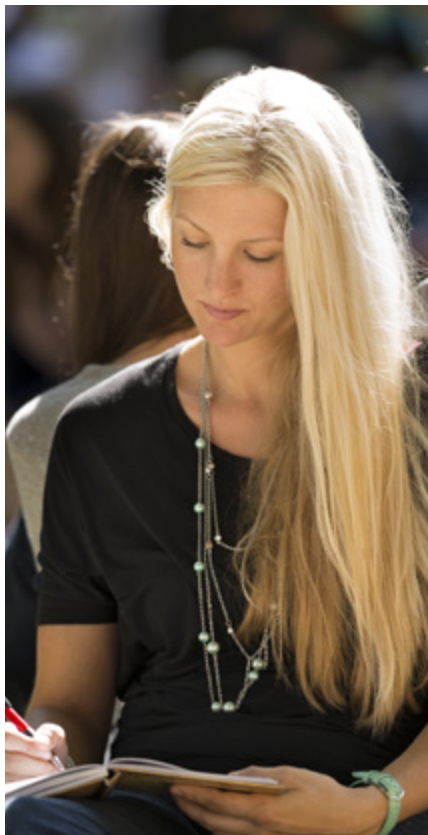
and the Foundation of Your Character” [Church Educational System fireside, Feb. 2, 2003], 2; speeches.byu.edu). Ezért aztán kérek benneteket, bölcsen ítéljétek meg, hogy mit és különösen hogy mennyit esztek, és rendszeresen adjátok meg testeteknek azt a mozgást, amire szüksége van és amit megérdemel. Ha nincsenek fizikai korlátozásaitok, akkor határozattok el ma, hogy saját házatok urai lesztek, és kezdjétek bele egy rendszeres, hosszú távú edzéstervbe, amely megfelel a képességeiteknek, és ötvözzétek egészségesebb étrenddel. *A lelki magabiztosság növekszik, amikor lelketek – a Szabadító segítségével – valóban uralja a bennetek lévő természetes férfit vagy nőt.*

3. Tegyétek életetek részévé az önkéntes, szívből jövő engedelmisséget! Ismerjétek el, hogy nem tudjátok szeretni Istent anélkül, hogy ne szeretnétek a parancsolatait is. A Szabadító mércéje világos és egyszerű: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok” (János 14:15). A szelektív engedelmisség szelektív áldásokat eredményez, és ha a rosszat választjuk valami még rosszabb helyett, attól még

a rosszat választjuk. Nem nézhetek meg egy rossz filmet arra számítva, hogy erényesnek fogjátok érezni magatokat csak azért, mert nem egy *még rosszabbat* néztetek meg. Néhány parancsolat hű betartása nem igazolhatja más parancsolatok figyelmen kívül hagyását. Abraham Lincoln jól fogalmazott: „Mikor jót cselekszem, jól érzem magam, mikor rosszat, akkor rosszul” (idézve: William H. Herndon and Jesse William Weik, *Herndon's Lincoln: The True Story of a Great Life*, 3 vols. [1889], 3:439).

Azt mondom továbbá, hogy helyes okból kifolyólag cselekedjétek helyesen. Az Úr, aki „a szívét és készsége elmét követel meg” (T&Sz 64:34), és aki „felismeri a szív gondolatait és szándékait” (T&Sz 33:1), tudja, miért mentek istentiszteletre, tudja, hogy vajon csak testben vagytok-e jelen, vagy igazán hódoltok. Nem lehetséges, hogy vasárnap azt éneklitek, hogy „ó, Babilon, ó, Babilon, végleg elhagyunk”, aztán pillanatok múlva már újra keresitek vagy megtűritek a társaságát (Ti, Izráel elderei. *Himnuszok*, 204. sz.). Ne feledjétek: a lelki kérdésekben tanúsított hanyagság sohasem volt boldogság. Tegyétek az egyházat és a visszaállított evangéliumot egész életetekké, nem csupán a kifelé mutatott vagy társadalmi életetek részévé. Annak megválasztása még ma, hogy kit fogtok szolgálni, egészen addig pusztán üres fecsegés, amíg valójában úgy nem éltek (lásd Józsué 24:15). *A lelki magabiztosság növekszik, amikor hiányosságaitok dacára igazán és a megfelelő okokból törekedtek megszentelt életet élni.*

4. Válgjátok igen-igen jóvá az alapos és gyors bűnbánatban! Mivel Jézus Krisztus engesztelése nagyon is kézenfekvő, alkalmazzátok bőségesen a nap 24 órájában, mert soha nem fogy el. Fogadjátok be Jézus

Krisztus engesztelését és a bűnbánatot olyan dolgokként, melyeket szívesen láttok és naponta alkalmaztok a Nagy Gyógyító rendelése szerint. Alakítsátok ki a folyamatos, boldog, örömteli bűnbánat szokását azáltal, hogy választott életmódotokká teszitek. Ennek során óvakodjatok attól, hogy a halogatózás kísértésébe esetek, és ne várjátok, hogy a világ szurkoljon nektek. Szemeteket a Szabadítón tartva törődjétek inkább azzal, hogy Ő mit gondol rólatok, és vállaljátok a következményeket. *A lelki magabiztosság növekszik, amikor Jézus Krisztus engesztelését alkalmazva önként és örömmel, azon nyomban megbánjátok mind a kisebb, mind a nagyobb bűnöket.*

5. Válgjátok igen-igen jóvá a megbocsátásban! „Én, az Úr, annak bocsátok meg, akinek megbocsátok, de tőletek megköveteltetik, hogy minden embernek megbocsássátok” (T&Sz 64:10). Bocsássátok meg mindenkinek, mindent, mindenkor, vagy legalábbis törekedjétek rá, ezzel engedve be saját életetekbe a megbocsátást. Ne tartsatok haragot, ne bántódjatok meg könnyen, gyorsan bocsássátok meg

és felejtsetek, és soha ne gondoljátok, hogy rátok nem vonatkozik ez a parancsolat. *A lelki magabiztosság növekszik, amikor tudjátok, hogy az Úr tudja, hogy nincsenek haragvó érzéseitek egy másik lélek iránt.*

6. Fogadjátok el a megpróbáltatásokat, akadályokat és „meglepetéseket” halandó tapasztalatotok részeként! Ne feledjétek: azért vagytok itt, hogy próbára tétessetek, hogy meglássák, vajon megtesztek-e minden olyan dolgot, amit az Úr, a ti Istenetek megparancsol nektek (lásd Ábrahám 3:25) – és hadd tegyem hozzá: „minden körülmények közepette”. Fivéreitek és nőtestvéreitek milliói voltak vagy vannak hasonlóan próbára téve, miért pont ti lennétek a kivétel? Néhány megpróbáltatás saját engedetlenségeitek vagy gondatlanságotok következménye. Más megpróbáltatásaitok mások gondatlansága miatt következnek be, vagy egyszerűen azért, mert ez egy bukott világ. Amikor efféle megpróbáltatások érnek, az ördög kegyencei rögtön híresztelni kezdik, hogy valamit rosszul tettetek, hogy ez egy büntetés, annak a jele, hogy a Mennyei Atya nem szeret titeket. Ne hallgassatok rájuk! Inkább próbáljatok meg mosolyt erőltetni az arcotokra, tekintsetek fel a mennyre, és mondjátok ezt: „Értem, Uram. Tudom, mi ez. Alkalmat adsz, hogy bizonyítsak, ugye?” Azután fogjátok össze Óvele, és tartsatok ki mindvégig. A lelki magabiztosság növekszik, amikor elfogadjátok, hogy „gyakran amiatt lehetséges, hogy megpróbáltatások és próbatételek érjenek benneteket az életetekben, amit jól tesztek” (Glenn L. Pace, “Crying with the Saints” [Brigham Young University devotional, Dec. 13, 1987], 2; speeches.byu.edu).

Míg az Ukrajnai Kijev Misszió felett elnököltem, egyszer megkérdeztem az egyik leghíhűbb nővért, hogy

miért olyan szigorú önmagával, miért döngöli magát a porba a legcsekélyebb dolgok miatt. Válasza klasszikus példája volt egy olyan embernek, aki nem a megfelelő hangra hallgat. Így felelt: „Azért, hogy senki más ne előzhessen meg ebben.”

Testvérek, e misszionárius nővérhez intézett tanácsom nektek is szól: ismerjétek el a gyengeségeiteket és nézzetek szembe velük, de ne bénítsanak meg titeket, mert némelyik a társatok lesz egészen addig, míg el nem távoztok ebből a földi életből. Nem számít jelenlegi állapototok, abban a pillanatban, hogy önként az őszinte, örömteli, mindennapos bűnbánatot választjátok azáltal, hogy a tőletek telhető legjobbat igyekeztek tenni, és a legjobbá igyekeztek válni, akkor a Szabadító engesztelése úgymond körülölel és mindenhová követ benneteket, bárhová menjete is. Ha így éltek, akkor valóban „mindig megtartjátok bűneitek bocsánatát” (Móziás 4:12) minden nap minden órájában, minden perc minden másodpercében, és így teljes mértékben tiszták és elfogadhatók lesztek Isten előtt *mindenkor*.

Tiétek a kiváltság, ha vágytok rá, hogy megtudjátok akár ma, akár hamarosan, hogy kedvére vagytok Istennek minden hiányosságotok ellenére is. Tanúságomat teszem egy szerető Szabadítóról, aki elvárja tőlünk, hogy a parancsolatok szerint éljünk. Tanúságomat teszem egy szerető Szabadítóról, aki oly hön áhítja ránk ruházni kegyelmét és irgalmát. Tanúságomat teszem egy szerető Szabadítóról, aki örvend, amikor naponta alkalmazzuk engesztelését azzal a nyugodt és boldog bizonyossággal, hogy a helyes irányba tartunk. Tanúságomat teszem egy szerető Szabadítóról, aki hön áhítja, hogy megerősödjön önbizalmatok Isten színe előtt (lásd T&S 121:45). Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Eduardo Gavarret elder
a Hetvenektől

Igen, Uram, Téged követlek!

Az Úr változatos igéket használva hív bennünket: „jöjjetek hozzám!”, „kövessetek!”, „járj énvelem!”. Mindenhol cselekvésre szólít.

„**M**ert íme, az Úr minden nemzetnek ad embereket a saját nemzetükből és nyelvükből szavának tanítására.”¹ Ma ez a szentírás ismét beteljesedett, mivel lehetőséget kaptam arra, hogy az érzéseimet az anyanyelvemen fejezzem ki.

1975-öt írtunk, és én az Uruguay-Paraguay Misszióban szolgáltam fiatal misszionáriusként. A misszióban töltött első hónapom során a zónavezetők egy tevékenységet rendeztek egy evangéliumi tantétel szemléltetéséhez. A zónában szolgáló összes misszionáriusnak bekötötték a szemét, és azt az utasítást kaptuk, hogy kövessünk egy ösvényt, amely a kultúrterembe vezet. Az volt a feladatunk, hogy egy bizonyos vezető hangját kövessük, egy olyan hangot, amelyet indulás előtt hallottunk. Figyelmeztettek azonban, hogy az út mentén számos hangot hallunk majd, amelyek igyekeznek összezavarni bennünket, és letéríteni minket az ösvényről.

Néhány percig csak zajokat és beszélgetést hallottam, majd – minden zaj között – egy hang azt mondta: „kövess engem!”, és biztosan éreztem, hogy a helyes hangot követem.

Amikor megérkeztünk a kápolna kultúrtermébe, megkértek minket, hogy vegyük le a kötést a szemünkről. Amikor felnéztem, láttam, hogy két csoport van ott, és én abba a csoportba kerültem, amelyik a rossz hangot követte. „Egészen úgy hangzott, mint a helyes hang” – mondtam magamban.

Ez a 39 évvel ezelőtti esemény tartós hatással volt rám. Megígértem magamnak: „Soha többé nem követem a téves hangot.” Aztán azt mondtam: „Igen, Uram, Téged követlek.”

Szeretném ezt az élményt a Szabadító gyengéd felhívására vonatkoztatni:

„Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet...”

Az én juhaim hallják az én szót, és én ismerem őket, és követnek engem.”²

Az Ő követésére szólító hívás a legegyszerűbb, legközvetlenebb és legerőteljesebb felhívás, amelyet csak kaphatunk. Olyan tiszta hanggal szól, amelyet nem lehet összetéveszteni.

Az Úr változatos igéket használva hív bennünket: „jöjjetek hozzám!”, „kövessetek!”, „járj énvelem!”. Egyik

esetben sem passzív felhívásról van szó, mindenhol cselekvésre szólít. Az egész emberiségnek mondja ezt Ő, aki a próféták prófétája, a tanítók tanítója, Isten Fia, a Messiás.

A felhívás, hogy „jöjjetek én hozzám!”

„Jöjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelhettek, és én megnyugosztalak titeket.”³

Ti, akik még nem vagytok az egyház tagjai, a misszionáriusok hangján kapjátok meg ezt a felhívást a következő szavakkal: „Elolvasod a Mormon könyvét? Imádkozol? Eljössz az egyházba? Követed majd Jézus Krisztus példáját, és megkeresztelkedsz egy felhatalmazással rendelkező személy által?”⁴ Hogyan válaszolsz erre a felhívásra ma?⁵

Arra kérek, hallgasd meg és fogadd el az üzenetet azáltal, hogy azt mondd: „Igen, Uram, Téged követlek.”

Carlos Badiola és a családja az uruguay-i Minasból találkozott a misszionáriusokkal. Mivel az elderek sok kérdést tettek fel a tanításaik során, úgy döntöttek, hogy elhívják egy nem-egyháztag szomszédjukat – a gyönyörű, 14 éves Normát –, hogy segítsen a válaszadásban. Norma elkötelezett középiskolás volt, aki éppen a Bibliát tanulmányozta abban az évben az iskolában, így amikor a misszionáriusok kérdést tettek fel, Norma válaszolt. „Arany érdeklődő” volt. Aznap a tanítás a Bölcsesség szaváról szólt.

Amikor a misszionáriusok által tartott tanítás után hazament, Norma már tudta, mit kell tennie. Azt mondta édesanyjának: „Anya, mától nem iszom tejeskávét. Csak tejet.” Ez a reakció azon vágyának látható megnyilvánulása volt, hogy szeretné elfogadni a felhívást, hogy kövesse Krisztust, amint azt a misszionáriusok tolmácsolták felé.

Carlos Badiola és Norma is megkeresztelkedett. Később, Norma példáját követve, édesanyja, édesapja és testvérei is megkeresztelkedtek. Normával együtt nőttek fel abban a kicsiny, de erős gyülekezetben. Később, amikor visszatértem a missziómról, összehazasodtunk. Mindig is tudtam, hogy könnyebb lesz követnem a Szabadítót, ha ő áll az oldalamon.

Aki az egyház tagja, és elfogadta ezt a felhívást, hetente megújítja ezen elkötelezettségét azáltal, hogy vesz az úrvacsorából.⁶ Ennek az elkötelezettségnek része az, hogy betartjátok a parancsolatokat; ezzel azt mondjátok: „Igen, Uram, Téged követlek.”⁷

A felhívás, hogy „kövess engem!”

„Kövess engem” – szökölt az Úr felhívása a gazdag ifjúhoz. A gazdag ember egész élete során betartotta a parancsolatokat. Amikor az ifjú megkérdezte, mi egyebet tehet még, egyértelmű felhívást kapott válaszként: „...jer, kövess engem”⁸. Bár a felhívás egyszerű volt, nem volt áldozat nélküli. Erőfeszítést igényelt – amelyhez döntésnek és cselekedetnek kellett társulnia.

Nefi próféta önelemzésre szólított, amikor megkérdezte: „És [Jézus] ezt mondta az emberek gyermekeinek: Kövess engem! Tehát, szeretett

testvéreim, követhetjük-e Jézust, ha nem akarjuk az Atya parancsolatait betartani?”⁹

A felhívás, hogy jöjj Óhoz, hogy hallgass az Ó hangjára, és kövesd azt, a kezdetektől fogva a misszionáriusok üzenete volt, akik sokaknak segítettek jobbá tenni az életüket.

Ötven évvel ezelőtt a misszionáriusok beléptek édesapám órászüzletébe, hogy leadjanak egy órát javításra. Jó misszionáriusokhoz illően megragadták az alkalmat, hogy édesapámmal és édesanyámmal az evangéliumról beszéljenek. Édesapám elfogadta a misszionáriusokat, édesanyám pedig az üzenetet és a felhívást, hogy kövesse Krisztust. Attól a naptól fogva a mai napig tevékeny maradt az egyházban. Azt mondta: „Igen, Uram, Téged követlek.”

Amikor igyekeztek Óhoz jönni, akkor erőt kaptok az élet terheinek könnyítéséhez, akár fizikai, akár lelki terhekről van szó, valamint *a pozitív belső változás megtapasztalásához, amely segít majd boldogabbnak lennetek.*

A felhívás, hogy „járj énvelem!”

Énók elhívást kapott, hogy az evangéliumot egy bajos és keményszívű népnek prédikálja. Nem érezte alkalmasnak magát erre. Kétségei voltak afelől, hogy képes-e megtenni. Az Úr lecsendesítette kétségeit, és megerősítette a hitét a felhívással, hogy „járj énvelem” – azzal a felhívással, amely a vak ember botjához vagy egy másik ember karjához hasonlóan irányítani tudja a bizonytalan léptű embert. Azaz, hogy megfogta a Szabadító karját, és vele járt, Énók rájött, hogy járása biztossá vált, és kiváló misszionárius és próféta lett belőle.¹⁰

A döntés, hogy „jöjj hozzám” és „kövess engem”, személyes. Amikor elfogadjuk ezt a felhívást, és magasabb

szintre emelkedik az elkötelezettségünk, akkor jön el az idő, hogy „Óvele járhatunk”. Ez a szint szorosabb kapcsolatot alakít ki a Szabadítóval – ez a gyümölcse az első felhívás elfogadásának.

Norma és én egyénileg fogadtuk el a felhívást, hogy „jöjjetek hozzám” és hogy „kövessetek engem”. Aztán együtt, egymást támogatva megtanultunk Óvele járni.

Az erőfeszítés és elszántság arra, hogy keressük és kövessük Őt, a szükséges áldások jutalmával jár.

Ez volt a helyzet azon asszony esetében, aki hatalmas erőfeszítés árán elérte, hogy megérintette a Szabadító ruháját,¹¹ vagy a vak Bartimeus esetében is, kinek az elszántsága kulcsszerpet játszott abban a csodában, amely az életében történt.¹² Mindkét esetben elnyerték a test és a lélek gyógyulását is.

Nyújtsátok ki a kezeteket, érintsetek meg az Ő ruháját, fogadjátok el felhívását, és mondjátok: „igen, Uram, Téged követlek”, majd járjatok Óvele.

A „jöjjetek énhozzám”, „kövessetek”, „járj velem” kifejezések olyan felhívások, amelyekhez elválaszthatatlan erő kapcsolódik – azok számára, akik elfogadják azokat –, hogy *belső*

változást indítsatok el magatokban, amely arra ösztönöz, hogy kijelentsétek: „már nincs hajlandóság[om] arra, hogy gonosz dolgot tegylek], csak arra, hogy állandóan jót tegy[ek]”¹³.

Ezen változás külső megnyilvánulásaként pedig hatalmas vágyat éreztek majd, hogy „segítsétek a gyengéket, felemeljétek a lecsüggesztett kezeiket, és megerősítsétek az ellankadt térdeket”¹⁴.

Milyen lépéseket tehetünk ma, hogy „Óvele járjunk”?

1. *Tápláljuk a vágyunkat*, hogy Krisztus jobb követői legyünk.¹⁵
2. *Imádkozzunk* ezért a vágyért, hogy az Őbelé vetett hitünk növekedhessen.¹⁶
3. *Szerezzünk tudást* a szentírásokból, megvilágítva ezzel az utunkat, és megerősítve a vágyunkat a változásra.¹⁷
4. *Hozzuk meg a döntést ma*, hogy cselekszünk, és azt mondjuk: „Igen, Uram, Téged követlek!” Az igazság ismerete önmagában nem változtatja meg a világunkat, csak ha ezt a tudást *tettre* váltjuk.¹⁸
5. *Tartsunk ki a meghozott döntésünkben* azáltal, hogy

mindennap gyakoroljuk e tantételeket.¹⁹

Szeretett profétánk, Thomas S. Monson elnök szavai ösztönözzenek bennünket a cselekvésre azon vágyunkban, hogy elfogadjuk a Szabadító felhívását. Monson elnök ezt mondta: „Kicsoda ez a dicsőség királya, az urak Ura? Ő a Mesterünk. Ő a Szabadítónk. Ő Isten Fia. Ő a szabadulásunk Szerzője. Hív minket: »Kövess engemet.« Utasít bennünket: »Eredj el, és te is a képen cselekedjél.« Arra kér: »...tartsd be parancsolataimat».”²⁰

Hozzuk meg a döntést még ma, hogy magasabb szintre emeljük Isten iránti hódolatunkat és elkötelezettségünket, és az Ő felhívására adott válaszuk hallatsszon hangosan és tisztán: „Igen, Uram, Téged követlek!”²¹ Az Úr, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Alma 29:8.
2. János 10:14, 27.
3. Máté 11:28; lásd még Ésaías 55:3.
4. Lásd *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 31, 195–202.
5. Lásd Cselekedetek 2:37–38.
6. Lásd Tan és a szövetségek 20:37, 77–79.
7. Lásd Tan és a szövetségek 42:29.
8. Márk 10:21.
9. 2 Nefi 31:10.
10. Lásd Mózes 6:33–35.
11. Lásd Lukács 8:43–48.
12. Lásd Márk 10:46–52.
13. Móziás 5:2.
14. Tan és a szövetségek 81:5; lásd még Ésaías 35:3.
15. Lásd Alma 22:15–16; Dallin H. Oaks: Vágy. *Liahóna*, 2011. máj. 42–45.
16. Lásd Alma 34:17–27; 37:37.
17. Lásd Zsoltárok 119:105; Hélamán 3:29.
18. Lásd Móziás 5:5.
19. Ralph Waldo Emerson azt mondta: „Amit kitartóan végzünk, egyre könnyebb lesz, nem azért, mert a dolog természete megváltozik, hanem mert a mi erőnk növekedik” (in Heber J. Grant, *Gospel Standards*, comp. G. Homer Durham [1941], 355).
20. Lásd Thomas S. Monson: Örömet lelteni a földi utazásunkban. *Liahóna*, 2008. nov. 88.
21. Lásd „Lásd, követlek, Uram!” *Himnuszok*, 140. sz.

Argentína, Bariloche

Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

„Nem vagyunk-e mindannyian koldusok?”

Legyünk akár gazdagok, akár szegények, meg kell tennünk minden tőlünk telhetőt, amikor mások szükségét látják.

Milyen csodás új elemmel bővült az általános konferenciánk! Bien hecho, Eduardo.

Szolgálata kezdetének legmegdöbbentőbb pillanatává vált, amikor Jézus felállt otthona, Názáret zsinagógájában, és felolvasta az Ésaías által megjövendölt e szavakat, amint azt Lukács evangéliumában olvashatjuk: „Az Úrnak lelke van én rajtam, mivel hogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és... szabadon bocsássam a lesujtottakat.”¹

Ez volt a Szabadító első nyilvános bejelentése messiási küldetéséről. Ám ez a vers azt is egyértelművé teszi, hogy a végül meghozandó engesztelő áldozatához és feltámadásához vezető útján Jézus elsődleges és mindenekelőtti messiási kötelessége a szegények megáldása lesz, ideértve a lélekben szegényeket is.

Szolgálata kezdetétől fogva Jézus különleges szeretettel fordult az elszegényedettek és a hátrányos

helyzetűek felé. Két ilyen ember otthonába született, és még sokkal több ilyen között nőtt fel. Nem ismerjük halandó léte minden részletét, de egy alkalommal ezt mondta: „A rókáknak vagyon barlangjok és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs hová fejét lehajtani.”² Úgy tűnik, hogy a menny és a föld Alkotója, aki „minden dolgot [teremtett], ami azokban van”³, legalábbis felnőtt élete során hajléktalan volt.

A világ történelme folyamán a szegénység jelentette az emberiség legnagyobb és legelterjedtebb kihívását. Legszembetűnőbb kára általában fizikai jellegű, de még lesújtóbb lehet az azt kísérő lelki és érzelmi károsodás. Akárhogy is, a nagy Megváltó nem adott gyakrabban ismételt felhívást, mint hogy csatlakozzunk Hozzá e teher könnyebbé tételében. Jehovaként azt mondta, szigorúan meg fogja ítélni Izráel házát, mert „szegénytől rablott marha van házaikban”.

Majd így folytatta: „Mi dolog, hogy népemet összezúzzátok, és a szegények orcáját összetöritek?”⁴

A Példabeszédek írója szívbe markolóan egyértelművé tette a kérdést: „A ki elnyomja a szegényt, gyalázattal illeti annak teremtőjét; [és] a ki bedugja fülét a szegény kiáltására; ő is kiált, de meg nem hallgattatik.”⁵

Napjainkban Jézus Krisztus visszaállított egyháza még nem érte meg az első évfordulóját, amikor az Úr azt parancsolta az egyháztagnak, hogy „figyeljenek oda a szegényekre és a szűkölködőkre, és siessenek a segítségükre, hogy ne szenvedjenek”⁶. Figyeljétek meg az e versben álló felszólítást: „hogy *ne* szenvedjenek”. Ilyen nyelvezetet használ Isten, amikor valamit igen komolyan gondol.

A világban lévő egyenlőtlenség monumentális kihívását tekintve mit tehet egyetlen férfi vagy nő? Maga a Mester adott erre választ. Amikor elárulása és keresztre feszítése előtt Mária drága temetési kenettel megkenete Jézus fejét, Iskariotes Júdás tiltakozott e tékozlás ellen, és „hábor[gott] vala”⁷ az asszony ellen.

„Jézus pedig monda: ...miért bántjátok őt? jó dolgot cselekedett...

Ő a mi tőle telt, azt tevő”⁸.

„Ő a mi tőle telt, azt tevő”! Milyen velős szabály! Egy újságíró egyszer a Kalkuttában élő szegények megmentésére irányuló reménytelen feladatáról faggatta Teréz anyát. Az újságíró azon a véleményen volt, hogy statisztikai értelemben Teréz anyja az égvilágon semmi változást nem ért el. Ez a figyelemre méltó, apró asszony azzal vágott vissza, hogy munkája a szeretetről szól, nem a statisztikáról. Elmondta, hogy a hatáskörén kívül eső rengeteg ember ellenére képes betartani a parancsolatot, hogy szeresse Istent és a felebarátját azzal, hogy szolgálja a hatáskörén belül lévőket mindenével, amiye csak van. Egy másik alkalommal ezt mondta: „...amit teszünk, csak egy csepp a

tengerben. Anélkül a csepp nélkül azonban sekélyebb volna a tenger.”⁹ Az újságíró erre józanul csak annyit felelt, hogy a kereszténység nyilvánvalóan *nem* statisztikai törekvés. A férfi hozzátette, hogy ha nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnös miatt, mint kilencvenkilenc olyan ember miatt, akiknek nincs szükségük bünbánatra, akkor Isten minden bizonnyal nem tartja valami nagyra a százalékos adatokat.¹⁰

Tehát hogyan tehetjük meg azt, ami tőlünk telik?

Például úgy, ahogyan Benjámín király tanította, hogy nem tartjuk vissza a javainkat azért, mert úgy véljük, a szegények maguk idézték elő saját nyomorúságukat. Meglehet, hogy néhányan *tényleg* maguk okolhatók nehéz helyzetükért, de nem pontosan ez-e a helyzet mindannyiunkkal? Nem ezért teszi-e fel a kérdést ez a könyörületes uralkodó, hogy „nem vagyunk-e mindannyian koldusok”¹¹? Nem fohászkodunk-e tán mindannyian segítségért és reményességért és imákra adott válaszokért? Nem esdeklünk-e általunk elkövetett hibák és általunk okozott problémák megbocsátásáért? Nem könyörgünk-e, hogy a kegyelem ellensúlyozza gyengeségeinket, és hogy az irgalom győzedelmeskedjen az igazság felett legalább a mi esetünkben? Nem csoda hát, hogy Benjámín király azt mondja: azzal *nyerjük el* bűneink bocsánatát, ha Istenhez könyörgünk, aki irgalommal válaszolni fog, de úgy fogjuk *megtartani* bűneink bocsánatát, ha mi magunk is irgalommal válaszolunk a nekünk könyörgő szegényeknek.¹²

Az értük tett irgalmas cselekedetek mellett imádkoznunk is kell a szükséglet látókért. Egy csoportnyi zorámitát, akiket egyházbéli társaik „szennyeknek tartották” és „annyira becsülték...,”

mint a salakot” – ezek szentírásbeli kifejezések –, nem engedtek be gyülekezeti házaikba „öltözékük durva szövése miatt”. Mormon így fogalmazott: „szegények voltak a világi dolgok tekintetében; és így szívükben is szegények voltak”¹³ – két olyan állapot ez, amely szinte mindig kéz a kézben jár. A misszionárius társak, Alma és Amulek a rongyokba öltözöttek elítélendő elutasítását azzal ellensúlyozták, hogy elmondták nekik: bármilyen kiváltságokat tagadjanak is meg tőlük mások, mindig tudnak imádkozni – a mezejükön, a házukban, a családjukban és a szívükben.¹⁴

De aztán Amulek így szól ehhez a csoporthoz, akik maguk elutasításban részesültek: „Ha [miután imádkoztatok,] *elutasítjátok* a szűkölködőket és a mezíteleneket, és nem látogatjátok meg a betegeket és a nyomorultakat, és nem adtok a javaitokból, *ha van*, azoknak, akiknek szükségük van arra – azt mondom *nektek*, hogy... akkor íme, imátok hiábavaló, és semmit nem ér nektek, és olyanok vagyok, mint a képmutatók, akik megtagadják a hitet.”¹⁵ Micsoda erőteljes emlékeztető arra, hogy legyünk akár gazdagok, *akár* szegények, meg kell tennünk minden tőlünk telhetőt, amikor mások szükségletet látnak.

Na mármost mielőtt még az a vád érne, hogy valamiféle Don Quijoteszerű, világraszóló szociális programot javaslok, vagy a koldulásban látom a felemelkedés lehetőségét, biztosítani szeretnék benneteket afelől, hogy minden más férfihoz és nőhöz hasonlóan én is nagy becsben tartom az iparkodás, a szorgalom, az önellátás és az ambíció alapelveit. Mindig is elvárják tőlünk, hogy segítsünk magunkon, mielőtt mások segítségét kérnénk. Továbbá azt sem tudom pontosan, hogy miként kellene eleget tennetek az azok iránti kötelességeteknek, akik nem mindig akarnak vagy tudnak segíteni önmagukon. Azt azonban tudom, hogy Isten tudja, és Ő segít és vezet majd benneteket a tanítványság könyörületes tetteiben, ha lelkiismeretesen törekedtek és imádkoztok és nyitott szemmel jártok, hogy betartsatok egy olyan parancsolatot, amelyet Ő újra és újra megadott nekünk.

Bizonyára értitek, hogy olyan szerteágazó társadalmi szükségletekről beszélek most, amelyek messze meghaladják az egyház tagjainak erejét. Szerencsére az Úr módja, mellyel a sajátjainkról gondoskodhatunk, könnyebb: mindenkinek, aki fizikailag képes rá, be kell tartania a böjt törvényét. Ésaías ezt írta:

„Hát nem ez-é a bőjt, a mit én kedvelek:

...hogyan az éhezőknek megszéd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad...? [Hogy] az igának köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat...?”¹⁶

Tanúságot teszem a csodákról – mind lelki, mind fizikai csodákról –, melyek azoknak adatnak, akik betartják a bőjt törvényét. Tanúságot teszem a csodákról, melyek engem értek. Valóban, ahogyan Ésaías lejegyezte, megtörtént már, hogy én is felkiáltottam a bőjt során, és Isten valóban így válaszolt: „Ímé, itt vagyok.”¹⁷ Tartsátok becsben ezt a szent kiváltságot legalább havi egy alkalommal, és legyetek olyan nagylelkűek a bőjti felajánlásban és más emberbaráti, oktatásügyi és misszionáriusi hozzájárulásban, amennyire a körülményeitek engedik. Ígérem, hogy Isten bőkezű lesz veletek, és azok, akik általatok kapnak enyhülést, mindörökké áldottnak nevezik majd a neveteket. A tavalyi esztendőben több mint 750 000 egyháztag kapott segítséget az odaadó püspökök és segítőegyleti elnökök által szétosztott bőjti felajánlásoknak köszönhetően. Ez rengeteg hálás utolsó napi szentet jelent.

Fivéreim és nőtestvéreim, egy efféle prédikáció megköveteli, hogy nyilvánosan elismerjem életem meg nem érdemelt és véget nem érő áldásait, mind a fizikaiakat, mind a lelkieket. Hozzátok hasonlóan alkalmanként nekem is támadtak pénzügyi aggályaim, de soha nem voltam szegény, sőt, még csak nem is tudom, mit éreznek a szegények. Továbbá nem ismerem minden okát, hogy miért olyan rengetegfélék születésünk, egészségünk, tanulásra és anyagi jólétre kapott lehetőségeink körülményei itt a halandóságban, de amikor oly sok embert látok nélkülözni, akkor tudom, hogy „jómagam csakis Isten kegyelme által jutottam el idáig”¹⁸. Azt is tudom, hogy bár talán nem vagyok őrizője a testvéremnek, de testvére vagyok a testvéremnek, és „mert sokat kaptam, énnekem is adnom kell”¹⁹.

E tekintetben személyes tiszteletemet fejezem ki Thomas Spencer Monson elnök előtt. Áldásnak tartom, hogy immár 47 esztendeje állok kapcsolatban vele, és a kép, amelyet halálom napjáig őrizni fogok róla a szívemben, az, amikor a gazdasági válságban lévő Kelet-Németországból a házi papucsában repült haza, mert nemcsak a váltás öltönyét és ingeit hagyta ott, hanem még a lábán lévő

cipőt is. „Mily szépek a hegyeken [és a repülőtér termináljain át csoszogó] örömondónak lábai, a ki békességet hirdet...”²⁰ Monson elnök megtett minden tőle telhetőt az özvegyekért és az apátlanokért, a szegényekért és az elnyomottakért – többet, mint bárki, akit ismerek.

Egy Joseph Smith profétának adott 1831-es kinyilatkoztatásban az Úr azt mondta, hogy a szegények egy nap „látni fogják Isten királyságát hatalommal és nagy dicsőséggel jönni a szabadságukra”²¹. Segítsünk hát e jövődőlés beteljesedésében azzal, hogy Jézus Krisztus igaz egyházában betöltött tagságunk hatalmával és dicsőségével megteszünk minden tőlünk telhetőt, hogy megszabadítsunk mindenkit, akit csak tudunk, a szegénységből, amely fogva tartja őket, és a nélkülözéstől, amely romba dönti számos álmukat. Ezért imádkozom Jézus Krisztus irgalmas nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lukács 4:18.
2. Máté 8:20.
3. 2 Nefi 2:14; 3 Nefi 9:15.
4. Ésaías 3:15–16.
5. Példabeszédek 14:31; 21:13.
6. Tan és a szövetségek 38:35.
7. Lásd Márk 14:3–5; lásd még Máté 26:6–9; János 12:3–5.
8. Márk 14:6, 8; kiemelés hozzáadva.
9. Mother Teresa of Calcutta, *My Life for the Poor*, ed. José Luis González-Balado and Janet N. Playfoot (1985), 20.
10. Lásd Malcolm Muggeridge, *Something Beautiful for God* (1986), 28–29, 118–119; lásd még Lukács 15:7.
11. Móziás 4:19.
12. Lásd Móziás 4:11–12, 20, 26.
13. Alma 32:2–3.
14. Lásd Alma 34:17–27.
15. Alma 34:28; kiemelés hozzáadva.
16. Ésaías 58:6–7.
17. Ésaías 58:9.
18. Attributed to John Bradford; lásd *The Writings of John Bradford*, ed. Aubrey Townsend (1853), xliii.
19. Mert sokat kaptam. *Himnuszok*, 139. sz. © Harper San Francisco.
20. Ésaías 52:7.
21. Tan és a szövetségek 56:18; lásd még a 19. verset.

L. Tom Perry elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Tartós békére lelmi és örökkévaló családokat építeni

Jézus Krisztus evangéliuma biztosítja azt az alapot, amelyen tartós békére lelhetünk, és amelyre örökkévaló családi egységeket építhetünk.

Az életem átvezető utazásunknak vannak jó és rossz időszakai is. Mindkettő különböző kihívásokat állít elélem. Az, hogy miként tanulunk meg alkalmazkodni ezekhez a kihívásokhoz, azon múlik, milyen alapra építkezünk. Urunk és Szabadítónk evangéliuma biztos és szilárd alapot nyújt. Apránként építjük ki, ahogyan tudást szerzünk az Úrnak az Ő gyermekei számára alkotott örökkévaló tervéről. A Szabadító a tanítómeseter. Őt követjük.

A szentírások bizonyosságot tesznek Óráról, és a tökéletes igazlelkűség példáját tárják elélem, amelyet követnünk kell. Egy korábbi konferencián már említést tettem az egyház tagjainak arról, hogy számos jegyzetfüzetem van, amelyekben édesanyám feljegyezte azokat az anyagokat, amelyeket a segítőegyleti tanításokra való felkészüléséhez használt. E jegyzetek ma is épp annyira időszerűek, mint régen. Közöttük volt egy idézet, amelyet Charles Edward Jefferson írt

1908-ban Jézus Krisztus jelleméről. Ez áll benne:

„Kereszténynek lenni azt jelenti, hogy oly őszintén és buzgón tiszteljük Jézust, hogy az egész életünket annak szenteljük, hogy Őhöz hasonlóvá váljunk.

[...] Megismerhetjük Őt a szavain keresztül, a cselekedetei által, de a hallgatásaiából is. Megismerhetjük abból, milyen benyomást tett elsősorban a barátaira, másodsorban az ellenségeire, harmadsorban pedig a kortársaira általában. [...]

A XX. századi életvitel egyik jellegzetessége az elégedetlenség [és az aggodalom]. [...]

A világ kiált valamiért, de alig tudja, pontosan miért is. Eljött a jólét; [és] a világ tele van az emberi készség és értelem alkotta találmányokkal, de mi [mégis] nyughatatlanok, elégedetlenek [és] zavarodottak vagyunk. [...] [Ha kinyitjuk] az Újszövetséget, [ezek a szavak köszöntenek minket]: »Jőjjetek én hozzám, és én megnyugosztalak

titeket, én vagyok az életnek ama kenyere, én vagyok a világ világossága, ha valaki szomjúhozik, jőjjön én hozzám, és igyék, az én békességemet adom néktek, vesztek erőt, örülni fogtok» (*The Character of Jesus* [1908], 7, 11, 15–16).

A férfiakat és nőket részben azok az emberek formálják, akik között választásuk szerint élnek. Azok, akikre felnéznek, és akiket mintázni igyekeznek, szintén formálják őket. Jézus a nagy példa. Az egyetlen módja annak, hogy tartós békére leljünk az, ha Őrá tekintünk és élünk.

Mit érdemes tanulmányoznunk Jézussal kapcsolatban?

Az Újszövetség írói semmit sem törődtek Jézus kinézetével, a ruhával, amelyet viselt, vagy a házzal, ahol élt. [...] Istállóban született, asztalosműhelyben dolgozott, három éven át tanított, aztán meghalt a kereszten. [...] Az Újszövetséget olyan emberek írták, akik eltökéltek voltak az iránt, hogy tekintetünket Órá vessük” (*The Character of Jesus*, 21–22), azzal a bizonyossággal, hogy Ő valóban Isten Fia, a világ Szabadítója és Megváltója volt, és ma is az.

A Szabadító egyik példázata – úgy vélem – különösen illik napjainkra.

Máté 13. fejezetében található, és így szól:

„De mikor az emberek alusznak vala, eljőve az ő ellensége és konkolyt vetete a búza közé, és elméne.

Mikor pedig felnevekedék a vetés, és gyümölcsöt terme, akkor meglátászik a konkoly is.

A gazda szolgálai pedig előállván, mondának néki: Uram, avagy nem tiszta magot vetettél-e a te földedbe? honnan van azért benne a konkoly?

Ő pedig monda nékik: Valamely ellenség cselekedte azt. A szolgálak pedig mondának néki: Akarod-e tehát, hogy elmenvén, összeszedjük azokat?

Ő pedig monda: Nem. Mert a mikor összeszeditek a konkolyt, azzal együtt netalán a búzát is kiszagatjátok.

Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kévékbe, hogy megégessétek; a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbe” (25–30. vers).

Az egész emberiség ősi ellensége annyi eszközzel állt elő, amennyit csak ki tudott gondolni, hogy közel s távol elvesse a konkolyt. Módot talált arra, hogy beférkőzzön még a saját otthonaink szentségébe is. A gonosz és világi módszerek oly széles körben elterjedtek, hogy úgy tűnik, nincs valódi lehetőség a kigyomlálásukra. Vezetéken és a levegőben terjedve eljutnak azokra az eszközökre, amelyeket a tanulásra és a szórakoztatásra fejlesztettek ki. A búza és a konkoly szorosan együtt növekszik. A földet gondozó sáfárnak minden erejével azon kell lennie, hogy táplálja a jót, és annyira megerősítse és megszépítse, hogy

a konkolynak ne legyen vonzereje sem a szem, sem a fül számára. Mily áldottak is vagyunk az Úr egyházának tagjaiként, hogy Urunk és Szabadítónk becses evangéliuma birtokában lehetünk, mely olyan alapot jelent, amelyre az életünket építhetjük.

A Mormon könyvében 2 Nefinél ezt olvashatjuk: „Mert íme, ismét azt mondom nektek, hogy ha ezen az úton léptek be, és elnyeritek a Szentlelket, az minden olyan dolgot meg fog mutatni nektek, amit meg kell tennetek” (2 Nefi 32:5).

Sohasem hagyhatjuk, hogy a világ zaja túlharsogja és legyőzze a halk, szelíd hangot.

Nyilvánvaló, hogy figyelmeztetést kaptunk azokkal az eseményekkel kapcsolatosan, amelyekkel napjainkban szembekerülünk. A kihívásunk az, hogy miként készülünk fel azokra az eseményekre, melyekről az Úr megmondta, hogy biztosan bekövetkeznek.

Sokan megértik aggódó társadalmunkban, hogy a család széthullása

csak bánatot és reménytelenséget hoz egy gondokkal teli világba. Az egyház tagjaiként felelősek vagyunk azért, hogy megőrizzük és megvédjük a családot mint a társadalom és az örökévalóság alapegységét. A próféták figyelmeztettek és most is figyelmeztetnek a családi értékek pusztulásának elkerülhetetlen és romboló következményeire.

Miközben a világ továbbra is figyel bennünket, legyünk bizonyosak afelől, hogy a példánk megerősíti és támogatja az Úr által a gyermekei számára megalkotott tervet itt a halandóságban. Minden tanítás legnagyobbikát igazlelkű példánkkal kell megtenni. Otthonainknak szent helyeknek kell lenniük ahhoz, hogy ellenállhassanak a világ nyomásának. Emlékezzetek, hogy az Úr összes áldása közül a legnagyobbak az igazlelkű családokon keresztül és óhózzájuk érkeznek.

Alaposan folytatnunk kell szülői teljesítményünk felülvizsgálatát. A legnagyobb erejű tanítás, amelyet egy gyermek valaha is kapni fog, az aggódó és igazlelkű apáktól és anyáktól származik majd. Vizsgáljuk meg először az anya szerepét. Figyeljete a következő idézetre Gordon B. Hinckley elnöktől:

„Azok a nők, akik otthonná varázsolják a házukat, sokkal inkább hozzájárulnak a társadalom jólétéhez, mint azok, akik hatalmas seregeket irányítanak vagy lenyűgöző vállalatok élén állnak. Ki fejezhetné ki pénzben azt a hatást, amelyet egy anya a gyermekeire, egy nagymama az utódaira, vagy a nagynénik, húgok és nővérek a tágabb családra gyakorolnak?

Meg sem tudnánk kísérteni megmérni vagy kiszámolni azon nők hatását, akik saját módjukon stabil családi életet építenek ki, és az örökkévaló jó érdekében gondozzák a jövő nemzedékeit. Jelen nemzedék nőtagjainak

döntései örökkévaló következményekkel bírnak majd. Azt mondanám, hogy napjaink anyáinak nincsen nagyobb lehetőségük és komolyabb kihívásuk annál, minthogy mindent megtegyenek, amit csak tudnak, az otthon megerősítéséért” (*Standing for Something: 10 Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* [2000], 152).

Most nézzük meg, milyen szerepet játszik életünkben az édesapa:

Az apák áldásokat adnak gyermekeiknek és szent szertartásokat végeznek. Ezek életük lelki fénypontjai lesznek.

Az apák személyes felelősséget vállalnak a családi imák irányításáért, a mindennapos szentírás-olvasásért és a hetente megtartott családi estékért.

Az apák családi hagyományokat építenek azzal, hogy segítő részt vállalnak a nyaralások és kirándulások megtervezésében, melyek a család összes tagját mozgósítják. Gyermekeik sohasem fogják elfelejteni ezen különleges, együtt töltött alkalmak emlékét.

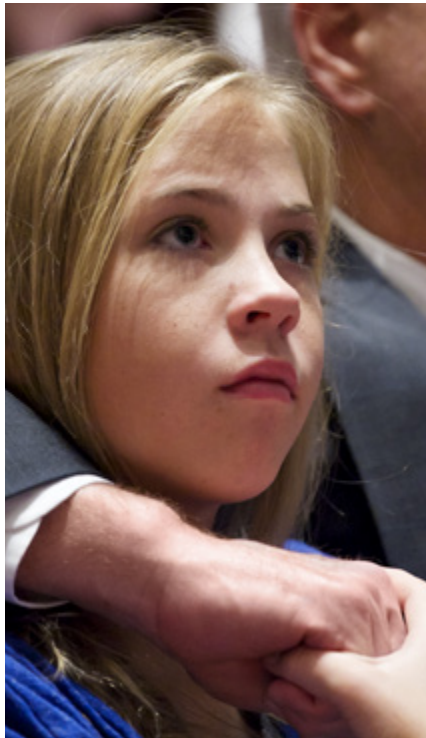
Az apák négy szemközti beszélgetéseket tartanak a gyermekekkel, és evangéliumi tantételeket tanítanak nekik.

Az apák megtanítják fiaiknak és leányaiknak a munka értékét, és segítenek nekik érdemes célokat kitűzni az életükben.

Az apák példát mutatnak az igaz-lelkű evangéliumi szolgálatra.

Emlékezzetek rá, fivérek, hogy szent elhívásokat apának lenni Izráelben. Ez a legfontosabb elhívások az időben és az örökkévalóságban! Olyan elhívás ez, amelyből soha nem fognak felmenteni titeket.

Sok évvel ezelőtt a cövekkonferenciákon mindig egy kisfilmet mutatunk be, hogy illusztrálja az üzenetet, amelyet átadtunk. Az év előrehaladtával, miközben egyházszerte a számmunkra kijelölt cövekkonferenciákra

utaztunk, nagyon jól megismertük a film tartalmát. Szinte fejből tudtuk idézni. Az üzenet pedig ennyi év után is az emlékezetemben van. Harold B. Lee elnök volt a film narrátora, aki egy eseményről számolt be, amely a leánya otthonában történt. Valahogy így hangzott:

Egyik este az édesanya idegesen próbálta befejezni a befőzést. A gyermekek végre ágyban voltak, és minden elcsendesült. Most már hozzáláthatott a gyümölcsökhöz. Amint elkezdte hámozni és magozni a gyümölcsöt, két kisfiú jelent meg a konyhában bejelentve, hogy készen állnak az esti imára.

Mivel nem szerette volna félbeszakítani a munkát, az édesanya sűrgetően a következő javaslatot tette a fiúknak: „Miért nem mondjátok el a ma esti imát egyedül, anyuka meg tovább dolgozik a gyümölcsökön?”

Az idősebb testvér határozottan toppantott egyet, és azt kérdezte: „Melyik fontosabb, az ima vagy a gyümölcs?” (Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai*: Harold B. Lee [2001]. 143.)

Olykor olyan helyzetben találjuk magunkat, amikor lehetőségünk nyílik olyasvalamit tanítani a gyermekeknek, amely tartós hatással lesz fiatal

életükre. Persze, hogy az imák fontosabbak, mint a gyümölcs. A sikeres szülő sohasem túl elfoglalt ahhoz, hogy ne ragadja meg a pillanatot egy gyermek életében, amikor fontos lelkét taníthat neki.

Szilárd meggyőződésem, hogy sohasem volt még olyan időszak sok éven át tartó életem során, amikor Mennyei Atyánk gyermekeinek nagyobb szüksége lett volna hithű és elkötelezett szülei vezető kezére, mint ma. Olyan szülők nagyszerű és nemes örökségével rendelkezünk, akik szinte minden tulajdonukról lemondtak, hogy olyan helyet találjanak, ahol hittel és bátorsággal nevelhetik fel családjukat, hogy a következő nemzedéknek nagyobb lehetőségei legyenek, mint ami nekik adatott. Rá kell lelnünk magunkban ugyanerre az eltökélt lelkiségre, és ugyanezzel az áldozatos lélekkel kell legyőznünk az előttünk álló kihívásokat. A jövő nemzedékeiben még nagyobb bizalmat kell elültetnünk az Úr és a Szabadító tanításai iránt.

„És most, fiaim, emlékezzetek, emlékezzetek rá, hogy Megváltónk sziklájára, aki Krisztus, Isten Fia, arra kell építenetek az alapokat; hogy amikor az ördög elküldi erős szeleit, igen, nyilait a forgószelemben, igen, amikor minden jégesője és hatalmas zivatarra benneteket ver majd, akkor nem lesz hatalma felettetek, hogy lehurcoljon a nyomorúság és a végtelen jaj szakadékába, mert a szikla melyre építettetek – mely biztos alap – egy olyan alap, melyről nem bukhat le az ember, ha arra épít” (Hélamán 5:12).

Jézus Krisztus evangéliuma biztosítja azt az alapot, amelyen tartós békére lelhetünk, és amelyre örökkévaló családi egységeket építhetünk. Erről teszem bizonyosságot Urunk és Szabadítónk, igen, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Quentin L. Cook elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Válasszatok bölcsen!

„...a gonoszt megvetni, és a jót választani” (Ésaiás 7:15).

Szeretett fivéreim, szeretnék ma este néhány tanácsot megosztani veletek a döntésekkel és választásokkal kapcsolatban.

Amikor fiatal ügyvéd voltam a San Franciscó-i öböl környékén, vállalatunk annak a cégnek végzett jogi munkákat, amely a Charlie Brown ünnepi TV műsorokat készítette.¹ Charles Schulz és teremtményei rajongója lettem – *Peanuték*, vagyis Charlie Brown, Lucy, Snoopy és más csodás karakterek rajongója.

Az egyik kedvenc képregényem Lucyval volt kapcsolatos. Ha jól emlékszem, Charlie Brown baseball-csapata fontos meccset játszott – Lucy volt a jobb oldali mezőnyjátékos, egy magas labda pedig éppen felé tartott. A bázisok mind foglaltak voltak, ez pedig már a kilencedik, vagyis utolsó ütés volt. Ha Lucy elkapja a labdát, a csapata nyer. Ha Lucy elejti a labdát, a másik csapat nyer.

Ahogy csak a képregényekben történhet meg, az egész csapat körülállta Lucy-t, amint a labda lefelé tartott. Lucynek az járt a fejében: „Ha elkapom, hős leszek, ha nem, akkor bűnbak.”

Leért a labda, és társai győzelemben reménykedő tekintetétől kísérve Lucy elejtette. Charlie Brown undorral

vágta földhöz a kesztyűjét. Lucy ekkor csapattársaira nézett, és csípőre tett kézzel ennyit mondott: „Mégis hogy gondoltátok, hogy elkapom a labdát, amikor épp országunk külpolitikája foglalkoztat!”

Ez csupán egy volt a rengeteg magas labda közül, amelyet Lucy elejtett az évek során, de minden alkalommal új kifogással állt elő.² Lucy kifogásai bár viccesek voltak, mégis mind ésszerűsítés volt csupán; nem ez volt a valódi oka annak, hogy nem kapta el a labdát.

Thomas S. Monson elnök szolgálata során gyakran tanította, hogy a döntéseink határozzák meg a sorsunkat.³ Ebben a szellemben a ma esti tanácsom az, hogy emelkedjünk az ésszerűsítések bármely formája fölé, amely meggátolhat bennünket az igazlelkű döntésekben, különösen, ha Jézus Krisztus szolgálatáról van szó. Ésaiás könyvében azt olvassuk, hogy fontos „a gonoszt megvetni, és a jót választani”⁴.

Szerintem különösen fontos napjainkban, amikor Sátán oly sok új és kifinomult módon tombol az emberek szívében, hogy a választásaink és döntéseink megfontoltak és azon célokkal és célkitűzésekkel összhangban állóak legyenek, amelyekről kijelentettük,

hogy azok szerint élünk. Megingathatatlan elkötelezettségre van szükségünk a parancsolatok iránt, valamint szigorúan be kell tartanunk a szent szövetségeket. Az ésszerűsítések különösen akkor károsak, amikor hagyjuk, hogy távol tartsanak bennünket a templomi felruházástól, az érdemes missziótól, valamint a templomi házasságtól. Szívszaggató, amikor szavainkkal hitet teszünk e célok mellett, mégis elhanyagoljuk azokat a mindennapos viselkedésformákat, amelyek az elérésükhöz szükségesek.⁵

Néhány fiatal kijelenti, hogy a templomi házasság a célja, mégsem a templomra érdemes személyekkel

randevúzik. Őszintén szólva néhányan egyáltalán nem is randevúznak és pont! Ti, egyedülálló férfiak, minél tovább maradtok egyedülállók a megfelelő kor és érettség után, annál inkább belekényelmesedtek a helyzetbe. Pedig éppen hogy egyre *kényelmetlenebbül kellene* éreznetek magatokat! Kérlek, „buzgón munkálkodja[tok]”⁶ olyan közösségi és lelki tevékenységekben, amelyek összeegyeztethetők a templomi házasságra vonatkozó célkitűzésekkel.

Néhányan elhalasztják a házasságot, amíg befejezik a tanulányaikat és munkába állnak. Bár ez az érvelés széles körben elfogadott a világban,

mégsem mutat hitet, mégsem felel meg a modernkori próféták tanácsainak, és nem egyeztethető össze az igaz tannal sem.

Nemrégiben találkoztam egy remek tizenéves fiatal férfival. A céljai a következők voltak: elmenni misszióba, végzettséget szerezni, megházasodni a templomban, és hithű, boldog családot alapítani. Nagyon tetszettek a céljai. A további beszélgetés során azonban nyilvánvalóvá vált, hogy a viselkedése és a meghozott döntései nincsenek összhangban a céljaival. Úgy éreztem, őszintén akar misszióba menni, és kerüli a komoly bűnöket, amelyek ezt megakadályozhatnák, a mindennapos viselkedése azonban nem arra irányul, hogy felkészítse őt azokra a fizikai, érzelmi, szociális, értelmi és lelki kihívásokra, amelyekkel majd szembekerül.⁷ Nem tanulta meg, hogyan dolgozzon keményen. Nem vette komolyan az iskolát vagy a hitoktatást. Eljárt ugyan az egyházba, de nem olvasta a Mormon könyvét. Rengeteg időt töltött videojátékokkal és a közösségi médiával. Úgy tűnt, azt gondolja, hogy elég, ha csupán megjelenik a misszióján. Fiatal férfiak, kötelezzétek el ismét magatokat az érdemes viselkedés mellett, valamint az arra való komoly felkészülés mellett, hogy Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus követői legyetek.

Nem csupán a nagy, sorsfordító döntések miatt aggódom, hanem a középpálya miatt, a hétköznapi világ miatt, és az itt meghozott, látszólag kevésbé jelentős döntések miatt is, ahol az időnk javát töltjük. Ezekben a területeken hangsúlyoznunk kell a visszafogottságot, az egyensúlyt és különösen a bölcsességet. Fontos, hogy felülemelkedjünk az ésszerűsítéseken, és a legjobb döntéseket hozzuk.

Az internethasználat a legjobb példa arra, milyen nagy szükség

van visszafogottságra, egyensúlyra és bölcsességre. Az internet használható arra, hogy misszionáriusi munkát végezzünk, segítsünk a papsági feladatokban, hogy becses ősokeket kutassunk fel a szent templomi szertartásokhoz, és még sok minden egyébbe. A lehetőségek a jóra hatalmasak. Azt is tudjuk ugyanakkor, hogy rengeteg gonoszt is képes továbbítani, köztük a pornográfiát, a digitális kegyetlenséget⁸ és a névtelen pletykát. Terjeszthet ostobaságot is. Ahogyan Randall L. Ridd testvér az internetről szólva oly éles szavakkal tanított a legutóbbi általános konferencián: „... belekerülhettek az olyan haszontalan dolgok végtelen körforgásába, melyek pazarolják az időtöket és csorbítják a lehetőségeiteket”⁹.

A figyelmet elvonó és az igazlelkűség ellen munkálkodó tényezők nem csak az interneten találhatók meg; ott vannak mindenütt. Nemcsak a fiatalságra vannak hatással, hanem mindannyiunkra. Olyan világban élünk, amely szó szerint háborog.¹⁰ A „móka és kacagás” rögeszmés megjelenítésével, valamint erkölcstelen és működészavaros élettel vagyunk körülvéve. Mindezeket a média nagy része normális viselkedésként mutatja be.

David A. Bednar elder nemrég figyelmeztette az egyháztagokat, hogy legyenek hitelesek a közösségi média használata során.¹¹ Arthur C. Brooks, a vezető gondolkodó is hangsúlyozza ezt. Megfigyelte, hogy a közösségi média használata során hajlamosak vagyunk életünk kellemes részét bemutatni, és egyúttal elkenődzni az iskolai vagy munkahelyi nehézségeket. Ezzel hiányos képet mutatunk – olykor önmagasztaló vagy hamis módon. Ezt az életet tesszük a nyilvánosság elé, és „közösségi média barátaink» majdnem kizárólag hamis

életét” fogyasztjuk. Brooks kijelenti: „Hogyan is lehetne elkerülni, hogy egyre rosszabbul érezzük magunkat, ha az időnk egy részét arra fordítjuk, hogy a valóságosnál boldogabb képet színleljünk, míg a másik részében azt látjuk, mások mennyivel boldogabbnak tűnnek?”¹²

Olykor úgy tűnik, mintha a semmitmondó ostobaság, az értelmetlen zaj és a folyamatos viszálykodás örvényében fulladoznánk. Amikor levesszük a hangerőt és megvizsgáljuk a lényegét, akkor vajmi kevés marad csak, ami a segítségünkre lehet az igazlelkű céljaink felé vezető örökkévaló úton. Egy apa bölcsen a következőképpen válaszol, amikor gyermekei számtalan kéréssel ostromolják, hogy engedje őket belemerülni ezekbe a figyelemelterelő dolgokba. Egyszerűen azt kérdezi tőlük: „Jobb emberré tesz ez benneteket?”

Amikor azokat az akár kicsiny, akár nagy, de helytelen döntéseinket magyarázgatjuk, amelyek nem állnak összhangban a visszaállított evangéliummal, akkor elveszítjük a szükséges áldásokat és védelmet, így gyakran a bűn csapdájába esünk, vagy egyszerűen eltévedünk.

Különösen aggaszt az ostobaság¹³, és a „minden új dolog” iránti megszállottság. Az egyházban ösztönzünk és ünneplünk mindenféle igazságot és tudást. Amikor azonban a kultúra, a tudás és a társadalmi erkölcsök elválnak Isten boldogságtervétől, valamint Jézus Krisztus elengedhetetlen szerepétől, akkor ott nyilvánvalóan

szétesőfélben van a társadalom.¹⁴ Bár napjainkban számos területen – különösen a tudomány és a kommunikáció terén – példátlan előrelépéseket tapasztalunk, az alapvető értékek elkoptak, az általános boldogság és jólét pedig elhalványodott.

Amikor Pál apostol meghívást kapott, hogy a Mars-hegyen szóljon Athénban, ugyanazt a szellemi kérdést és a valódi bölcsesség ugyanazon hiányát tapasztalta, mint ami ma is fennáll.¹⁵ Az Apostolok cselekedeteiben a következő beszámolót olvassuk: „Az athéniak pedig mindnyájan és az ott lakó jövevények semmi másban nem valának foglaltatosok, mint valami újságnak beszélésében és hallgatásában.”¹⁶ Pál Jézus Krisztus feltámasztására helyezte a hangsúlyt. Amikor a tömeg felismerte üzenete vallásos természetét, néhányan kigúnyolták; mások lényegében azzal tölték félre, hogy „majd még meghallgatunk téged e felől”¹⁷. Pál *siker nélkül* távozott Athénből. Frederic Farrar esperes a következőket írta erről a látogatásról: „Athénban nem alapított gyülekezetet, az athéniaknak nem írt levelet, és többé már nem is lépett Athén földjére, pedig gyakran áthaladt a környéken.”¹⁸

Úgy hiszem, Dallin H. Oaks elder sugalmazott üzenete arról, hogyan tegyünk különbséget „jó, jobb, legjobb” között, hatékony módszert biztosít arra, hogy kiértékeljük a döntéseinket és a fontossági sorrendünket.¹⁹ Sok döntés nem eredendően gonosz, ha azonban minden időnköt felemészti,

és visszatart bennünket a legjobb döntésektől, akkor alattomosává válik.

Még az érdemes törekvések esetén is mérlegelésre van szükség, hogy meghatározzuk, vajon eltávolítanak-e bennünket a legjobb céljainktól. Tizenéves koromban emlékezetes beszélgetésem volt édesapámmal. Úgy vélte, hogy nem elég fiatal fókuszál vagy készül olyan kellőképpen fontos, hosszú távú célokra – mint a munka és a családfenntartás.

A tartalmas tanulás és az előkészítő munkatapasztalat mindig is édesapám ajánlott fontossági sorrendjének elején szerepeltek. Úgy vélte, hogy az olyan tanórán kívüli tevékenységek, mint a vitaestek és a diákönkormányzat, esetleg közvetlen kapcsolatban állhatnak fontos céljaim némelyikével. Kevésbé volt meggyőződve arról, hogy oly sok időt kellene töltenem focival, kosárlabdával, baseballal és atlétikával. Elismerte ugyan, hogy a sport fejlesztheti az erőt, a kitartást és a csapatmunkát, de kijelentette, hogy talán jobb lenne, ha rövidebb időkeretben és csak egy sportágra koncentrálnék. Meglátása szerint a sport jó dolog, de nem a legjobb *számomra*. Aggódott amiatt, hogy bizonyos sportágak a fontosabb, hosszú távú célok rovására építenek fel helyi hírnevet.

Ezzel a háttérrel az egyik ok, amiért szeretem Lucy baseballos történetét, az, hogy édesapám véleménye szerint nekem tényleg inkább külpolitikát kellett volna tanulnom, mintsem azon aggódni, hogy elkapom-e a labdát. Le kell szögezmem ugyanakkor, hogy édesanyám imádta a sportot. Kórházban kellett volna lennie ahhoz, hogy ne jöjjön el valamelyik meccsemre.

Úgy döntöttem, hogy követem édesapám tanácsát, és nem játszok a főiskolás bajnokságban. Aztán a középiskolai fociedzőm szólt, hogy a Stanford edzője szeretne Merlin Olsennel és

velem ebédelni. A fiatalabbak talán nem ismerik Merlint. A Logan Középiskola elképesztő védőjátékosa volt, abban a csapatban játszott, amelyben én irányító és hátvéd voltam, illetve elkaptam a kirúgásokat. Középkorunkban az ország legtöbb focinagyhatalma Merlint akarta. A főiskolán megnyerte az ország legjobb belső sorjátékosának járó Outland Trófeát. Merlin végül a harmadik legkeresettebb ember lett az NFL listáján, és bámulusos teljesítménnyel 14 szuperkupa meccset játszott egymás után a profi ligában. 1982-ben vonult be a profifutball-hírességek csarnokába.²⁰

Az ebédre a Stanford edzőjével a utahi Loganban található Bluebird étteremben került sor. Miután kezét fogtuk, egyszer sem nézett a szemembe. Közvetlenül Merlinhez beszélt, engem pedig figyelmen kívül hagyott. Ebéd után aztán végre felém fordult, de nem is emlékezett a nevemre. Annyit mondott Merlinnek, hogy „ha a Stanford mellett döntesz, és hozni akarod a barátodat is, akkor elintézhethetjük, elég jó jegyei vannak”. Ez az élmény meggyőzött arról, hogy édesapám bölcs tanácsát kell követnem.

Nem az a szándékom, hogy a sportolás, az internethasználat vagy egyéb érdemes tevékenységek ellen szóljak, amelyeket a fiatalok annyira szeretnek. Ezek mind olyan tevékenységek, amelyek visszafogottságot, egyensúlyt és bölcsességet igényelnek. Bölcsen használva gazdagítják életünket.

Arra biztatnék azonban mindenkit, fiatalot és időset, hogy tekintsék át céljaikat és célkitűzéseiket, azután pedig igyekezzenek nagyobb önuralmat gyakorolni. A mindennapos viselkedésünknek és választásainknak összhangban kell lenniük a céljainkkal. Felül kell emelkednünk a magyarázkodásokon és a figyelemelterelő tényezőkön. Különösen fontos, hogy

olyan döntéseket hozzunk, amelyek összhangban állnak az arra kötött szövetségeinkkel, hogy igazlelkűen szolgáljuk Jézus Krisztust.²¹ Erről a labdáról semmiképp nem vehetjük le a szemünket, és nem ejthetjük el.

Ez az élet a felkészülés ideje az Istennel való találkozásra.²² Boldog és vidám emberek vagyunk. Értékeljük a jó humorérzékét és nagyra becsüljük a barátokkal és a családdal töltött szabadidőt. Fel kell azonban ismernünk, hogy komoly céltudatosságnak kell öveznie hozzáállásunkat az élethez és minden választásunkhoz. A fejlődésünket korlátozó zavaró tényezők és magyarázkodás éppen eléggé káros, ha azonban ezek elhalványítják hitünket Jézus Krisztusban és az Ő egyházában, akkor egyenesen tragikussá válnak.

Azért imádkozom, hogy papságviselőkként összhangba hozzuk a viselkedésünket azon nemes célokkal, amelyek megkívántatnak azoktól, akik a Mester szolgálatában állnak. Minden dologban emlékeznünk kell arra, hogy a „Jézus tanúbizonyosságában”²³ tanúsított hősiesség kívánalma az, ami próbára tevő választóvonalként húzódik a celesztiális és a teresztriális királyság között. Igyekeznünk kell, hogy e választóvonal celesztiális oldalán találtsunk. Az Úr egyik apostolaként erőteljes bizonyosságomat teszem Jézus Krisztus, a Szabadítónk engesztelésének valóságáról és az Ő isteni voltáról. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lee Mendelson-Bill Melendez Production TV Specials.
2. Lucy mindig megmagyarázta, miért ejtette el a labdát: a Szaturnusz holdjai vonták el a figyelmét, aggódik a kesztyűjében esetlegesen fellelhető mérgező anyagok miatt, stb.
3. Lásd „Decisions Determine Destiny,” chapter 8 in *Pathways to Perfection: Discourses of Thomas S. Monson* (1973), 57–65.

4. Ésaías 7:15.

5. „Ha tenni oly könnyű lenne, mint tudni: mit legjobb tenni; kápolnák templomokká, s a szegény nép gunyhói fejedelmi palotákká változtak volna” (William Shakespeare: *A velencei kalmár*, 1. felvonás, 2. szín, 12–14. sor; Ács Zsigmond fordítása).
6. Tan és a szövetségek 58:27.
7. Lásd *Alkalmazkodás a misszionáriusi élethez* (füzet, 2013). 23–49.
8. Lásd Stephanie Rosenbloom, “Dealing with Digital Cruelty,” *New York Times*, Aug. 24, 2014, SR1.
9. Randall L. Ridd: A választott nemzedék. *Liahóna*, 2014. máj. 56.
10. Lásd Tan és a szövetségek 45:26.
11. Lásd David A. Bednar, “To Sweep the Earth as with a Flood” (speech delivered at BYU Campus Education Week, Aug. 19, 2014); lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/to-sweep-the-earth-as-with-a-flood.
12. Arthur C. Brooks, “Love People, Not Pleasure,” *New York Times*, July 20, 2014, SR1.
13. Sajnos az egyik zavaró tényező, amely napjainkban egyre növekszik, az az egyszerű ostobaság. Amikor a Szabadító számba vette azon dolgokat, amelyek beszennyezhetik az embert, megemlítette a bolondságot is (lásd Márk 7:22).
14. Ez történt az ősi Görögországgal és Rómával, valamint a Mormon könyvebeli civilizációkkal is.
15. Lásd Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul* (1898), 302. Mindenféle filozófusok léteztek, köztük epikureusok és stoikusok, egymással versengő csoportok, amelyeket egyesek a pogány világ farizeusaiként és szadduceusaiként jellemeztek. Lásd még Quentin L. Cook, “Looking beyond the Mark,” *Liahona*, Mar. 2003, 21–24.
16. Cselekedetek 17:21.
17. Cselekedetek 17:32.
18. Farrar, *The Life and Work of St. Paul*, 312.
19. Lásd Dallin H. Oaks: Jó, jobb, legjobb. *Liahóna*, 2007. nov. 104–108.
20. Merlin Olsen az amerikaifutball-hírességek csarnokának tagja, színész és NFL kommentátor volt az NBC-nél. A Utah State University focicsapatával nyerte meg az Outland Trophy-t. A Los Angeles Rams csapatában játszott a profiknál. A tévében Jonathan Garvey-t játszott Michael Landon ellenfeleként a *Little House on the Prairie* című filmben, illetve szerepelt saját, *Father Murphy* című TV-műsorában. Merlin már nem él (2010. márc. 11-én hunyt el), és nagyon hiányoljuk.
21. Lásd Tan és a szövetségek 76:5.
22. Lásd Alma 34:32.
23. Tan és a szövetségek 76:79.

Craig C. Christensen elder
a Hetvenek Elnökségéből

Magam tudom ezeket a dolgokat

Magunktól rájönni, hogy Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma igaz, az élet egyik legnagyobb és legörömtelibb élménye lehet.

Drága fivéreim! Thomas S. Monson elnök személyes példája és papsági szolgálata állandó sugalmazást jelent számunkra. Nemrég a következő kérdést tették fel néhány diakónusnak: „Mit csodáltak leginkább Monson elnökben?” Egyikőjük felidézte, hogy Monson elnök gyermekkorában odaadta a játékait a szegény sorsú barátainak. Egy másik diakónus megemlítette, hogy Monson elnök törődött az egyházközségében élő sok özvegygel. Egy harmadik pedig megjegyezte, hogy nagyon fiatalon hívták el apostolnak, és világszerte áldást hozott az emberekre. Majd az egyik fiatal férfi ezt mondta: „A legjobban az erős biztonyságát csodálom Monson elnöknek.”

Valóban, mindannyian éreztük már prófétánk különleges tanúságát a Szabadító Jézus Krisztusról, valamint az iránti elkötelezettségét, hogy mindig kövesse a Lélek sugalmazásait. Minden egyes élményével arra ösztönöz bennünket, hogy még teljesebben éljünk az evangélium szerint, illetve törekedjünk a személyes biztonyság megszerzésére, majd pedig megerősítésére.

Emlékezzetek, mit mondott erről az emelvényről csupán néhány konferenciával ezelőtt: „Ahhoz, hogy erősek lehessünk és képesek legyünk ellenállni minden erőnek, mely a rossz irányba vonna bennünket..., létfontosságú, hogy rendelkezünk saját biztonysággal. Legyetek akár 12, akár 112 évesek – vagy valahol a kettő között –, ti magatok is tudhatjátok, hogy Jézus Krisztus evangéliuma igaz.”¹

Habár ma esti beszédem inkább a 12, mint a 112 éveseknek szól, a tantételek, melyeket megosztok, mindenkire vonatkoznak. Monson elnök kijelentésére reagálva feltennem a kérdést: Vajon mindannyian tudjuk-e személyesen, hogy az evangélium igaz? Biztonsággal ki tudjuk-e jelteni, hogy a biztonyságunk valóban a sajátunk? Hogy ismét Monson elnököt idézzem: „Fenntartom, hogy a Szabadítóról és az Ő evangéliumáról való erős biztonyság [védelmezni fog benneteket a körülöttek lévő bűntől és gonoszságtól]. [...] Ha még nincs biztonyságotok minderről, akkor tegyétek meg mindazt, ami szükséges hozzá, hogy biztonyságot szereztek. Elengedhetetlen, hogy legyen saját biztonyságotok, mert mások biztonysága csak egy bizonyos pontig juttat el benneteket.”²

Magam tudom ezeket a dolgokat

Magunktól rájönni, hogy Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma igaz, az élet egyik legnagyobb és legörömtelibb élménye lehet. Lehet, hogy kezdetben mások biztonyságára kell támaszkodnunk, mondván – ahogyan az ifjú harcosok tették –, „mi nem kételkedünk abban, hogy anyáink tudták ezt”³. Ez jó kiindulási pont, de mindenképpen tovább kell építkoznünk. Ahhoz, hogy erősek legyünk az evangélium szerinti életben, semmi sem fontosabb, mint saját biztonyságunk elnyerése és megerősítése. Almával együtt ki kell tudnunk jelteni, hogy „én magam tudok ezen dolgokról”⁴.

„És mit gondoltok, hogyan tudok a biztonosságukról?” Alma így folytatja: „Íme, azt mondom nektek, hogy Isten Szent Lelke tudatta velem őket. Íme, sok napot böjtöltem és imádkoztam, hogy magam tudhassam ezeket a dolgokat. És most én magam tudom, hogy ezek igazak”⁵.

Szeretném meglátni azokat a dolgokat, amiket atyám látott

Almához hasonlóan Nefi is maga szerzett tudást az igazságról. Miután hallotta atya beszámolóit számtalan lelki élményéről, Nefi is tudni akarta, amit az atya tudott. Ez több volt pusztán kíváncsiságnál – éhezett és szomjazott a tudásra. Bár „rendkívül fiatal” volt, „hatalmas vággyal... rendelkez[ett] az iránt, hogy Isten rejtelmeit megismer[je]”⁶. Sívárgott azután, hogy „láthass[a] és hallhass[a], és tudhass[a] ezeket a dolgokat, a Szentlélek hatalma által”⁷.

Amint Nefi „szív[ében] elgondolkozva [ült]”, a Lélek elragadta „egy rendkívül magas hegyre”, ahol megkérdezte tőle: „...mit kívánsz?” Válasza egyszerű volt: „Szeretném meglátni azokat a dolgokat, amiket atyám látott.”⁸ Hittel teli szívének és szorgalmas erőfeszítéseinek köszönhetően Nefinek csodálatos élményben lehetett része. Tanúbizonyosságot nyert a Szabadító Jézus Krisztus eljövendő születéséről, életéről és keresztre feszítéséről; látta a Mormon könyve napvilágra kerülését, valamint az evangélium visszaállítását az utolsó napokban – és mindezt azon őszinte vágyának eredményeként, hogy ő maga is tudhassa ezeket.⁹

Ezek a személyes élmények az Úrral felkészítették Nefit a nehézségekre és kihívásokra, melyekkel hamarosan szembesülnie kellett. Lehetővé tették számára, hogy erős maradjon akkor is, mikor a többiek a családjában küszködtek. Azért volt képes erre, mert maga *jött rá* és saját maga *tudta* mindent. Saját bizonyossággal áldatott meg.

Kérje Istentől

Nefihez hasonlóan Joseph Smith próféta is „rendkívül fiatal” volt, amikor elkezdte komolyan mérlegelni elméjében a lelki igazságokat. Joseph számára nyugtalan időszak volt ez,

hiszen ellentmondó és zavaros üzenetekkel találkozott a vallásról. Tudni akarta, melyik egyháznak van igaza.¹⁰ A Biblia azon szavai által vezérelve, hogy „ha... valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől”¹¹, saját maga tett azért, hogy választ kapjon. 1820 egy gyönyörű tavaszi reggelén kiment a ligetbe és letérdelt imádkozni. Hitének köszönhetően, és mert Isten különleges munkát szánt neki, Joseph dicsőséges látomásban látta az Atyaistent és Fiát, Jézus Krisztust, és személyesen tudta meg, mit kell tennie.

Látjátok Joseph élményében azt a mintát, melyet ti is alkalmazhattok saját bizonyosságotok megszerzéséhez és megerősítéséhez? Joseph engedte, hogy a szentírások átjárják a szívét. Mélyen elgondolkodott rajtuk, majd alkalmazta azokat a saját helyzetére. Ezután pedig a megszerzett ismeretek alapján cselekedett. Ennek eredménye lett ama dicsőséges első látomás – és minden, ami azt követte. Az egyház szó szerint azon a tantételen alapszik, hogy bárki – még egy 14 éves parasztfiú is – „kér[het] Istentől”, és választ kaphat az imájára.

Mi tehát a bizonyosság?

Gyakran halljuk az egyház tagjaitól, hogy az evangéliumról való

bizonyosságuk a legféltettebb kincsük. Szent ajándék ez Istentől, melyet a Szentlélek erején keresztül nyerhetünk el. Békés, megingathatatlan bizonyosság, melyet tanulmányozás, imádkozás és az evangélium szerinti élet révén kapunk. Egy érzés ez, amint a Szentlélek tanúságot tesz a lelkünknek arról, hogy amiről tanulunk és amit teszünk, az helyes.

Néhányan villanykapcsolóhoz hasonlítják a bizonyosságot – vagy fel van kapcsolva, vagy nincs; vagy van bizonyosságod, vagy nincs. Valójában a bizonyosság inkább olyan, mint egy fa, amely a növekedés és fejlődés különböző állapotain halad keresztül. A föld legmagasabb fái közül néhány a Redwood Nemzeti Parkban található, az Egyesült Államok nyugati részén. Amikor e hatalmas fák tövében állsz, hihetetlennek tűnik, hogy mindegyik egy aprócska magból fejlődött ki. Így van ez a bizonyosságunkkal is. Bár lehet, hogy egyetlen lelki élménnyel kezdődnek, idővel, az állandó táplálás és a gyakori lelki tapasztalatok eredményeként, növekedni és fejlődni fognak.

Nem meglepő hát, hogy amikor Alma próféta elmagyarázta, miként tudjuk kifejleszteni a bizonyosságunkat, egy magról kezdett el beszélni, amely fává cseperedik. „...ha helyet adtok – mondta –, hogy a magot el lehessen

Dél-Afrika, Fokváros

ültetni a szívetekben, íme, ha az igaz mag, vagyis ha jó mag, és ha hitelenségetek által ki nem vetitek..., az duzzadni kezd majd a kebletekben; és amikor érzitek ezeket a duzzadó mozgásokat, akkor kezditek majd azt mondani magatokban: Szükségképpen úgy kell lennie, hogy jó mag ez, vagyis hogy jó az ige, mert gyarapítani kezdi a lelkemet; igen, kezdi megvilágosítani az értelmemet, igen, kezd élvezetes lenni számomra.”¹²

Gyakran így kezdődik egy bizonyosság megszerzése: szent, megvilágosító, megerősítő érzésekkel, melyek rámutatnak, hogy Isten szava igaz. De akármilyen csodálatosak is ezek az érzések, ez csupán a kezdet. A bizonyosságotok megerősítésére irányuló munkátok még nincs elvégezve – ahogyan egy mamutfenyő növekedése sem fejeződött be azzal, hogy az első apró hajtás kibújik a földből. Ha figyelmen kívül hagyjuk vagy elhanyagoljuk e korai lelki sugalmazásokat, ha nem ápoljuk azokat további szentírás-tanulmányozással és imádkozással, valamint további lelki élményekre való törekvéssel, akkor az érzéseink megfakulnak, a bizonyosságunk pedig meggyengül.

Alma szavaival élve: „...ha elhanyagoljátok a fát, és nem gondoltok annak táplálására, akkor íme, egyáltalán nem fog gyökeret verni; és amikor eljön a nap melege és megperzseli azt, akkor elszárad, mert nincs gyökere, és ti kitépitek és kivetitek.”¹³

Legtöbb esetben a bizonyosságunk ugyanúgy növekszik, ahogyan egy fa: fokozatosan, szinte észrevétlenül, állandó gondoskodásunk és szorgalmas erőfeszítéseink eredményeként. „De ha tápláljátok az igét – ígérte Alma –, igen, tápláljátok a fát, amint az növekedni kezd, hitetek által nagy szorgalommal és türelemmel, várakozással tekintve annak gyümölcsére, akkor az gyökeret fog verni; és íme, örökké tartó életre sarjadó fa lesz belőle.”¹⁴

Elérkezett az idő; elérkezett a nap

Saját bizonyosságom megszerzése azal kezdődött, hogy tanulmányoztam a Mormon könyvében található tanításokat, és elgondolkodtam rajtuk. Amikor letérdeltem, hogy alázatos imában megkérdezzem Istent, a Szentlélek bizonyosságot tett a lelkemnek arról, hogy amit olvastam, igaz. E korai tanúság lett a sok más evangéliumi igazságról szerzett bizonyosságom előmozdítója, hiszen, ahogyan Monson elnök tanította: „Amikor tudjuk, hogy a Mormon könyve igaz, abból az fog következni, hogy Joseph Smith valóban próféta volt, aki látta Istent, az Örökkévaló Atyát, és Fiát, Jézus Krisztust. Az is következik belőle, hogy az evangélium vissza lett állítva ezekben az utolsó napokban Joseph Smith által – és ennek részeként vissza lett állítva mind az ároni, mind pedig a melkisédeki papság.”¹⁵ Azóta a nap óta számos szent élményben volt részem

a Szentlélekkel, amely megerősítette számomra, hogy Jézus Krisztus a világ Szabadítója, és hogy az Ő visszaállított evangéliuma igaz. Almával együtt bizonyossággal jelenthetem ki, hogy magam tudom ezeket a dolgokat.

Fiatal barátaim! Most van itt az ideje és ma van a napja annak, hogy mi magunk is megtudjuk vagy megerősítsük magunkban, hogy az evangélium igaz. Fontos munka vár mindannyiunkra. E munka elvégzéséhez, valamint hogy meg legyünk óva a világi hatásoktól, melyek folyamatosan fenyegetnek bennünket, Alma, Nefi és az ifjú Joseph Smith hitére van szükségünk, hogy elnyerjük és fejlesszük a saját bizonyosságunkat.

A korábban említett fiatal diakónushoz hasonlóan én is csodálom Monson elnök bizonyosságát. Olyan az, mint egy magasba szökő mamutfenyő, habár Monson elnök bizonyossága is idővel nőtt és fejlődött ekkorává. Monson elnökhöz hasonlóan mi magunk is tudhatjuk, hogy Jézus Krisztus a Szabadítónk és a világ Megváltója, és hogy Joseph Smith a visszaállítás prófétája, mely visszaállítás magában foglalta Isten papságának visszaállítását is. Mi ezt a szent papságot viseljük. Azért imádkozom alázatosan, hogy mi magunk is megismerjük és tudjuk ezeket a dolgokat, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson: Bátran állj magad! *Liahóna*, 2011. nov. 62.
2. Thomas S. Monson: Papsági hatalom. *Liahóna*, 2011. máj. 66–67.
3. Alma 56:48.
4. Alma 5:46.
5. Alma 5:45–46.
6. 1 Nefi 2:16.
7. 1 Nefi 10:17.
8. 1 Nefi 11:1–3.
9. Lásd 1 Nefi 11–14.
10. Lásd Joseph Smith története 1:8–10.
11. Alma 1:5.
12. Alma 32:28.
13. Alma 32:38.
14. Alma 32:41.
15. Thomas S. Monson, *Liahóna*, 2011. nov. 67.

Dean M. Davies püspök
második tanácsos az Elnöklő Püspökségben

A böjt törvénye: személyes feladatunk, hogy törődjünk a szegényekkel és a rászorulókkal

A Szabadító követőiként személyes feladatunk, hogy törődjünk a szegényekkel és a rászorulókkal.

Kedves Fivéreim, szeretem a pap-ságot és szeretek veletek lenni. Mély hálát érzek azért, hogy együtt szolgálhatunk ebben a nagyszerű törekvésben.

Figyelemre méltó korban élünk. Az orvostudomány, a természettudományok és a technikai vívmányok területén elért csodás eredmények sokak életminőségén javítottak. Azonban az emberi szenvedés és nyomor is szemmel látható. A háborúk és háborús hírek mellett egyre több természeti csapás – árvíz, tűz, földrengés és betegség – hat ki világszerte milliók életére.

Az egyház vezetése tudatában van ennek, és vigyázó szemeket vet Isten gyermekeinek jólétére, bárhol legyenek is. Ahol és amikor csak lehet, az egyház vésztartalékait

rendelkezésre bocsátva reagál a szükséghelyzetekre. Múlt novemberben például a Haiyan tájfun csapott le a Fülöp-szigetekre.

Ahol és amikor csak lehet, az egyház vésztartalékait rendelkezésre bocsátva reagál a szükséghelyzetekre

5-ös kategóriájú szupertájfunként a Haiyan terjedelmes pusztítást és szenvedést hagyott maga után. Egész városok pusztultak el, sokan veszítették életüket, otthonok millióit érte súlyos kár vagy teljes pusztulás, és nem működtek olyan alapvető szolgáltatások, mint a víz- és a villamosenergia-ellátás, vagy a szennyvízelvezetés.

Az egyház forrásait a csapás után már néhány órával rendelkezésre bocsátottuk. A Fülöp-szigeteken élő egyháztagok egyesült erővel láttak hozzá testvéreik megmentéséhez; ételt, vizet, ruházatot és tisztasági csomagokat biztosítva egyháztagoknak és nem egyháztagoknak egyaránt.

Az egyház gyülekezeti házai hajléktalanok ezreinek nyújtottak menedéket. A Területi Elnökség és a helyi papsági vezetők irányítása alatt, akik közül sokan mindenüket elveszítették, minden egyháztag helyzetét felmérték, és megnézték, hogy biztonságban vannak-e. Sugalmazott tervek formálódtak, melyek segítettek újra elfogadható életkörülményeket és önellátást biztosítani az egyháztagoknak.

Némi pénz is rendelkezésre állt, mellyel segítettek az egyháztagoknak konyhóik és otthonaik újjáépítésében. Mindez nem ingyenes adomány volt. Az egyháztagok képzésben részesültek, és ők maguk végezték el a szükséges munkát önmaguk, majd mások számára.

Az ebből eredő egyik áldás az volt, hogy mivel az egyháztagok megtanulták különböző ács-, vízszelési és egyéb építkezési munkálatok elvégzését, ki tudták használni a közeli városok és közösségek újjáépítésének beindulásával kínálkozó jó munkalehetőségeket.

A szegényekkel és a rászorulókkal való törődés alapvető evangéliumi tan, és a szabadulás örök tervének lényegi eleme.

Halandó szolgálata előtt Jehova az Ő prófétája által kijelentette: „Mert a szegény nem fogy ki a földről, azért én parancsolom néked, mondván: Örömet nyisd meg kezedet a te szűkölködő és szegény atyádfiának a te földeden.”¹

Napjainkban a szegényekkel és rászorulókkal való törődés az Isten által elrendelt egyik olyan egyházi feladat, mely segít az egyéneknek és a családoknak, hogy alkalmassá váljanak a felmagasztosulásra.²

A szegényekkel és rászorulókkal való törődésnek a fizikai és a lelki szabaduláshoz is köze van. Ide tartozik az egyes egyháztagok szolgálata, amikor személyesen törődnek a szegényekkel és rászorulókkal, valamint a hivatalos egyházi jóléti program, melyben papsági felhatalmazás útján részesítik a szükségét látókat.

Az Úrnak a szegényekkel és rászorulókkal való törődésre vonatkozó tervében központi helyen áll a *böjt törvénye*. „Az Úr bevezette a böjt és a böjti felajánlások törvényét, hogy megáldja népét, és megteremtse számukra annak módját, hogy szolgálhassák a rászorulókat.”³

A Szabadító követőiként személyes feladatunk, hogy törődjünk a szegényekkel és a rászorulókkal. A hithű egyháztagok, bárhol legyenek is, segítséget nyújtanak ebben azzal, hogy havonta böjtölnek – 24 órán keresztül nem esznek és nem isznak –, majd pénz formájában az ily módon nem elfogyasztott étel értékével megegyező vagy azt meghaladó mennyiségű böjti felajánlást adnak az egyháznak.

Minden otthonban imádságos lélekkel át kellene gondolnunk és tanítanunk kellene Ésaías szavait:

„Hát nem ez-é a böjt, a mit én kedvelek: hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igának köteleit megoldjad és szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden ígát széttépjetez?”

Nem az-é, hogy az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelet látsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtssd magadat?”⁴

Ésaías a továbbiakban felsorolta, milyen csodálatos áldásokat ígér az Úr azoknak, akik engedelmeskednek a böjt törvényének. Ezt mondja:

„Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; az Úrnak dicsősége követ.

Akkor kiáltasz, és az Úr meghallgat, jajgatsz, és ő azt mondja: Ímé, itt vagyok. [...]

Ha odaadod az utolsó falatodat az éhezőnek, és az elepedt lelkűt megalégíted: feltámad a setétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél.

És vezérel téged az Úr szüntelen, megalégíti lelkedet nagy szárazságban is”⁵.

Harold B. Lee elnök a következőket fűzte hozzá ehhez a szentíráshoz: „A [böjtölésből eredő] hatalmas áldások minden adományozási korszakban pontosan meg lettek határozva, és itt az Úr nagyszerű prófétáján keresztül elmondja nekünk, mire jó a böjt, és milyen áldások erednek a böjtölésből. [...] Ésaías könyvének 58. fejezetét elemezve feltáru előttetek, miért akarja az Úr, hogy böjti felajánlást fizessünk, és miért akarja, hogy böjtlöjünk. Azért, mert ez feljogosít minket arra, hogy hívjuk, és az Úr válaszoljon. Fohászokodjunk, és az Úr azt mondja: »itt vagyok.«”

Lee elnök a következőket teszi hozzá ehhez: „Szeretnétek valaha is olyan helyzetbe kerülni, ahol hívjuk, és Ő nem válaszol? Gyötremlünkben felkiáltunk, és Ő nem lesz velünk? Szerintem ideje átgondolni ezeket az alapvető dolgokat, mert az előttünk álló napokban, amikor az egész földre elegyítetlenül ömlenek ki az ítéletek, egyre inkább szükségünk lesz az Úr áldásaira.”⁶

Szeretett prófétánk, Thomas S. Monson elnök, bizonyosságát tette ezekről az alapelvekről – mely bizonyossága személyes tapasztalatokon alapszik. Azt mondta: „Azok az egyháztagok, akik segítettek már a szűkölködőknek, soha nem fogják elfelejteni vagy megbánni azt az élményt. A szorgalom, a takarékoság, az önellátás és a másokkal való osztozás nem újak számunkra.”⁷

Fivérem, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai szövetségkötő, szövetségmegtartó nép. Nem ismerek olyan törvényt vagy parancsolatot, melyet hithűen betartva könnyebb lenne betartani, vagy amely nagyobb áldásokat adna, mint a böjt

törvénye. Amikor böjtölünk és tiszteséges böjti felajánlást teszünk, az Úr tárházához járulunk hozzá azzal, amit az étkezések árára költöttünk volna. Nem igényel annál nagyobb pénzügyi áldozathozatalt, mint amit egyébként költöttünk volna. Ugyanakkor rendkívüli áldásokat ígér, amint arról már szó volt.

A böjt törvénye minden egyháztagra vonatkozik. Még a fiatal gyermekeket is megtaníthatjuk böjtölni, kezdve egy étkezéssel, majd kettővel, amint meg tudják érteni és fizikailag be tudják tartani a böjt törvényét. Férj és feleség, egyedülálló egyháztag, fiatal és gyermek is kezdje imával a böjtöt, hálát adva az életében megnyilvánuló áldásokért, az Úr áldásait és erőt kérve a böjti időszakra. A böjt törvényének akkor teszünk teljesen eleget, amikor böjti felajánlást adunk az Úr megbízottjának, a püspöknek.

Püspökök, ti irányítjátok a jóléti munkát az egyházközségben. Isteni megbízatások szerint felkutatjátok a szegényeket és törődtek velük. A segítőegyleti elnök és a melkisédeki papsági kvórum vezetői segítségével az a célotok, hogy segítsetek az egyháztagoknak segíteni magukon és önellátóvá válni. Az egyháztagok fizikai és lelki szükségleteinek kielégítésénél körültekintéssel használjátok a böjti felajánlásokat pénzügyi támogatásra, a tágabb család és a közösség forrásainak kiegészítéseként. Amikor imádságos lélekkel és tisztánlátással gyakoroljátok a papsági kulcsokat a szegények és a rászorulóknak segítségében, rá fogtok jönni, hogy a böjti felajánlások helyes felhasználása az életet hivatott támogatni, nem az életstílust.

Kvórumelnökök az ároni papságban, nálatok vannak a külsőséges szertartások végzésének kulcsai és hatalma. A püspökkel egyeztetve

utasításokat adtak a kvórum tagjainak papsági kötelezettségeik vonatkozásában, majd megkerestek egyháztagokat, hogy lehetőséget adjatok nekik a böjti hozzájárulásra. Ha ti, áronipapságviselők felmagasztaljátok a papsági felelősségeiteket, és minden egyháztag előtt feltárjátok ezt a lehetőséget, akkor gyakran eljuttatjátok a böjtölés megígért áldásait azokhoz, akiknek talán a leginkább szükségük van azokra. Tanúi lesztok annak, hogy a szegényekkel és a rászorulókkal való törődés lelkiségének hatalmában áll az egyébként kemény szívek meglágyítása, és megáldja azok életét, akik talán csak ritkán járnak egyházi gyűlésekre.

Monson elnök azt mondta: „Azok a püspökök, akik megszervezik, hogy az ároni papsági kvórumjaik részt vegyenek a böjti felajánlások összegyűjtésében, nagyobb sikerrel fognak járni e szent feladat elvégzésében.”⁸

Püspökök, ne feledjétek el, hogy a körülmények nagyban különbözhetnek egyik-másik terület vagy ország között. A ti régiótokban talán nem célszerű ajtóról ajtóra kopogtatva küldeni az ároni papsági kvórumok tagjait az egyháztagokhoz. Arra kérünk viszont benneteket, hogy imádságos lélekkel fontoljátok meg a próféta tanácsát, és törekedjétek sugalmazás elnyerésére, hogy egyházközségeitek áronipapságviselői miként magasztalhatják fel a papságukat azzal, hogy részt vesznek a böjti felajánlások begyűjtésében.

3 Nefi 27. fejezetében a feltámadt Úr azt kérdezte: „Milyen embereknek kell hát lennetek?” Így felelt: „...olyannak, amilyen én vagyok.”⁹ Amikor magunkra vesszük Krisztus nevét és igyekszünk követni Őt, az Ő képmását tükrözi az arcunk, és hasonlóbakká válunk Őhöz. A Szabadító szolgálatának elválaszthatatlan részét képezi a szegényekkel és rászorulókkal való törődés. Ő mindenben ezt teszi. Mindannyiunk felé kinyújtja a kezét és felemel minket. Az Ő igája gyönyörűsége, és az Ő terhe könnyű. Mindannyiunktól azt kérem, váljunk hasonlóbakká a Szabadítóhoz azáltal, hogy törődünk a szegényekkel és a rászorulókkal, hűségesen betartjuk a böjti törvényét, és nagylelkű böjti felajánlást teszünk. Alázatosan bizonysgot teszek arról, hogy a szegényekkel és rászorulókkal való hű törődés lelki érettséget tükröz; azt is megáldja, aki ad, és azt is, aki kap. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. 5 Mózes 15:11.
2. Lásd 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 2.2.
3. 2. kézikönyv, 6.1.2.
4. Ésaías 58:6–7.
5. Ésaías 58:8–11.
6. Harold B. Lee, “Listen, and Obey” (Welfare Agricultural Meeting, Apr. 3, 1971), copy of typescript, 14, Church History Library, Salt Lake City.
7. Thomas S. Monson: *Felkészültek vagyunk? Elsőelnökségi üzenet*, 2014. szeptember.
8. Thomas S. Monson, in a meeting with the Presiding Bishopric, Feb. 28, 2014.
9. 3 Nefi 27:27.

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

„Én vagyok-é az, Uram?”

Félre kell tennünk a kevélységünket, túl kell tekintenünk a hiúságunkon, és alázatosan fel kell tennünk a kérdést: „Én vagyok-é az, Uram?”

Szeretett Szabadítónk halandóságban töltött utolsó estéjén járunk – ama napot megelőző estén, amikor felajánlotta magát váltságul az egész emberiségért. Amint megtörte a kenyeret a tanítványaival, olyasmit mondott, ami bizonyosan nagy riadalommal és mély szomorúsággal töltötte el a szívüket. „...ti közületek egy elárul engem” – mondta nekik.

A tanítványok nem kérdőjelezték meg szavai igazságát. Nem kezdtek el körbe tekintgetni sem, valaki másra mutatva, hogy „ő az?”.

Ehelyett „felettébb megszorodva, kezdtek mindannyian mondani néki: *Én vagyok-é az, Uram?*”¹

Mi mit tennénk, ha ugyanezt hallanánk a Szabadítótól? Vajon a körülötünk lévőkre néznénk-e, a szívünkben ezt mondva: „Valószínűleg Kovács testvérrel beszél. Mindig is gyanús volt nekem.” Vagy: „Örülök, hogy Tóth testvér itt van. Remélem, figyel az üzenetre”. Vagy inkább olyanok lennénk-e, mint a régi tanítványok, és magunkba tekintve feltennénk eme metsző kérdést: „Én vagyok-é?”

Ezekben az egyszerű szavakban, „*én vagyok-é, Uram?*”, rejlik a bölcsesség

kezdete, valamint a személyes megtérés és a tartós változás ösvénye.

A gyermekláncfű példázata

Volt egyszer egy férfi, aki szeretett esti sétákra menni az otthona környékén. Különösen várta, hogy elhaladjon a szomszédja háza mellett. Ez a szomszéd tökéletes rendben tartotta a pázsitját, a virágok mindig virultak, a fák pedig egészségesek és terebélyesek voltak. Nyilvánvaló volt, hogy a szomszéd mindent megtett azért, hogy gyönyörű kertje legyen.

Egy nap azonban, amint elhaladt a szomszédja háza mellett, észrevett a szépséges pázsit közepén egy szál gyomot – egy hosszú, sárga gyermekláncfűvet.

Annyira nem illett a képbe, hogy teljesen ledöbbsentette. Miért nem húzta ki a szomszéd? Hát nem látja? Nem tudja tán, hogy a gyermekláncfű szétszóráhatja a magjait, és további tucatnyi gyomnövény telepedhet meg a kertjében?

Ez az árva kis gyermekláncfű leírhatatlanul zavarta őt, és mindenképpen tenni akart ellene valamit. Egyszerűen csak húzza ki? Vagy szórja be gyomirtóval? Talán ha az éj leple alatt cselekszik, titokban is eltüntetheti.

E gondolatok teljesen lefoglalták az elméjét, amint hazafelé ballagott. Úgy lépett be a házba, hogy egy pillantást sem vetett a saját kertjére – melyet sárga gyermekláncfűvek százai tarkítottak.

Gerendák és szálkák

Nem emlékeztet-e bennünket ez a történet a Szabadító szavaira?

„Miért nézed... a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, a mely a te szemedben van, nem veszed észre?

[V]esd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondold arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből!”²

Ez a gerendákról és szálkákról szóló történet szorosan kapcsolódik ahhoz, hogy képtelenek vagyunk tisztán látni saját magunkat. Nem tudom biztosan, miért tudjuk oly könnyen felismerni mások gyengeségeit és megoldást javasolni rájuk, miközben a sajátjainkat sokszor oly nehezen látjuk meg.

Néhány évvel ezelőtt a hírekben beszámoltak egy férfiről, aki azt képzelte, hogy ha bedörzsöli az arcát

citromlével, akkor láthatatlan lesz a kamerák számára. Így hát becitromlevezte az arcát, majd elindult és kirabolt két bankot. Nem sokkal azután, hogy letartóztatták, már ott volt a képe az esti hírekben. Amikor a rendőrségen megmutatták neki a biztonsági kamerák róla készített felvételeit, nem hitt a szemének. „De hát citromlé volt az arcomon!”³ – ellenkezett.

Amikor a Cornell Egyetem egyik tudósa hallotta a történetet, rendkívül érdekelte, miként lehet az, hogy valaki ennyire ne legyen tudatában saját inkompetenciájának. Annak meghatározására, hogy általános problémával állnak-e szemben, két kutató egyetemi hallgatókat kért fel arra, hogy vegyenek részt egy különböző életkézségeket vizsgáló tesztsorozatban, majd pedig értékeljék, hogyan teljesítettek. A rosszul teljesítő tanulók voltak azok, akik a legpontatlanabban értékelték a saját teljesítményüket – néhányan ötször nagyobbra becsülték a pontszámukat, mint amennyit valójában kaptak.⁴

Ezt a tanulmányt számos módon megismételték, ám újra meg újra ugyanarra a következtetésre jutottak: sokunknak okoz nehézséget, hogy úgy lássuk magunkat, amilyenek valójában vagyunk, és még a sikeres emberek is túlbecsülik saját hozzájárulásukat és alábecsülik mások közreműködéseit.⁵

Talán nem bír túl nagy jelentőséggel, ha túlbecsüljük, milyen jó sofőrök vagyunk vagy milyen messzire tudunk elütni egy golflabdát. De amikor elkezdjük azt képzelni, hogy az otthonunkban, a munkánkban és az egyházban tett hozzájárulásaink nagyobbak, mint amekkorák valójában, akkor elzárjuk magunkat azoktól az áldásoktól és lehetőségektől, hogy jelentős és beható módokon fejlessük magunkat.

Lelki vakfoltok

Az egyik ismerősöm régebben egy olyan egyházközséghez tartozott, ahol az egyház statisztikái a legjobbak között voltak – magasak voltak a jelenléti számok; magasak voltak a házi-tanítási számok; az elemis gyerekek mindig jól viselkedtek; az egyházközségi ebédeken csodás ételek voltak, melyek csak nagyon ritkán pottyantak le a gyülekezeti ház padlójára; és azt hiszem, sohasem voltak viták az egyházi sporteseményeken.

Később a barátomat és a feleségét elhívták misszióba. Amikor három év múltán hazatértek, ezt a házaspárt teljesen ledöbbsentette, amikor megtudták, hogy a szolgálatuk ideje alatt 11 házasság végződött válással.

Habár kívülről minden jel arra mutatott, hogy az egyházközség hithű és erős, valami sajnálatos dolog történt az egyháztagok szívében és életében. És ebben az a nyugtalanító, hogy ez a helyzet nem egyedülálló. Ilyen szörnyű és gyakran szükségtelen dolgok történnek, amikor az egyház tagjai nem követik az evangélium tantételeit. Kívülről Jézus Krisztus tanítványainak látszanak, ám belülről, a szívükben, eltávolodtak a Szabadítótól és a tanításaitól. Fokozatosan elfordultak a Lélek dolgaitól és elindultak a világ dolgai felé.

Az egykor érdemes papságviselők elkezdik mondogatni maguknak, hogy az egyház nagyszerű dolog a nőknek és a gyermekeknek, de nekik nem. Vagy néhányan meg vannak győződve arról, hogy a sűrű napirendjük vagy kivételes körülményeik felmentik őket az odaadás és szolgálat mindennapos cselekedetei alól, melyek közel tartanak őket a Lélekhez. Az öngazolás és önimádat e korszakában könnyű kreatív kifogásokat találni arra, hogy miért nem imádkozunk rendszeresen Istenhez, miért halogatjuk a szentírások tanulmányozását, miért nem járunk az egyházi gyűlésekre és miért nem tartunk családi esteket, vagy miért nem fizetjük becsülettel a tizedet és a felajánlásokat.

Drága fivéreim, kérlek, tekintsetek a szívetek mélyére, és tegyétek fel magatoknak ezt az egyszerű kérdést: „*Én vagyok-e az, Uram?*”

Eltértetek-e – akár csak egy picit is – „a boldog Isten... evangéliom[ától]... , mely reá[tok] bízott”⁶? Engeditek-e, hogy „e világ Istene” besötétítse elméteket „Krisztus dicsőséges evangéliomának világosság[a]”⁷ előtt?

Szeretett barátaim, drága fivéreim, kérdezzétek meg magatokat: „Hol van az én kincsem?”

Szívetek a világ kényelmes dolgain nyugszik, vagy a szorgalmas Jézus Krisztusra összpontosít? „Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.”⁸

Isten szeretete lakozik-e a szívetekben? Isten és felebarátaitok szeretetében vertetek-e gyökeret? Elegendő időt és kreativitást szántok-e arra, hogy boldogságot hozzatok a házasságotokba és a családotokba? Arra a fő célra fordítjátok-e az energiátokat, hogy megértsétek és kövessétek Jézus Krisztus visszaállított evangéliumát annak „szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága”⁹ szerint?

Fivérek, ha az a ti nagy vágyatok, hogy kifejlesszétek magatokban a „hit, erény, tudás, mértékletesség, türelem, testvéri kedvesség, isteniség, jószívűség, alázatosság [és szolgálat]”¹⁰ krisztusi jellemvonásait, akkor Mennyei Atyánk eszközzé tesz benneteket a kezében sok lélek szabadulására.¹¹

A megvizsgált élet

Fivérek, egyikünk sem szereti beismerni, ha letérőben van a helyes útról. Gyakran megpróbáljuk elkerülni, hogy a lelkünk mélyére kelljen tekintenünk és szembe kelljen néznünk a gyengeségeinkkel, a korlátainkkal és a félelmeinkkel. Következésképpen amikor megvizsgáljuk az életünket, azon torzítások, kifogások és történetek szűrőjén keresztül tesszük azt, melyekkel magunk előtt igazoljuk az értelmetlen gondolatainkat és tetteinket.

Ám a lelki növekedésünkhöz és jólétünkhöz szükséges, hogy világosan lássuk önmagunkat. Ha gyengeségeink és hiányosságaink takarásban, árnyékban maradnak, akkor a Szabadító megváltó ereje nem tudja meggyógyítani és

erőssé tenni azokat.¹² Ironikus módon, ha nem látjuk meg emberi gyengeségeinket, akkor azt az isteni lehetőséget sem fogjuk meglátni, melyet Atyánk oly nagyon szeretne továbbfejleszteni mindannyiunkban.

Hogyan tudjuk hát Isten igazságának tiszta fényét eljuttatni a lelkünkbe, és úgy látni magunkat, ahogyan Ő lát minket?

Hadd hívjam fel a figyelmeteket arra, hogy a szentírások és az általános konferencián elhangzott beszédek hasznos tükröt tarthatnak elénk az önvizsgálathoz.

Miközben hallgatjátok vagy olvassátok az ősi és újkori próféták szavait, ne arra gondoljatok, hogyan vonatkoznak azok valaki másra, hanem tegyétek fel magatoknak ezt az egyszerű kérdést: „*Én vagyok-e az, Uram?*”

Töredelmes szívvel és tanítható elmével kell a mi Örökkévaló Atyánkhoz közelednünk. Hajlandónak kell lennünk a tanulásra és a változásra. És ó, mily sokat nyerünk abból, ha elkötelezzük magunkat, hogy azt az életet éljük, melyet Mennyei Atyánk nekünk szánt!

Azok, akik *nem* kívánnak tanulni és változni, valószínűleg *nem is fognak*, és elkezdene majd azon tűnődni, hogy vajon az egyház tud-e nekik bármit is nyújtani.

Azok azonban, akik növekedni és fejlődni akarnak, akik a Szabadítótól tanulnak és arra vágnak, hogy olyanok legyenek, mint Ő, azok, akik megalázkodnak, mint egy kisgyermek, és gondolataikat és tetteiket összhangba kívánják hozni Mennyei Atyánkkal – ők megtapasztalják a Szabadító engesztelésének csodáját.

Ők bizonyosan érezni fogják Isten ragyogó Lelkét. Ők meg fogják izlelni azt az örömet, mely a szelídek és alázatos szívűek gyümölcse. Ők megáldatnak majd azzal a vággyal és önfegyelemmel, mellyel Jézus Krisztus igaz tanítványaivá lehetnek.

A jó ereje

Életem során lehetőségem volt olyan férfiak és nők közelében lenni, akik e világ letehetségesebbjei és legintelligensebbjei között vannak. Amikor fiatalabb voltam, lenyűgöztek azok, akik iskoláztak, műveltek, sikeresek voltak, és akiket elismert a világ. Az évek során azonban rájöttem, hogy sokkal jobban lenyűgöznek azok a csodálatos és áldott lelkek, akik igazán jók és hamisság nélkül valók.

Hát nem erről szól az evangélium, és nem ezt teszi velünk? Az evangélium a jó hír, és segít jóvá válnunk.

Jakab apostol szavai ma is érvényesek ránk:

„Az Isten a kevélyeknek ellenök áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. [...]

Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és felmagasztal titeket.”¹³

Fivérek, félre kell tennünk a kevélységünket, túl kell tekintenünk a hiúságunkon, és alázatosan fel kell tennünk a kérdést: „*Én vagyok-e az, Uram?*”

És ha az Úr válasza az, hogy „igen, fiam, vannak dolgok, melyeken javítanod kell, dolgok, melyeket segíthetek neked legyőzni”, akkor imádkozom, hogy elfogadjuk ezt a választ, alázatosan elismerjük a bűneinket és a hiányosságainkat, és megváltoztassuk az útjainkat azáltal, hogy jobb férjékké, apákká és fiakká válunk. Bárcsak

mostantól kezdve minden erőnkkel arra törekednénk, hogy állhatatosan haladjunk a Szabadító áldott útján – mert a bölcsesség kezdete az, hogy világosan látjuk magunkat.

Miközben ezt tesszük, a mi nagy-lelkű Istenünk kézen fogva vezet majd minket; „erőssé és áldottá [tesz minket] a magasságból”¹⁴.

Szeretett barátaim, az első lépés az igaz tanítványság eme csodálatos és beteljesítő ösvényén az, hogy feltesszük magunknak ezt az egyszerű kérdést:

„Én vagyok-e az, Uram?”

Erről teszem bizonyágomat, és áldásomat adom rátok, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Máté 26:21–22; kiemelés hozzáadva.
2. Máté 7:3, 5.
3. Lásd Errol Morris, “The Anosognosic’s Dilemma: Something’s Wrong but You’ll Never Know What It Is,” *New York Times*, June 20, 2010; opinionator.blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosics-dilemma-1.
4. Lásd Justin Kruger and David Dunning, “Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One’s Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments,” *Journal of Personality and Social Psychology*, Dec. 1999, 1121–34. „Négy tanulmányból merítve a szerzők azt tapasztalták, hogy azok a résztvevők, akik a humor, a nyelvtan és a logika területén az alsó 25%-ban teljesítettek, jóval túlbecsülték a teszt során nyújtott teljesítményüket és képességeiket. Habár pontjaik alapján csak a 12-es percentilist érték el, a saját becsléseikben 62-es fölöttire tippeltek” (forrás psycnet.apa.org/?&fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121).
5. Lásd Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won’t Get You There* (2007), chapter 3. A kutató három munkatársat kért meg, hogy osztályozza saját hozzájárulását a cég sikereihez. A saját maguk által megállapított hozzájárulás elérte a 150 százalékot.
6. 1 Timótheus 1:11.
7. 2 Korinthusbeliek 4:4.
8. Lukács 12:34.
9. Efézusbeliek 3:18.
10. Tan és a szövetségek 4:6.
11. Lásd Alma 17:11.
12. Lásd Ether 12:27.
13. Jakab 4:6, 10.
14. Tan és a szövetségek 1:28.

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Az előkészítő papság

A papsági felkészítésben a „mutasd meg” sokkal többet ér, mint a „mondd el”.

Hálás vagyok azért, hogy Isten az egész világra kiterjedő papságával gyűlhettünk most össze. Értékelem a hiteteket, a szolgálatotokat és az imáitokat.

Ma esti üzenetem az ároni papságról szól. Mindannyiunkat érint azonban, akik az Úr azon ígéreteit segítjük megvalósítani, amelyek a szentírások szavaival élve az „alacsonyabb papságnak”¹, vagy más néven az előkészítő papságnak adattak. Erről a dicsőséges felkészülésről fogok ma este beszélni.

Az Úrnak az Ő munkájával kapcsolatos terve tele van felkészüléssel. Előkészítette a földet számunkra, hogy megtapasztalhassuk a halandóság próbáit és lehetőségeit. Az itt töltött időt a szentírások az „előkészítő állapot”² kifejezéssel jelölik.

Alma próféta jellemezte ezen előkészítő állapot életbe vágó jelentőségét az örök élet szempontjából, ahol örökké élhetünk családokban az Atyaistennel és Jézus Krisztussal.

Így magyarázta a felkészülés szükségességét: „És látjuk, hogy a halál utoléri az emberiséget, igen, a halál, amiről Amulek beszélt, mely az időleges halál; mindazonáltal megadatott az embernek egy bizonyos idő, melyben bűnbánatot tarthat; így ez az élet egy próbatételi állapot lett; idő arra, hogy felkészüljön az Istennel való

találkozásra; idő arra, hogy felkészüljön arra a végtelen állapotra, melyről beszéltünk, mely a halottak feltámasztása után van.”³

Éppúgy, ahogyan az idő, amelyet a halandóságban töltött életre kaptunk azt a célt szolgálja, hogy felkészüljünk az Istennel való találkozásra, az ároni papságban töltött szolgálatra kapott időnk lehetőséget biztosít arra, hogy felkészüljünk a mások számára végzett életbe vágó segítségnyújtás elsajátítására. Éppúgy, ahogyan az Úr megadja

a szükséges segítséget a halandó élet próbatételein való áthaladáshoz, segítséget küld nekünk a papsági felkészülésünkhöz is.

Üzenetem legalább annyira szól azoknak, akiket az Úr segítségképpen küld az áronipapság-viselők felkészítéséhez, mint az áronipapság-viselőkhöz. Az apákhoz szólok. A püspökökhöz szólok. És mindazon melkisédeki papokhoz is, akiket azzal bíztak meg, hogy a papsági felkészülésben lévő fiatal férfiak társai és tanítói legyenek.

Méltatással szólok és hálámat fejezem ki sokatok iránt szerte a világon és az időben.

Figyelmetlenség volna, ha nem beszélnék fiatalságom egy gyülekezeti elnökéről és egy püspökéről. 12 éves koromban lettem diakónus az Egyesült Államok keleti részén lévő kis gyülekezetben. A gyülekezet annyira kicsi volt, hogy a bátyám és én voltunk az egyetlen áronipapság-viselők, amíg édesapám, aki a gyülekezeti elnök volt, fel nem ajánlotta egy középkorú férfinak, hogy csatlakozzék az egyházhoz.

Az új megtért megkapta az ároni papságot, és ezzel azt az elhívást is, hogy őrkdjön az ároni papság felett. Úgy emlékszem, mintha tegnap történt volna. Fel tudom idézni a gyönyörű, őszi leveleket, amikor ez az új megtért elkísért bennünket a bátyámmal, hogy segítsünk egy özvegynek. Nem emlékszem, mi volt a feladat, arra

viszont igen, milyen érzés volt, amikor a papsági hatalom összefogott, hogy véghezvigyen valamit, amiről később megtudtam, hogy az Úr kijelentése szerint mindannyiunknak meg kell tennünk, hogy megbocsátassanak a bűneink, és felkészüljünk az Ővele való találkozásra.

Ahogy most visszatekintek, hálát érzek azért a gyülekezeti elnökért, aki elhívta az új megtértet, hogy segítsen az Úrnak felkészíteni két fiút, akik egy napon majd püspökök lesznek azzal a megbízással, hogy gondoskodjanak a szegényekről és a szükségét látókról, illetve elnököljenek az előkészítő papság felett.

Még mindig diakónus voltam, amikor a családnk egy hatalmas utahi egyházközségbe költözött. Ekkor éreztem először egy teljes ároni papsági kvórum erejét. Sőt, akkor láttam először egy ároni papsági kvórumot. Majd később itt éreztem először, mekkora ereje van és milyen áldásokkal jár, amikor egy püspök elnököl a papok kvóruma felett.

A püspök elhívott, hogy az első segéde legyek a papok kvórumában. Emlékszem, hogy ő maga tanított bennünket – bármennyire is elfoglalt volt, és bármennyi tehetséges férfi is volt még, akiket elhívhatott volna, hogy tanítsanak minket. Körberendezte a székeket a tanteremben. Engem maga mellé ültetett a jobb oldali székbe.

Átnézhettem a válla felett, miközben tanított. Olykor letekintett a

gondosan gépelt jegyzetekre, amelyek egy kis bőr mappában voltak az egyik térdén, és a viseltes, sűrűn jelölt szentírásaira, melyek a másik térdén feküdtek nyitva. Emlékszem a borzongásra, mely átfutott rajtam, amint Dániel könyvéből mesélt bátorságot szemléltető történeteket, és megosztotta bizonyosságát a Szabadítóról, az Úr Jézus Krisztusról.

Soha nem felejttem, hogyan hív az Úr gondosan kiválasztott társakat papságviselői számára a felkészülés során.

A püspökömnek erős tanácsosai voltak, mégis valamilyen okból – melyet akkor még nem értettem – többször is engem hívott fel otthon telefonon, és azt mondta: „Hal, szükségem lenne rád, hogy társként elkísérelj néhány látogatásra.” Egyik alkalommal egy özvegy otthonába vitt, aki egyedül élt és nem volt mit ennie. Hazafelé megállította az autót, felnyitotta a szentírásait és elmondta nekem, miért kezelte úgy ezt az özvegyet, mintha nemcsak arra volna ereje, hogy magáról gondoskodjék, hanem arra is, hogy egyszer a jövőben másokat is segíteni tudjon.

Egy másik látogatás egy régóta távolmaradó egyháztagnak vezetett. A püspököm felkérte, hogy jöjjön vissza a szentek közé. Éreztem a püspököm szeretetét egy olyan ember iránt, aki nekem nem szerethető és lázadó ellenségnek tűnt.

Egy másik alkalommal egy olyan otthonba látogattunk, ahol az alkoholisták szülők a két kislányt küldték, hogy nyissanak nekünk ajtót. A kislányok az ajtórácson keresztül mondták, hogy az anyukájuk és az apukájuk alszik. Nekem úgy tűnt, a püspök még legalább 10 percig beszélgetett velük mosolyogva, megdicsérve a jóságukat és a bátorságukat. Amikor visszafele sétáltam az oldalán, csendesesen megjegyezte: „Jó látogatás volt. Azok

a kislányok sohasem fogják elfelejteni, hogy eljöttünk hozzájuk.”

A két áldás, amelyet az idősebb papságviselő társak nyújthatnak, a bizalom és a törődés példája. Ezt láttam akkor is, amikor a fiam egy nála sokkal komolyabb papsági tapasztalattal rendelkező házitanító társat kapott. Idősebb társa kétszer volt misszióelnök, és számos egyéb vezetői elhívásban is szolgált már.

Mielőtt elindultak volna az egyik kijelölt család meglátogatására, ez a tapasztalt papsági vezető azt kérte, hogy hadd beszéljen a fiammal előtte otthon. Engedték, hogy én is jelen legyek. Az idősebb társ imával kezdte a beszélgetést, segítséget kérve. Aztán valami ilyesmit mondott a fiamnak: „Szerintem olyan leckét kellene tanítanunk ennek a családnak, amely hasonló egy bűnbánatra szólító felhíváshoz. Úgy vélem, tőlem nem fogadnák jól ezt a felhívást. Azt gondolom, jobb lenne a fogadtatása az üzenetnek, ha tőled jönne. Milyen érzéseid vannak erről?”

Emlékszem a fiam riadt tekintetére. Még mindig érzem, milyen boldog voltam abban a pillanatban, amikor a fiam elfogadta a bizalmat.

Nem véletlenül tette össze ezt a párost a püspök. Alapos felkészülés kellett ahhoz, hogy az idősebb társ megtudja, milyen érzések élnek a családban, akiket tanítani készültek. Sugalmazás által érezte azt, hogy hátrébb kell lépnie, és egy tapasztalatlan fiatalban kell bíznia, hogy bűnbánatra és a biztonságba való visszatérésre szólítsa Isten idősebb gyermekeit.

Nem tudom, mi lett az eredménye a látogatásuknak, azt viszont igen, hogy egy püspök, egy melkisédek papságviselő és az Úr felkészítettek egy fiút, hogy papsággal rendelkező férfi és valamikor majd püspök legyen.

Nos, a papsági felkészülésről szóló ilyen sikertörténetek ismerősek

számotokra mindabból, amit a saját életetekben láttatok és tapasztaltatok. Ismertek ilyen püspököket, társakat és szülőket, vagy magatok is azok vagytok. Láttátok az Úr kezét a saját felkészülésekben a papsági kötelességekre, amelyekről Ő tudta, hogy előtte állnak majd.

Mindannyiunknak kötelességünk a papságban, hogy segítsük az Urat mások felkészítésében. Van néhány dolog, amelyet megtehetünk, és amely kiemelt jelentőségű lehet. A tanítása során használt szavainknál még erőteljesebb a példánk, amelyet a tanok szerinti étellel mutatunk.

Papsági szolgálatunkban kiemelt jelentőséggel bír, hogy másokat felhívjunk: jöjjenek Krisztushoz a hit, a bűnbánat, a keresztesítés és a Szentlélek elnyerése révén. Thomas S. Monson elnök például komoly beszédeket mondott, hogy felserkentse a szíveket mindezen tanok iránt. Engem azonban az indít cselekvésre, amit az emberekkel, a misszionáriusokkal és az egyház barátaival tett, amikor a Torontóban működő misszió felett elnökölt.

A papsági felkészítésben a „mutasd meg” sokkal többet ér, mint a „mond el”.

Ezért oly fontosak a szentírások a papságra való felkészülésünkben. Tele vannak példákkal. Szinte látom magam előtt, ahogyan Alma az angyal parancsát követve visszasiet, hogy Ammonia gonosz népét tanítsa, akik korábban elutasították.⁴ Szinte érzem a börtöncella dermesztő hidegét, ahol Isten azt mondta Joseph Smithnek, hogy merítsen bátorságot, és hogy vigyáz rá.⁵ Ezekkel a szentírásbeli képekkel az elménkben felkészültek leszünk, hogy akkor is kitartsunk a szolgálatban, amikor nehéznek tűnik.

Egy olyan apa, püspök vagy idősebb házitanító társ, aki bizalmat mutat a fiatalabb papságviselő felé, megváltoztathatja az életét. Édesapám a Tizenkét Apostol Kvóruma egyik tagja felkérte, hogy írjon egy rövid értekezést a tudomány és a vallás kapcsolatáról. Édesapám híres tudós volt és hithű papságviselő. De még mindig emlékszem, amikor a kezembe adta az írást, és azt mondta: „Tessék! Mielőtt

elküldöm a Tizenketteknek, szeretném, ha elolvassátok. Tudni fogod, hogy helyes-e.” 32 évvel idősebb és mérhetetlenül bölcsebb és intelligensebb volt nálam.

Még mindig erőt meríték abból a bizalomból, amelyet ettől a nagyszerű apától és papsági férfitől kaptam. Tudom, hogy nem bennem bízott, hanem abban, hogy Isten képes rá és meg is mondja nekem, mi az igazság. Ti, tapasztalt társak, mindig áldást jelentettek egy fiatal papságviselő számára a felkészülésben, amikor meg tudjátok neki mutatni ezt a fajta bizalmat. Ez segíteni fog neki, hogy bízson a hozzá érkező sugalmazás gyengéd hangjában, amikor egy napon a kezét egy olyan gyermek fejére helyezve pecsételi meg a gyógyító áldást, akiről az orvosok azt mondták, hogy meg fog halni. Ez a bizalom többször is segített nekem.

Mások papságra való felkészítésében tapasztalt sikerünk arányos lesz azzal, hogy mennyire szeretjük őket. Ez különösen akkor lesz igaz, amikor helyre kell igazítanunk őket. Gondoljatok csak arra a pillanatra, amikor egy áronipapság-viselő hibát vét valamilyen szertartás elvégzése során, például az úrvacsorai asztalnál. Ez komoly dolog. Olykor a hibát nyilvánosan kell helyreigazítani, ami sértődéshez, a megalázottság, vagy akár az elutasítás érzéséhez is vezethet.

Eszetekbe jut majd az Úr tanácsa: „A kellő időben élesen feddve, amikor

a Szentlélek arra készítet; azután pedig fokozott szeretetet mutatva az iránt, akit megfeddtél, nehogy ellenségének tartson téged”⁶.

A *fokozott* kifejezés különös jelentéssel bír a papságviselők felkészítésében, amikor helyreigazításra van szükségük. A szó ugyanis a már eleve meglévő szeretet növekedéséről beszél. A kimutatás pedig a megnövekedett szeretetre vonatkozik. Azok közületek, akik papságviselőket készítenek fel, biztosan tapasztalják majd, hogy hibáznak. Mielőtt megkapnák a helyreigazítást, már érezniük kellett a szereteteket hosszú időn át, folyamatosan. Érezniük kellett az őszinte dicséreteteket, mielőtt elfogadnák a kiigazítást.

Maga az Úr is igen nagy becsben tartotta az alacsonyabb papságot viselőket, amely tiszteletet jelez lehetőségeik iránt, és jelzi, mekkora értéket képviselnek az Ő szemében. Hallgassátok meg ezeket a szavakat, melyeket Keresztelő János mondott az ároni papság visszaállításakor: „Szolgatársaim, a Messiás nevében rátok ruházom Áron papságát, amely rendelkezik az angyalok szolgálatételének, és a bűnbánat evangéliumának, és a bűnök bocsánatára alámerítéssel történő keresztesítésnek a kulcsaival; és ez soha többé nem vétetik el ismét a földről, míg Lévi fiai ismét igazlelkűségben nem ajánlanak felajánlást az Úrnak.”⁷

Az ároni papság a magasabb melkisédeki papság járuléka.⁸ A teljes papság elnökeként az egyház elnöke elnököl az előkészítő papság felett is. Az évek során elmondott megmentésre szólító üzenetei tökéletesen illeszkednek azon parancshoz, hogy a bűnbánat és a keresztség evangéliumát elvigyük mások életébe.

A diakónusok, a tanítók és a papok kvórumai rendszeresen tanácskoznak, hogy a kvórum minden tagját az Úrhoz vonják. Az elnökségek kvórumtagokat jelölnek ki, hogy hittel és szeretettel nyújtsanak segítő kezet. A diakónusok áhítattal és hittel osztják ki az úrvacsorát, hogy az egyháztagek érezzék az engesztelés hatását, és e szent jegyek magukhoz vétele során elkötelezzék magukat a parancsolatok betartása iránt.

A tanítók és papok a társukkal imádkoznak, hogy betöltsék a parancsot, miszerint egyénenként őröknek mindenki felett az egyházban. Ezen párok pedig közösen imádkoznak, amint megismerik a családfők szükségleteit és vágyait. Amikor ezt teszik, felkészülnek a nagy napra, amikor apákként hitben elnökölnek majd saját családjuk felett.

Bizonyágomat teszem arról, hogy mindazok, akik együtt szolgálnak a papságban, egy egész népet készítenek fel arra, amikor az Úr eljön az egyházához. Isten, az Atya él. Tudom – tudom –, hogy Jézus a Krisztus, és hogy szeret minket. Thomas S. Monson elnök az Úr élő prófétája. Erről teszek bizonyágot Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 84:26, 30; 107:14.
2. Alma 42:10, 13.
3. Alma 12:24.
4. Lásd Alma 8:14–18.
5. Lásd Tan és a szövetségek 122:9.
6. Tan és a szövetségek 121:43.
7. Tan és a szövetségek 13:1.
8. Lásd Tan és a szövetségek 107:14.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus általános felhatalmazottjai és általános tisztviselői

AZ ELSŐ ELNÖKSÉG

Henry B. Eyring
első tanácsos

Thomas S. Monson
elnök

Dieter F. Uchtdorf
második tanácsos

A TIZENKÉT APOSTOL KVÓRUMA

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

A HETVENEK ELNÖKSÉGE

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

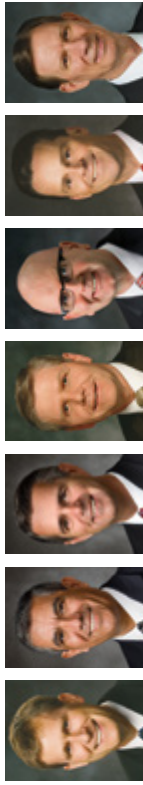
Ulisses Soares

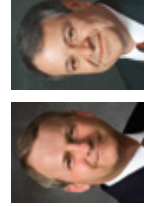
Lynn G. Robbins

A HETVENEK ELSŐ KVÓRUMA

(betűrendben)

Marcos A. Adukkonis

Ij. Leóanél K. Carris

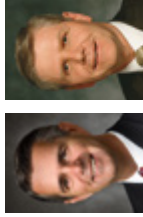
Gerrit W. Gong

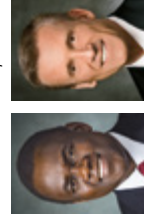
Allan F. Pöcker

João A. Uceda

Mervyn B. Arnold

Kevin R. Duncan

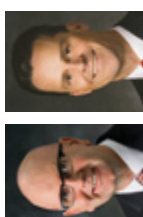
James J. Hamula

Paul B. Pieper

W. Christopher Waddell

Shayne M. Bowen

Stanley G. Ellis

Paul V. Johnson

Bruce D. Porter

Francisco J. Vinas

Craig A. Candon

David F. Evans

Patrick Keenan

Dale C. Renlund

W. Christopher Waddell

Yoon Hwan Choi

Enrique R. Fabbella

Jörg Klöbinger

Michael T. Ringwood

Jorge F. Zeballos

Don R. Clarke

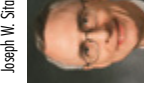
Eduardo Gamaral

Erich W. Jopsticke

Joseph W. Stani

Claudio D. Zivic

Carl B. Cook

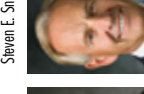
Robert C. Goy

Marcus B. Nash

Steven E. Snow

W. Craig Zwick

Lawrence E. Corbridge

Carlos A. Gadoy

S. Gifford Nielsen

Michael John U. Teh

José A. Teveiro

Claudio R. M. Costa

Christoffer Gødian

Brent H. Nielson

José A. Teveiro

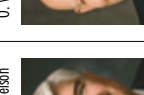
Wilford W. Andersen

J. Deyn Cornish

O. Vincent Heleck

Per G. Mohm

Ailfin Ochoa

Larry Y. Wilson

A HETVENEK MÁSODIK KVÓRUMA

(betűrendben)

Wilford W. Andersen

J. Deyn Cornish

O. Vincent Heleck

Per G. Mohm

Ailfin Ochoa

Larry Y. Wilson

Koichi Aoyagi

Timothy J. Dydes

Kevin S. Hamilton

Hugo E. Martinez

Kent F. Richards

Randall K. Bennett

Bradley J. Foster

Larry S. Kacher

James B. Marfino

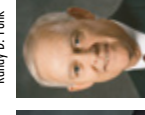
Gregory A. Schwitzer

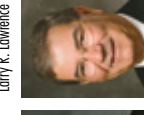
Bruce A. Carlson

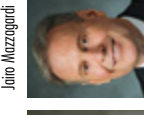
Randy D. Funk

Larry R. Lawrence

João Mazzograndi

Terence M. Vison

Claudio R. M. Costa

Christoffer Gødian

Brent H. Nielson

José A. Teveiro

Lawrence E. Corbridge

Carlos A. Gadoy

S. Gifford Nielsen

Michael John U. Teh

José A. Teveiro

Carl B. Cook

Robert C. Goy

Marcus B. Nash

Steven E. Snow

W. Craig Zwick

Don R. Clarke

Eduardo Gamaral

Erich W. Jopsticke

Joseph W. Stani

Claudio D. Zivic

Yoon Hwan Choi

Enrique R. Fabbella

Jörg Klöbinger

Michael T. Ringwood

Jorge F. Zeballos

Craig A. Candon

David F. Evans

Patrick Keenan

Dale C. Renlund

W. Christopher Waddell

Shayne M. Bowen

Stanley G. Ellis

Paul V. Johnson

Bruce D. Porter

Francisco J. Vinas

David S. Baxter

Larry J. Echo Hawk

Daniel L. Johnson

Rafael E. Pino

Scott D. Whiting

Mervyn B. Arnold

Kevin R. Duncan

James J. Hamula

Paul B. Pieper

W. Christopher Waddell

Ian S. Ardern

Edward Dube

C. Scott Grow

Anthony D. Perkins

Francisco J. Vinas

José L. Alonso

Benjamin De Hoyos

Walter F. González

Kevin W. Pearson

Arnolfo Valenzuela

Marcos A. Adukkonis

Ij. Leóanél K. Carris

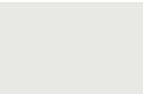
Gerrit W. Gong

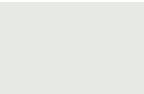
Allan F. Pöcker

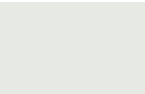
João A. Uceda

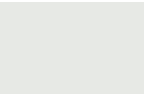
Marcos A. Adukkonis

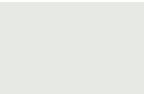
Ij. Leóanél K. Carris

Gerrit W. Gong

Allan F. Pöcker

João A. Uceda

Az óramutató járásával megegyező irányban a bal felső képtől kiindulva: egyháztagok és misszionáriusok a Virginia állambeli Alexandriában az Egyesült Államokban; a dél-afrikai Johannesburgban; a mexikói Cuauhtémocban; az észak-mariana-szigeteki Saipanban; a Georgia állambeli Peachtree Cornersben az Egyesült Államokban; a braziliai Canoasban; a paraguayi San Lorenzóban; a Wisconsin állambeli Veronában az Egyesült Államokban; valamint az irországi Waterfordban

Thomas S. Monson elnök

Biztonságban hazavezérelve

A menny felé tekintünk, onnan várva kimeríthetetlen útmutatást, hogy bölcs és helyes utat tervezzünk és kövessünk.

Testvérek, hatalmas papsági testületként gyűltünk össze itt a Konferencia-központban és szerte a világ különböző helyein. Megtisztel, ám alázatossá tesz feladatomban, hogy szóljak hozzátok pár szót. Imádkozom az Úr Lelkéért, hogy velem legyen, midőn ezt teszem.

Hetvenöt évvel ezelőtt, 1939. február 14-én éppen ünnepnap volt a németországi Hamburgban. Lelkes beszédek, ünneplő tömegek és hazafias indulók közepette az Elba folyó vizére eresztették az új, *Bismarck* nevezetű csatahajót. A korabeli vizek legerősebb hajójaként fegyverarzenáljával és gépeivel lélegzetelállító látványt nyújtott. Felépítésénél több, mint 57 000 tervrajzot készítettek az egyenként két 38 cm-es ágyúval felszerelt, radarral irányított lövegtoronyokhoz. A hajón 45 000 kilométernyi elektromos vezeték húzódott végig. Több, mint 35 000 tonnát nyomott, és a páncélzat maximális védelmet biztosított. Pompás megjelenésével, gigászi méretével, bámulatos tűzerejével a hatalmas óriást elsüllyeszthetetlennek tartották.

A *Bismarck* első bevetésére több mint két évvel később került sor, amikor 1941. május 24-én a brit

tengerészet két legerősebb hadihajója, a *Prince of Wales* és a *Hood* ütközetbe bocsátkozott a *Bismarck*kal és a *Prinz Eugen* német cirkálóval. A *Bismarck* öt percen belül az Atlanti-óceán mélyére küldte a *Hood*ot, és három ember híján annak 1400 fős legénységét. A másik brit hadihajó, a *Prince of Wales*, komoly károkat szenvedett és visszavonult.

A következő három napban a *Bismarck* újra és újra ütközetbe került

brit brit hadihajókkal és repülőgépekkel. A britek összességében öt hadihajójuk, két repülőgép-hordozójuk, 11 cirkálójuk és 21 rombolójuk erejét vetették be a hatalmas *Bismarck* megtalálására és elsüllyesztésére.

Ezen ütközetek során az ágyútűz csak felületi károkat okozott a *Bismarck*kon. Vajon tényleg elsüllyeszthetetlen volna? Aztán egy torpedó szerencsés találatával tönkretette a *Bismarck* kormányművét. Hiába próbálták megjavítani. A *Bismarck* csőre töltött ágyúkkal, tüzelésre kész legénységgel csak arra volt képes, hogy lassú köröket írjon le. Az erős német légierő még hatótávolságon kívül volt. A *Bismarck* nem tudta elérni a hazai kikötő biztonságát. Egyik sem nyújthatott menedéket, mert a *Bismarck*ot már nem lehetett a kijelölt irányban kormányozni. Nincs kormány szerkezet, nincs segítség, nincs kikötő. Közeledett a vég. Ropogtak a brit fegyverek, menekült a német legénység, és az egykor elpusztíthatatlannak tűnő hajó elsüllyedt. Az Atlanti-óceán mohó hullámai először az oldalán csaptak át, majd elnyelték

a német haditengerészet büszkeségét. A *Bismarck* nem volt többé.¹

A *Bismarck* hoz hasonlóan mi is a mérnöki tudomány csodái vagyunk. A mi megalkotásunkat azonban nem korlátozta az emberi elme. Az emberek rendkívül összetett gépeket is ki tudnak találni, de nem adhatnak nekik életet vagy ruházhatják fel ezeket a józan ész és az ítélőképesség hatalmával. Isteni ajándékok ezek, melyeket csakis Ő adhat.

Fivéreim, a hajó létfontosságú kormányművéhez hasonlóan nekünk is megadatott annak módja, ahogyan eldönthetjük, milyen irányba tartunk. Az Úr világitótornya mindannyiunkat

hívogat, midőn az élet tengereit járjuk. Az a célunk, hogy tántoríthatatlanul haladjunk áhított célunk, még hozzá Isten celesztialis királysága felé. A céltalan ember olyan, mint a kormánymű nélküli hajó: soha nem ér el a hazai kikötőbe. Hozzánk ez a jelzés érkezik: jelöld ki az irányt, húzd fel a vitorlát, állítsd be a kormányművet, és haladj!

Az emberrel is úgy van ez, akárcsak a hatalmas *Bismarck*kal. Mit sem ér a turbinák lökése és a propellerek ereje, ha nincs irányzék, ha nincs befogva az energia, ha az erőt nem irányítja a szemünk elől elrejtett, viszonylag kicsi, de szerepét tekintve teljességgel létfontosságú kormánymű.

Atyánk megadta nekünk a napot, a holdat és a csillagokat – az égi csillagrendszereket, hogy utat mutassanak a tengeren vitorlázó tengerészeknek. Nekünk pedig, midőn az élet útjait járjuk, egyértelmű térképet biztosít, és megmutatja az áhított végcélunkhoz vezető utat. Figyelmeztet is: ügyeljenek a kitérőkre, a csapdákra és a kelep-cékre! Nem téveszthetnek meg minket azok, akik félre akarnak vezetni, a bűn e ravasz, ide-oda hívogató szirénjei. Mi inkább megállunk imádkozni; hallgatunk arra a halk, szelíd hangra, mely a Mester gyengéd hívásával szól lelkünk mélyén: „*Jer, kövess engem*”².

Mégis vannak, akik nem hallják, akik nem engedelmessé válnak, és inkább saját maguk alkotta úton járnak. Gyakran engednek a mindannyiunkat körülvevő kísértéseknek, melyek oly csábítóknak tudnak látszani.

Papságviselőkként háborgó időkben kerültünk a földre. Bonyolult világban élünk, mindenhol ott vannak a viszály áramlatai. Politikai ármánykodások teszik tönkre nemzetek stabilitását, zsarnokok igyekeznek megragadni a hatalmat, és úgy tűnik, lehetőségektől megfosztottan örökre elnyomottak maradnak a társadalom

bizonyos rétegei, a kudarc nem szűnő érzetével. Az emberek álokoskodása cseng a fülünkben, és körülvesz bennünket a bűn.

A mi feladatunk, hogy Mennyei Atyánk minden nekünk szánt, dicső áldására érdemesek legyünk. Bárhová is megyünk, velünk jön a papságunk. Vajon szent helyeken állunk? Kérlek titeket, mielőtt veszélybe sodornátok magatokat és a papságotokat azzal, hogy olyan helyekre merészkedtek vagy olyan tevékenységekben vesztek részt, amelyek nem méltók hozzátok vagy ehhez a papsághoz, akkor álljatok meg egy pillanatra, és mérlegetek a következményeket.

Mi, akiket Isten papságába rendeltetek, változást eredményezhetünk. Ha tiszták maradunk és megbecsüljük a papságunkat, akkor igazlelkű példaképekké válunk, melyet mások is követhetnek. Pál apostol így figyelmeztetett: „...légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.”³ Azt is írta, hogy Krisztus követői legyenek olyanok, akár a fények a világban.⁴ Ha az igazlelkűség példáját mutatjuk, akkor azzal segíthetünk megvilágítani az egyre sötétedő világot.

Sokan emlékeztek N. Eldon Tanner elnökre, aki az egyház négy elnöke mellett szolgált tanácsosként. Az igazlelkűség állhatatos példáját mutatta a munkájában, a kanadai kormányknak tett szolgálatában, valamint Jézus Krisztus apostolaként. A következő sugalmazott tanácsot adta nekünk: „Semmi sem fog nagyobb örömet és sikert hozni, mint az, ha az evangélium tanításainak megfelelően élünk. Legyetek példák! Legyetek jó hatással másokra!”

Így folytatta: „Mindannyiunkat előre elrendeltek valamilyen munkára [Isten] választott szolgáljaként, akit Ő

alkalmasnak talált arra, hogy ráruházza a papságot, valamint a hatalmat, hogy az Ő nevében cselekedjen. Soha ne feledjétek, hogy az emberek hoztátok fordulnak irányításért, és jó vagy rossz hatással lehetnek mások életére, mely hatás az elkövetkezendő nemzedékekre is kihat majd.”⁵

Megerősít bennünket annak igazsága, hogy a világon ma a legerősebb hatalom Istennek az embereken át munkálkodó hatalma. A halandóság tengerein akkor vitorlázzhatunk biztonságosan, ha utat mutat nekünk az Örök Tengerész, méghozzá a nagy Jehova. Mennyei segítséget kérve nyújtjuk ki kezünket az ég felé.

Káin, Ádám és Éva fia, jól ismert példája olyasvalakinek, aki nem az ég felé nyújtotta kezét. Káin előtt hatalmas lehetőségek álltak, de gyenge volt az akaratereje, és engedte, hogy a mohóság, az irigység, az engedetlenség, végül pedig a gyilkosság összezúzzák a kormányrudat, mely a biztonságba és a felmagasztosuláshoz vezette volna őt. Káin nem felfele nézett, hanem letekintett, és elbukott.

Egy másik korban egy gonosz király tette próbára Isten egyik szolgáját. Mennyei sugalmazás segítségével Dániel lefordította a királynak a falon található írást. A felajánlott jutalmakra – a királyi köntösre, arany nyakláncra és politikai hatalomra – azt mondta Dániel: „Ajándékaid tiéid legyenek, és adományaidat másnak adjad”⁶. Dánielnek hatalmas gazdagságot és hatalmat kínáltak, ám a világ dolgait, nem pedig Isten dolgait jelképező jutalmakat. Dániel ellenállt és hithű maradt.

Később, amikor egy ezt megtiltó rendelet ellenére Dániel hódolt Istennek, oroszlánok vermébe vetették. A bibliai beszámoló elárulja nekünk, hogy másnap reggel „Dánielt kihozatá[k] a veremből, és semmi

sérelem nem találtatik ő rajta: mert hitt az ő Istenében”⁷. Amikor végképp szükség volt rá, Dánielnek a rendületlen iránytartás melletti elhatározása isteni védelmet eredményezett és biztos menedéket adott. Ilyesfajta védelemben és biztonságban lehet részünk, ha mi is rendületlenül tartjuk az irányt örökkévaló otthonunk felé.

A történelem órája a homokórához hasonlóan jelzi az idő múlását. Új társulat lép az élet színpadára. Napjaink problémái baljóslatúan derengenek előttünk. A világ történelme folyamán Sátán fáradhatatlanul igyekezett elpusztítani a Szabadító követőit. Ha engedünk a csábításainak, akkor a hatalmas *Bismarck*hoz hasonlóan mi is elveszítjük azt a kormányművet, mely biztonságba vezethetne minket. A mai életvitel álokoskodásaitól körülvéve inkább a menny felé tekintünk, onnan várva kimeríthetetlen útmutatást, hogy bölcs és helyes utat tervezzünk és kövessünk. Mennyei Atyánk nem fogja válasz nélkül hagyni őszinte esdeklésünket. Ha mennyei segítséget kérünk, akkor kormányművünk a *Bismarck*tól eltérően nem fog cserben hagyni.

Egyéni útjainkra merészkedve vitorlázzunk biztonságosan az élet tengerein! Legyen meg bennünk Dániel bátorsága, hogy a minket körülvevő bűn és kísértés ellenére is igazak és hűek maradjunk. Legyen bizonyosságunk oly mély és erős, akárcsak Jákóbé, Nefi öccsége, aki mikor olyan valakivel került szembe, aki minden lehetséges módon igyekezett lerombolni a hitét, azt mondta: „engem... nem lehetett megingatni”⁸.

Fivérek, az utunkat irányító hit kormányművével mi is biztonságban hazatalálunk majd, haza Istenhez, hogy örökké Ővele lakozzunk. Legyen ez így mindannyiunkkal, ezért imádkozom Jézus Krisztus, a mi Szabadítónk és Megváltónk szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Ludovic Kennedy, *Pursuit: The Chase and Sinking of the Bismarck* (1974).
2. Lukács 18:22.
3. 1 Timótheus 4:12.
4. Lásd Filippibeliek 2:15.
5. N. Eldon Tanner, “For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God,” *Ensign*, Nov. 1975, 74.
6. Dániel 5:17.
7. Dániel 6:23.
8. Jákób 7:5.

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Folyamatos kinyilatkoztatás

Az emberi ítélőképesség és a logikus gondolkodás nem elegendő ahhoz, hogy választ kapjunk az élet legfontosabb kérdéseire. Szükségünk van az Istentől jövő kinyilatkoztatásra.

Abban reménykedem ma, hogy mindannyian érezni fogjuk az Istentől jövő szeretetet és világosságot. Sokan hallgatnak bennünket ma, akik égető szükségét érzik a szeretető Mennyei Atyánktól kapott személyes kinyilatkoztatás eme áldásának.

A misszióelnökök esetében ez egy esdeklő ima lehet azért, hogy tudják, miként bátorítsanak egy küszködő misszionáriust. Egy háború sújtotta övezetben élő anya vagy apa számára élet-halál kérdése lehet, hogy tudja, biztonságosabb helyre vezesse-e családját, vagy maradjanak ott, ahol vannak. Cövekelnökök és püspökök százai imádkoznak ma azért, hogy tudják, miként segítsenek az Úrnak megmenteni egy-egy elveszett bárányt. Egy próféta imája pedig azért szól, hogy tudja, mit szeretne az Úr, mit mondjon az egyháznak és a zűrzavaros világnak.

Mindannyian tudjuk, hogy az emberi ítélőképesség és a logikus gondolkodás nem elegendő ahhoz, hogy választ kapjunk az élet legfontosabb

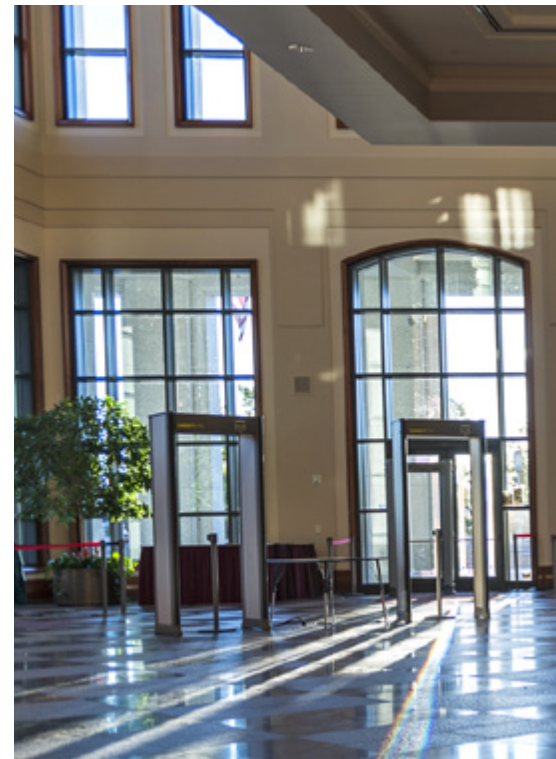
kérdéseire. Szükségünk van az Istentől jövő kinyilatkoztatásra. És nem csupán egyetlen kinyilatkoztatásra lesz szükségünk egy feszült pillanatban, hanem állandóan megújuló áradat szükséges. Nem csupán a fény és a vigasz egyetlen felvillanása kell, hanem az Istennel való kommunikáció folyamatos áldása.

Magának az egyháznak a léte abban gyökerezik, hogy egy fiatal fiú tudta, mi az igazság. Az ifjú Joseph Smith tudta, hogy magától soha nem fogja tudni, melyik egyházhoz csatlakozzon. Így aztán Istenhez fordult kérdésével, amint azt Jakab könyvéből tudta, hogy megteheti. Isten az Atya és Szeretett Fia megjelentek neki egy ligetben. Választ adtak a kérdésre, amelynek tisztázása meghaladta Joseph erejét.

Nem csupán elhívást kapott Istentől, hogy alapítsa meg Jézus Krisztus igaz egyházát, hanem ezzel együtt visszaállított a hatalom a Szentlélek segítségül hívására, hogy az Istentől jövő kinyilatkoztatás folyamatos lehessen.

Boyd K. Packer elnök így írta le az igaz egyház e jellemző ismertetőjegyét: „A kinyilatkoztatás folytatódik az egyházban: a próféta az egyházra; az elnök a cövekre, a misszióra vagy kvórumra; a püspök az egyházközségre; az apa a családjára; az egyén pedig saját magára vonatkozó kinyilatkoztatást kap.”¹

A kinyilatkoztatás e csodálatos folyamata azzal kezdődik, azzal végződik és azzal folytatódik, hogy személyes kinyilatkoztatást kapunk. Vegyük például a nagyszerű Nefit, Lehi fiát. Atyjának volt egy álma. Nefi családjában mások az elmezavar bizonyítékának tekintették Lehi álmát. Az álomnak része volt az az Istentől jövő parancs, hogy Lehi fiai szörnyű kockázatot vállalva térjenek vissza Jeruzsálembe az Isten szavát tartalmazó lemezekért, hogy aztán magukkal vihessék őket a megígért föld felé vezető utazásuk során.

Gyakran idézzük Nefi bátor kijelentését, amikor atyja arra kérte őket, hogy térjenek vissza Jeruzsálembe. Ismeritek e szavakat: „Megyek és megteszem azon dolgokat, amelyeket az Úr megparancsolt”².

Amikor Lehi hallotta Nefi e válaszát, a szentírások feljegyzése szerint „rendkívül örült”³. Örült, mert tudta, hogy Nefi megáldatott abban a megerősítő kinyilatkoztatásban, hogy atyja álma Istentől jövő igaz közlés volt. Nefi nem azt mondta: „Megyek és megteszem azon dolgokat, amelyeket az atyám kért.” Hanem így szólt: „Megyek és megteszem azon dolgokat, amelyeket az Úr megparancsolt.”

A saját családokban megélt tapasztalataitokból valószínűleg ti is tudjátok, miért volt az, hogy Lehi „rendkívül örült”. Öröme abból a tudatból fakadt, hogy Nefinek megerősítő kinyilatkoztatásban volt része.

Sok szülő hoz családi szabályt arra vonatkozóan, hogy tizenéves gyerkeik mikor érjenek haza este. De gondolatok csak bele, milyen örömet érez a szülő, amikor megtudja – amint az egy családdal csupán pár hete történt –, hogy egy otthonról már elköltözött gyermeke nemcsak hogy megszabta magának a kimenője végét, hanem a sabbatot is megszentelte, ahogy arra otthon tanították. A szülők kinyilatkoztatásának maradandó hatása van a gyermekben folytatódó személyes kinyilatkoztatásra.

Édesanyám valószínűleg megértette a kinyilatkoztatás e tantételét. Fiatal férfiként mindig nagyon halkán csuktam be magam mögött a hátsó ajtót, amikor késő este tértem haza. A szobámba menet el kellett mennem édesanyám szobája mellett. Bármennyire is próbáltam halkán beosonni, amikor odaértem félig nyitva hagyott ajtaja

elé, mindig meghallottam a nevemet, még ha halkan suttogta is: „Hal! Gyere be egy percre!”

Akkor bementem és odaültem az ágya szélére. A szobában sötét volt. Ha valaki hallotta volna a beszélgetésünket, azt gondolta volna, hogy csupán kedélyesen cseverészünk az életről. De a mai napig mindaz, amit mondott, ugyanolyan erővel tér vissza elmémbe, mint amit akkor érezek, amikor pátriárkai áldásom átiratát olvasom.

Nem tudom, mit kért az imájában, amikor azokon az estéken rám várt. Gondolom, részben a biztonságomért imádkozott. De biztos vagyok benne, hogy úgy imádkozott, mint egy pátriárka, mielőtt áldást adna, aki azért imádkozik, hogy szavai Isten szavaiaként, és ne a sajátjaiként szólaljanak meg az áldásban részesülő számára. Édesanyám ezen áldásért könyörgő imái megválaszoltattak a fejemen.

Anya már a lélekvilágban van – több mint 40 éve. Biztos vagyok benne, hogy rendkívül örült, amiért kérése szerint megáldattam azzal, hogy tanácsaiban meghalljam Isten parancsát. Én pedig megpróbáltam menni és megtenni, amit remélt.

Tanúja voltam a folyamatos kinyilatkoztatás ugyanezen csodájának az egyház cövekelnökei és püspökei esetében is. És amint az a családi vezetők kinyilatkoztatását illetően is igaz, a kinyilatkoztatás értéke attól függ, hogy a vezetés alatt állók megerősítő kinyilatkoztatást kapnak-e.

Láttam a kinyilatkoztatás e csodáját 1976-ban, az idahói Teton-gát átszakadása után. Sokan közületek ismerik a történetet, és tudják, hogy mi történt. A folyamatos kinyilatkoztatás példája azonban, amely egy cövekelnökön át adatott, mindannyiunkra áldást hozhat az előttünk álló napokban.

Emberek ezreit telepítették ki, mivel otthonuk odaveszett. A mentési erőfeszítések irányítása egy helyi cövekelnökre, egy gazdára hárult. A Ricks Főiskola egyik osztálytermében jártam néhány nappal a katasztrófa után. Épp megérkezett egy vezető az állami katasztrófavédelmi hivataltól. Segédeivel együtt lépett be abba a nagyterembe, ahova a cövekelnök a püspököket és más helyi felekezetek lelkipásztorait hívta. Én azért voltam ott, mert sok túlélőt az én vezetésem alatt álló főiskolának a kampuszán láttak el és szállásoltak el.

A találkozó kezdetén az állami katasztrófavédelmi hivatal képviselője felállt, és határozott hangon elkezdte felsorolni a teendők listáját. Az alapvetőként felsorolt öt-hat teendő mindegyike után a cövekelnök szelíd hangon rendre így felelt: „Ezt már megtettük.”

Pár perc után a katasztrófavédelmis vezető így szólt: „Nos, azt hiszem,

inkább leülök és csak figyelek.” Munkatársaival aztán figyelmesen végighallgatták a püspökök és elderek kvórumának elnökei beszámolóit arról, hogy mit végeztek. Elmondták, milyen útmutatást kaptak és követtek a vezetőiktől. Beszéltek arról is, mire éreztek készletet, miközben eleget tettek a családok felkutatására és megsegítésére kapott utasításainak. Későre járt már a nap. Mindannyian fáradtak voltak, és semmilyen más érzelmet nem tudtak kimutatni, mint az emberek iránti szeretetüket.

A cövekelnök néhány utolsó utasítást adott a püspököknek, majd másnap kora reggelre tette a következő beszámoló idejét.

Másnap reggel a katasztrófavédelmi csapat vezetője 20 perccel a meghallgatásra és feladatok kiosztására szánt gyűlés kezdete előtt érkezett. A közelében álltam. Hallottam, amint csendben azt kérdezte a cövekelnöktől: „Elnök úr, miben lehetnék segítségére a csapatommal?”

Amit ez a férfi látott, én számtalanszor láttam vészhelyzetekben és próbatételek idején szerte a világon. Packer elnöknek igaza volt. A folyamatos kinyilatkoztatás megadatik a cövekelnököknek, hogy saját bölcsességük és képességeik fölé emelje őket. Ezentúl pedig az Úr megadja az elnök irányítása alatt állóknak azt a megerősítő tanúságot, hogy utasításai Istentől adatnak a Szentlélek által egy tökéletlen emberi lénynek.

Életem java részében megadott nekem az az áldás, hogy inspirált vezetők követésére lettem elhívva. Nagyon fiatal férfiként tanácsosnak hívtak el egy elderek kvórumának elnöke mellé. Aztán sorban szolgáltam tanácsosként két kerületi elnök, majd az egyház egyik elnöklő püspöke mellett, aztán a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaként, majd pedig az

egyház két elnökének tanácsosaként. Láttam, amint kinyilatkoztatást kaptak, melyről aztán az őket követők megerősítést nyertek.

Az elfogadás e személyes kinyilatkoztatása, melyre mindannyian vágyunk, nem jön könnyen, és nem is adatik meg pusztán kérésre. Az Úr az alábbi mércét adta, mely által részesülhetünk efféle tanúbizonyosságban Istentől. Ez útmutatóul szolgál mindenkinek, aki személyes kinyilatkoztatásra törekszik, ahogyan mindannyiunknak kell.

„Bensődet is tölts be a jószívűség minden ember, és a hit házanépe iránt, gondolataidat pedig díszítse szüntelenül az erény; akkor majd megerősödik önbizalmad Isten színe előtt; és a pap-ság tana úgy csapódik majd le lelkedden, mint az égből érkező harmat.

A Szentlélek állandó társad lesz...”⁴

Ebből merítek tanácsot mindnyájunk számára. Ne vegyétek könnyedén az Isten prófétája iránt érzett szereteteket. Bárhol járjak is az egyházban, és bárki legyen is a próféta az adott időben, az egyháztagok mindig erre kérnek: „Amikor visszatér az egyház központjába, megmondaná a prófétának, hogy mennyire szeretjük?”

Sokkal több ez, mint egy hős imádata, vagy az, amikor olykor csodálattal adózunk egy hősi embernek. Istentől való ajándék ez. Ezzel együtt könnyebben meg fogjátok kapni a megerősítő bizonyosság ajándékát is, amikor az Úr prófétájaként betöltött hivatalában szól hozzátok. A szeretet, amelyet éreztek, az a szeretet, amellyel az Úr viseltetik azon ember iránt, akit szószólójaként választott.

Ezt nem mindig könnyű folyamatosan érezni, mert az Úr gyakran kéri prófétájától olyan tanács átadását, amelyet az embereknek nehéz elfogadniuk. Lelkünk ellensége megpróbál majd rávenni minket,

hogy sértődöttséget érezzünk és kétségbe vonjuk a próféta isteni elhívását.

Láttam, hogy a Szentlélek miként képes megérinteni a meglágyított szívet, hogy megóvja Jézus Krisztus alázatos követőjét a megerősítő kinyilatkoztatás által.

Egyszer a próféta elküldött, hogy ruházzam rá a szent pecsételő hatalmat egy messzi kisvárosban élő férfire. Egyedül Isten prófétája rendelkezik a kulcsokkal, hogy meghatározza, ki kaphatja meg a szent hatalmat, amelyet az Úr Péterre, a rangidős apostolra ruházott. Én magam is megkaptam ezt a pecsételő hatalmat, de egyedül az egyház elnöke irányítása alatt ruházhatom át másra.

Így aztán egy Salt Lake Citytől távoli gyülekezeti ház egyik szobájában a kezemet annak a férfinak a fejére helyeztem, akit a próféta kiválasztott, hogy megkapja a pecsételő hatalmat. Kezein jól látszott, hogy életét földműveléssel töltötte, mely csekély hasznot hajtott. Aprócska felesége ott ült a közelében. Rajta is látszott, hogy férjével együtt keményen dolgozott éveken át.

A prófétától kapott szavakat szóltam: „Felhatalmazással és megbízással rendelkezvén a prófétától – és ekkor megneveztem a prófétát –, aki a papság összes kulcsát viseli a földön e napon, rád ruházom a pecsételő hatalmat”, és ekkor megneveztem a férfit, és azt, hogy melyik templomban fog pecsételőként szolgálni.

Könnyek gördültek le az arcán. Láttam, hogy felesége is sír. Megvártam, hogy összeszedjék magukat. A nőtestvér felállt, és odalépett hozzám. Felpillantott, majd szégyellősen bevallotta, hogy egyik szeme sír, a másik nevet. Elmondta, hogy mindig is nagyon szeretett a férjével együtt elmenni a templomba, de most úgy érzi, többet nem szabad elkísérnie, mivel Isten egy ilyen dicső és szent megbízást adott neki. Azután elmondta, azért nem érzi magát alkalmasnak arra, hogy férje templomi társa legyen, mert nem tud sem írni, sem olvasni.

Biztosítottam afelől, hogy férje megtiszteltetésnek fogja venni a társaságát a templomban a nagyszerű lelki ereje miatt. Amennyire képes voltam megfogalmazni neki anyanyelve csekély ismeretével, elmondtam neki, hogy Isten minden földi műveltséget meghaladó dolgokat nyilvánított már ki neki.

Tudta a Lélek ajándéka által, hogy Isten a prófétáján keresztül mennyei megbízást adott a férjének, akit ő annyira szeret. Ő maga tudta, hogy a pecsételő hatalom átruházásának kulcsai egy olyan ember kezében vannak, akit ő soha nem látott, de jól tudta, hogy Isten élő prófétája. Tudta anélkül, hogy bármilyen élő tanúnak tanúsítania kellett volna, hogy a próféta imádkozott férje nevérol. Saját maga tudta, hogy Isten adta az elhívást.

Azt is tudta, hogy a szertartások, amelyeket férje elvégez majd, összekötik az embereket az örökkévalóságra a celesztialis királyságban. Megerősítést kapott elméjében és szívében arról, hogy az ígéret, amelyet az Úr Péternek tett, továbbra is fennáll az egyházban: „...a mit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve léssen”⁵. Mind ezt saját maga tudta Istentől, kinyilatkoztatás útján.

Térjünk vissza oda, ahol kezdtük: „A kinyilatkoztatás folytatódik az egyházban: a próféta az egyházra; az elnök a cövekre, a misszióra vagy kvórumra; a püspök az egyházközönségre; az apa a családjára; az egyén pedig saját magára vonatkozó kinyilatkoztatást kap.”⁶

Tanúságomat teszem nektek arról, hogy ez igaz. Mennyei Atyánk meghallja az imáitokat. Szeret titeket Ismeri a neveteket. Jézus a Krisztus, Isten Fia, a mi Megváltónk. Ő felfoghatatlanul szeret benneteket.

Isten a Szentlélek által kinyilatkoztatást áraszt a gyermekeire. Szól földi prófétájához, aki napjainkban Thomas S. Monson. Tanúságomat teszem arról, hogy ő birtokolja és gyakorolja a papság összes kulcsát a földön.

Miközben meghallgatjátok e konferencián azok szavait, akiket Isten elhívott, hogy a nevében beszéljenek, imádkozom azért, hogy megkapjátok az ahhoz szükséges megerősítő kinyilatkoztatást, hogy rátaláljatok utatokra a hazavezető ösvényen, hogy Vele élhessetek mindörökké összepecsételt családként. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Boyd K. Packer, “We Believe All That God Has Revealed,” *Ensign*, May 1974, 95.
2. 1 Nefi 3:7.
3. 1 Nefi 3:8.
4. Tan és a szövetségek 121:45–46.
5. Máté 16:19.
6. Boyd K. Packer, *Ensign*, May 1974, 95.

Russell M. Nelson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A próféták támogatása

Az, hogy támogatjuk a prófétákat, személyes elkötelezettséget jelent arra, hogy minden tőlünk telhetőt meg fogunk tenni prófétai üzeneteik támogatására.

Eyning elnök, köszönjük az építő és inspiráló üzenetedet! Kedves fivéreim és nőtestvéreim, köszönjük hiteteket és odaadásotokat. Tegnap mindannyiunkat felkértek, hogy támogassuk Thomas S. Monsont az Úr prófétájaként és az Úr egyházának elnökeként. Gyakran énekeljük a himnusz: Prófétánkat köszönjük, Atyánk.¹ Vajon valóban értitek és értem-e, hogy ez mit jelent? Gondoljatok bele, milyen kiváltságot adott nekünk az Úr, hogy támogathatjuk a prófétáját, akinek a tanácsa mindig tiszta, felesleges sallangtól mentes, nem fűti személyes törekvés, és teljes mértékben igaz!

Hogyan tudjuk valóban támogatni a prófétát? Jóval azelőtt, hogy az egyház elnöke lett, Joseph F. Smith elnök ezt a magyarázatot adta: „Azoknak a szenteknek, akik... támogatják az egyház vezetőit, fontos kötelessége, hogy ezt ne csak kezük feltartásával, pusztá formaságként, hanem valójában [*a tetteikkel*] és őszintén tegyék.”²

Jól emlékszem a próféta támogatására véghezvitt legegyedülállóbb tettemre. Orvosdoktorként és szívsebészként az én felelősségem volt nyílt szívműtétet végezni Spencer W. Kimball elnökön 1972-ben, amikor ő a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnökeként szolgált. Nagyon

bonyolult műtetre volt szüksége. Nekem viszont nem volt tapasztalatom egy efféle eljárás elvégzésére egy szívelégtelenséggel küzdő, 77 éves páciens esetében. Nem javasoltam a műtétet, és erről tájékoztattam Kimball elnököt és az Első Elnökséget is. Kimball elnök azonban hittel telve úgy döntött, hogy aláveti magát a műtétnek, csupán azért, mert az Első Elnökség azt javasolta. Ez jól mutatja, mennyire támogatta a vezetőit! A döntése miatt igencsak összerendeztem!

Hála az Úrnak azonban az operáció sikeres volt. Amikor Kimball elnök szíve újra verni kezdett, olyan nagy erővel tette! És abban a pillanatban a Lélek tiszta tanúságot tett számomra arról, hogy ez az ember egy nap az egyház elnöke lesz!³

A folytatást már ismeritek. Csupán 20 hónappal később Kimball elnök az egyház elnöke lett, és sok éven át nyújtott nyílt és bátor vezetést.

Azóta támogattuk az egyház elnökeként Ezra Taft Bensont, Howard W. Huntert, Gordon B. Hinckley-t, most pedig Thomas S. Monsont, akik próféták a szó minden értelmében!

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim, ha a visszaállítás elért bármit is, az az volt, hogy szertefoszlatta azt az ósrégi mítoszt, hogy Isten többé már nem

beszél a gyermekeivel. Semmi sem áll messzebb az igazságtól. Minden adományozási korszakban egy próféta állt Isten egyházának az élén, Ádám napjaitól kezdve a mai napig.⁴ A próféták bizonyosságot tesznek Jézus Krisztusról – az Ő isteni mivoltáról, valamint földi küldetéséről és szolgálatáról.⁵ Eme utolsó adományozási korszak prófétájaként tiszteljük Joseph Smith prófétát. És az egyház elnökeként tisztelünk minden férfit, aki azóta követte őt az egyház elnökeként.

Amikor támogatjuk a prófétákat és más vezetőket,⁶ a közös megegyezés törvényét hívjuk segítségül, mert az Úr ezt mondta: „...senkinek nem adatik meg, hogy elmenjen prédikálni az evangéliumomat, vagy felépíteni az egyházamat, ha nem rendeli el valaki, akinek felhatalmazása van, és az egyház tudja, hogy felhatalmazása van, és szabályosan elrendelték az egyház vezetői.”⁷

Ez bizonyosságot és hitet ad nekünk, az egyház tagjainak, miközben törekszünk eleget tenni a szentírásbeli felszólításnak, hogy szívleljük meg az Úr hangját,⁸ amint az szolgálai, a próféták hangja révén adatik.⁹ Az Úr egyházában minden vezető megfelelő felhatalmazás által kerül elhívásra. Egyetlen próféta, vagy ami azt illeti, ebben az

egyházban egyetlen más vezető sem hívta el saját magát soha. Egyetlen prófétát sem választottak soha. Az Úr egyértelművé tette ezt, amikor ezt mondta: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendelvek titeket”¹⁰. Ti és én soha, semmilyen szinten nem „szavazunk” az egyházi vezetőkre, noha kiváltságunkban áll támogatni őket.

Az Úr útjai különböznek az ember útjaitól. Az ember útjai eltávolítanak másokat a hivatalukból vagy az üzleti életből, amikor megöregszenek vagy valamilyen fogyatékosáruk lesz. De az ember útjai soha nem voltak és soha nem is lesznek az Úr útjai. Az, hogy támogatjuk a prófétákat, személyes elkötelezettséget jelent arra, hogy minden tőlünk telhetőt meg fogunk tenni prófétai üzeneteik támogatására. Támogatásunk eskükhöz hasonló jelzése annak, hogy prófétai elhívásukat legitimnek és ránk nézve kötelező érvényűnek ismerjük el.

Huszonhat évvel azelőtt, hogy az egyház elnöke lett, az akkor még elderi címet viselő George Albert Smith ezt mondta: „A kötelezettség, melyet... kezünk felemelésével vállalunk, a legszentebbek egyike. *Nem* azt jelenti, hogy csendben folytatjuk az utunkat, és elfogadjuk, hogy az Úr prófétája irányítja ezt a munkát, hanem... azt, hogy mögötte fogunk állni, imádkozni fogunk érte, megvédjük a jó hírért, és

igyekszünk követni az utasításait, ahogyan az Úr irányításával átadja nekünk azokat...”¹¹

Az élő Isten vezeti az élő egyházat!¹² Az Úr kinyilatkoztatja az egyházra vonatkozó akaratát a prófétája számára. Tegnap, miután felkértek minket, hogy támogassuk Thomas S. Monsont az egyház elnökeként, abban a kiváltságban is részünk volt, hogy támogathattuk őt, valamint tanácsosait az Első Elnökségben és a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjait prófétákként, látnokokként és kinyilatkoztatókként. Gondoljatok csak bele! Tizenöt férfit támogatunk Isten prófétáiként! Nekik birtokukban van a papság összes kulcsa, amely valaha is átadott az embernek ebben az adományozási korszakban.

Tizenöt férfi elhívása a szent apostoli hivatalba nagy védelmet biztosít számunkra az egyház tagjaiként. Miért? Mert e vezetők döntéseinek egyhangúnak kell lenniük.¹³ El tudjátok képzelni, milyen mértékben kell sugalmaznia a Léleknek 15 embert ahhoz, hogy döntésük egyhangú legyen? E 15 férfi mind különböző tanulmányi és hivatásbeli háttérrel rendelkeznek, és sok dologról különbözően vélekednek. Higgycetek nekem! Ez a 15 férfi – ezek a próféták, látnokok és kinyilatkoztatók – tudják, mi az Úr akarata, amikor egységes döntésre jutnak! Elkötelezetten ügyelnek arra, hogy

valóban az Úr akarata legyen meg. Az Úr imája mintát ad e 15 férfi mindegyikének, amikor imádkoznak: „Legyen meg a te akaratod úgy a földön, miként az a mennyben van.”¹⁴

Az apostoli hivatal leggrégebb óta viselő apostol elnököl.¹⁵ A rangidősség e rendszere folytán általában idősebb férfiak jutnak hivatalra az egyház elnökeként.¹⁶ Mindez folyamatosságot, kipróbált érettséget, tapasztalatot és hosszas felkészülést biztosít, az Úr irányítása alatt.

Az egyházat ma maga az Úr szervezte meg. Az irányítás egy olyan rendszerét vezette be, amely biztosítja, hogy elegendő létszám és helyettesítési lehetőség álljon rendelkezésre. Ez a rendszer biztosítja a prófétai vezetést még akkor is, ha esetleg az előrehaladott kora járó elkerülhetetlen betegségek vagy gyengeségek merülnek fel.¹⁷ Bőven vannak ellensúlyok és óvintézkedések, hogy soha egyetlen ember se tudja tévútra vezetni az egyházat. Állandó képzés alatt állnak az idősebb vezetők, hogy egy nap készen álljanak elfoglalni helyüket a legmagasabb tanácsokban. Megtanulják, hogyan hallják meg az Úr hangját a Lélek suttozásai által.

Amikor első tanácsosként szolgált Ezra Taft Benson elnök mellett, aki akkor már halandó élete vége felé járt, Gordon B. Hinckley elnök ezt mondta:

„Az alapelvek és eljárásmodok, melyeket az Úr felállított egyháza irányítására, minden lehetséges körülménnyel számolnak. Fontos..., hogy ne legyenek kétségek vagy aggályok az egyház irányítását és a prófétai ajándékok gyakorlását illetően, ideértve az egyház ügyei és programjai intézéséhez szükséges sugalmazáshoz és kinyilatkoztatáshoz való jogot, amikor az elnök netán megbetegszik vagy nem képes teljes körűen eleget tenni feladatainak.

Az Első Elnökségnek és a Tizenkét Apostol Tanácsának, akiket elhívtak és elrendeltek a papság kulcsainak viselésére, felhatalmazása és felelőssége az egyház irányítása, szertartásainak kiszolgálása, tanának kifejtése, továbbá gyakorlatainak megalapozása és fenntartása.”

Hinckley elnök így folytatta:

„Amikor az elnök beteg vagy nem képes teljes mértékben eleget tenni a hivatalával járó kötelességeknek, akkor két tanácsosa alkotja az Első Elnökség Kvórumát, és folytatják az elnökség mindennapos teendőinek ellátását. [...]

Azonban minden fő irányelvet, eljárást, programot vagy tant az Első Elnökség és a Tizenkettek együttesen vesznek fontolóra, alaposan és imádságos lélekkel.”¹⁸

Tavaly, amikor Monson elnök elért az egyház elnökeként végzett szolgálata öt éves mérföldkövéhez, visszatekintett 50 esztendő apostoli szolgálatára, és ezt a kijelentést tette: „A kor idővel mindannyiunktól beszedi a vámot. Csatlakozunk azonban Benjámin királyhoz, aki ezt mondta: »olyan vagyok, mint ti magatok, kiszolgáltva mindenféle gyengeségnek a testben és az elmében; mégis [ki] választott... és felszentelt atyám...; és megtartott és megőrzött az ő páratlan hatalma, hogy titeket szolgáljalak mindazon hatalommal, elmével és erővel, amit az Úr megadott nekem (Móziás 2:11).«”

Monson elnök így folytatta: „Minden egészségügyi kihívás ellenére, amely minket érhet, minden gyengeség ellenére a testben vagy az elmében, képességeink legjava szerint szolgálunk. Biztosítalak benneteket

afelől, hogy az egyház jó kezekben van. Az Első Elnökség Tanácsa és a [Tizenkét Apostol] Kvóruma számára felállított rendszer biztosít [minket] afelől, hogy mindig jó kezekben lesz, és hogy jöjjön bármi is, nincs okunk aggodalomra vagy félelemre. Szabadítónk, Jézus Krisztus, akit követünk, akinek hódolunk, és akit szolgálunk, mindig ott áll a kormányruánál.”¹⁹

Monson elnök, köszönjük neked ezeket az igazságokat! És köszönjük neked az egész életeden át nyújtott példás és odaadó szolgálatodat. Hadd adjak hangot az egyház minden tagja nevében szerte a világon egységes és őszinte hálánknak, melyet érted érzünk. Tisztelünk téged! Szeretünk téged! Támogatunk téged, nem csupán felemelt kezünkkel, hanem teljes szívünkkel és minden felajánlott erőfeszítésünkkel. Alázatosan és buzgón mindig „érted imádkozunk, jó prófétánk”²⁰! Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Prófétánkat köszönjük, Atyánk. *Himnuszok*, 11. sz.
2. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* (1999). 211.; kiemelés hozzáadva. Ez a kijelentés 1898-ban hangzott el, amikor Smith elnök második tanácsosként szolgált az Első Elnökségben.
3. További részletekért lásd Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle* (2003), 153–56.
4. Lásd Kalauz a szentírásokhoz: adományozási korszak.
5. Számos próféta jövendölte meg az Úr eljövetelét, köztük Lehi (lásd 1 Nefi 1:19), Nefi (lásd 1 Nefi 11:31–33; 19:7–8), Jákób (lásd Jákób 4:4–6), Benjámin (lásd Móziás 3:5–11, 15), Abinádi (lásd Móziás 15:1–9), Alma (lásd Alma 40:2), valamint a lámánita Sámuel (lásd Hélamán 14:12). Mielőtt a Szabadító megszületett Betlehemben, ők látták engesztelő áldozatát és azt követő feltámadását.
6. A vezetők támogatásának tantétele alapvető az Úr egész egyházában. Az embereket támogatják, mielőtt elválasztják őket egy elhívásban, illetve mielőtt elrendelik egy papsági hivatalba.
7. Tan és a szövetségek 42:11. Vezetőink támogatásának gyakorlata 1830. április

6-án, az egyház megszervezésekor került bevezetésre, valamint 1836 márciusában, amikor az Első Elnökséget és a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjait prófétákként, látnokokként és kinyilatkoztatókként támogatták (lásd *History of the Church*, 1:74–77; 2:417).

8. A Mormon könyve figyelmeztet a veszélyre, ha figyelmen kívül hagyjuk a prófétai tanításokat. Azt olvashatjuk lapjain, hogy „a nagy és tágas épület a világ gögje volt; és összedőlt, és annak bukása rendkívül nagy volt. És az Úr angyala... szólt hozzám, mondván: Ilyen lesz a pusztulása minden nemzetnek, nemzetségnek, nyelvnek és népnek, amely a Bárány tizenkét apostola ellen harcol” (1 Nefi 11:36).
9. Lásd Dániel 9:10; Ámós 3:7; Tan és a szövetségek 21:1, 4–5; 124:45–46.
10. János 15:16. Az ötödik hittétel egyértelművé teszi: „Hisszük, hogy az embert Istennek kell elhívnia, prófécia, valamint felhatalmazással rendelkezők kézrátétele által, hogy prédikálhassa az Evangéliumot és szolgálhasson annak szertartásaiban.”
11. *Az egyház elnökeinek tanításai: George Albert Smith* (2010). 62.; kiemelés hozzáadva. Ez az idézet George Albert Smith elder 1919-ben elhangzott konferenciái beszédéből származik. George Albert Smith 1945-ben lett az egyház elnöke.
12. Lásd Tan és a szövetségek 1:30, 38.
13. Lásd Tan és a szövetségek 107:27.
14. 3 Nefi 13:10; lásd még Máté 6:10; Lukács 11:2.
15. Az egyház elnöke halálakor az Első Elnökség feloszlik, és a tanácsosok elfoglalják helyüket a Tizenkét Apostol Kvórumában. A Tizenkettek Kvóruma elnököl az egyház felett az Első Elnökség újraszervezéséig. Ezt az átmeneti időszakot apostoli interregnumnak nevezzük. A történelem folyamán ez az időszak hosszát tekintve négy naptól három és fél évig terjedt.
16. Természetesen az utódlás e mintája nem volt érvényben Joseph Smith elhívása esetében, akit előre elrendeltek a visszaállítás prófétájaként és az egyház első elnökeként (lásd 2 Nefi 3:6–22; lásd még Ábrahám 3:22–23).
17. Tudjuk, hogy maga az Úr bármelyikünket bármikor hazahívhat, amikor úgy határoz.
18. Gordon B. Hinckley, „God Is at the Helm,” *Ensign*, May 1994, 54; lásd még Gordon B. Hinckley, „He Slumbers Not, nor Sleeps,” *Ensign*, May 1983, 6.
19. „Message from President Thomas S. Monson,” *Church News*, Feb. 3, 2013, 9.
20. Érted imádkozunk, jó prófétánk. *Himnuszok*, 14. sz.

Carol F. McConkie

első tanácsos a Fiatal Nők Általános Elnökségében

Éljünk a próféták szavai szerint!

Hogy összhangban legyünk a menny isteni céljaival, támogatjuk a prófétát, és folyamatosan azt választjuk, hogy a szavai szerint élünk.

Mennyei Atyánk minden gyermekét szereti, és arra vágyik, hogy ismerjék és értsék az Ő boldogságtervét. Ezért prófétákat hív el, akiket hatalommal és felhatalmazással rendeltek el, hogy Isten nevében cselekedjenek gyermekei megszabadításáért. Az igazlelkűség hírnökei ők, tanúi Jézus Krisztusnak és végtelen engesztelése hatalmának. Viselik Isten királyságának kulcsait a földön, és felhatalmazást adnak a szabadító szertartások elvégzésére.

Az Úr igaz egyházában „egyszerre soha nincs egynél több valaki a földön, akire rá lenne ruházva ez a hatalom és ennek a papságnak a kulcsai”¹. Thomas S. Monson elnököt prófétaként, látnokként és kinyilatkoztatóként támogatjuk. Kijelenti az Úr szavát, hogy vezesse és irányítsa az egész egyházat. Ahogyan J. Reuben Clark elnök magyarázta: „Egyedül az egyház elnökének... van joga kinyilatkoztatást kapni az egyházra.”²

Az élő prófétát illetően az Úr a következő parancsot adja egyháza népének:

„...szívleljétek meg minden szavát és parancsolatát, amelyet úgy ad

nektek, ahogyan ő kapja azokat, teljes szentségben járva énelöttem;

Mert az ő szavát úgy fogadjátok, mintha az én számból eredne, teljes türelemmel és hittel!

Mert megtéve e dolgokat a pokol kapui nem fognak diadalmaskodni felettetek”³.

Hogy összhangban legyünk a menny isteni céljaival, támogatjuk a prófétát, és folyamatosan azt választjuk, hogy a szavai szerint élünk.

Monson elnök tanácsosait és a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjait is prófétákként, látnokokként és kinyilatkoztatókként támogatjuk. „Joguk, hatalmuk és felhatalmazásuk van arra, hogy kijelentsék [az Úr] gondolatát és akaratát..., az egyház elnökének alárendelve.”⁴ Krisztus nevében szólnak. Krisztus nevében jövendölnek. Mindent Jézus Krisztus nevében tesznek. Szavaikban halljuk az Úr hangját és érezzük a Szabadító szeretetét.

„És amit akkor mondanak, amikor a Szentlélek készíti őket, az szentírás lesz..., és Isten szabadulásra vezető hatalma.”⁵ Maga az Úr ezt mondta: „...akár saját hangom, akár szolgálaim hangja által, az ugyanaz.”⁶

Hálások vagyunk, hogy az egyház „az apostoloknak és prófétáknak alapkövé[re épült], lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus”⁷. Az Úr háza a rend háza, és soha nem kell tévedésben élnünk azt illetően, hogy hová forduljunk válaszokért a kérdéseinkre, vagy bizonytalannak lennünk abban, hogy melyik hangot kövessük. Nem kell, hogy „ide s tova hányljon minket] a hab és hajt[son] a tanításnak akármilyen szele”⁸. Isten az Ő elrendelt szolgálain keresztül kinyilatkoztatja a szavát, „a szentek tökéletesbbitése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére: Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére”⁹. Amikor úgy döntünk, hogy a próféták szavai szerint élünk, azon a szövetséges ösvényen járunk, amely örök tökéletesedéshez vezet.

Egy egyedülálló anyától, aki az éhínség idején a túlélésért küzd,

megtudjuk, mit jelent támogatni a prófétát. Az Úr arra utasította Illés prófétát, hogy menjen el Sareptába, ahol találni fog egy özvegyasszonyt, akinek Isten megparancsolta, hogy lássa el őt. Amikor Illés a városhoz ért, meglátta az asszonyt, amint fát szedeget. Így szólt hozzá: „Hozz, kérlek, egy kevés vizet nékem valami edényben, hogy igyam.”¹⁰

„De mikor az elment, hogy vizet hozzon, [ismét] utána kiáltott, és monda néki: Hozz, kérlek, egy falat kenyert is kezvedben.

Az pedig monda: Él az Úr, a te Istened, hogy nincs semmi sült kenyered, csak egy marok lisztecském van a vékában, és egy kevés olajom a korsóban, és most egy kis fát szedegetek, és haza megyek, és megkészítem azt magamnak és az én fiamnak, hogy megegyük és azután meghaljunk.”

Ekkor Illés így válaszolt: „Ne félj, menj el, cselekedjél a te beszéded

szerint; de mindazáltal nékem süss abból *először* egy kis pogácsát, és hozd ide; magadnak és a te fiadnak pedig azután süss”¹¹.

Képzeljétek el egy pillanatra, milyen nehéz dolgot kért a próféta az éhező anyától. Isten bizonyára képes lett volna élelmet biztosítani hithű szolgálja számára. Ám az Úr nevében cselekedve Illés azt tette, amire utasítást kapott, vagyis arra kérte Isten egy szeretett leányát, hogy áldozza fel, amije van, azért, hogy támogassa a prófétát.

Illés azonban áldást is ígért az engedelmességért: „Mert azt mondja az Úr, Izrael Istene, hogy sem a vékabeli liszt el nem fogy, sem a korsóbeli olaj meg nem kevesül”¹². Az Úr lehetőséget adott az özvegyasszonynak, hogy azt válassza: hisz a próféta szavainak és engedelmeskedik azoknak.

Egy olyan világban, melyet az igazlelkűség utáni éhezés és lelki éhínség fenyeget, megparancsolták nekünk, hogy támogassuk a prófétát. Amint követjük, helyeseljük és megerősítjük a próféták szavát, tanúi leszünk, hogy van hitünk alázasosan alárendelni magunkat az Úr akarátának, bölcsességének és időzítésének.

Akkor is figyelmezzünk a próféták szavára, amikor az logikátlannak, terhesnek vagy kényelmetlennek tűnik. A világ normái szerint talán népszerűtlen, politikailag inkorrekt vagy társadalmilag elfogadhatatlan a próféta követése. Ám a prófeta követése mindig helyes döntés. „Mert a mint magasabbak az egek a földnél, akképen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál!”¹³ „Bizodalmaid legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál.”¹⁴

Az Úr tiszteli és kedveli azokat, akik figyelmeznak a prófétai útmutatásra. Ami a sareptai özvegyet illeti: az

Illésnek való engedelmessége megmentette az életét, és végül a fia életét is. Ahogyan a próféta ígérte, „evék mind ő, mind amaz, mind annak háza-nepe, naponként...”, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott Illés által”¹⁵.

Az Úr „táplálja azokat, akik bíznak Őbenne”¹⁶. A próféták szavai olyanok, mint a manna a lelkünknek. Amikor veszünk belőlük, áldásban és védelemben részesülünk, és megőriztetünk mind fizikailag, mind pedig lelkileg. Amikor szavaikon lakmározunk, megtanuljuk, hogyan jöjjünk Krisztushoz és éljünk.

Bruce R. McConkie elder azt írta, hogy a prófétákon keresztül „az Úr kinyilatkoztatja a szabadulás igazságait, ...a szabadulást, mely Krisztusban van; és elénk tárja az örök élethez vezető utat. [...] Az Úr minden korban megadja népének azt az iránymutatást, melyre szükségük van a veszély pillanatában. És bizonyosan várnak ránk olyan napok, amikor semmi más, csakis a mennyből aláereszkedő, és a próféták ajkain át áramló isteni bölcsesség mentheti meg népét.”¹⁷

Nekem a Babérkoszorú tanárom által tanított prófétai szavak segítettek meglátnom, milyennek kell lennie egy szövetséges házassági kapcsolatnak. A próféták szavai adtak nekem hitet és reményt, hogy fel tudok készülni és egy boldog otthon lehet majd az enyém. Az ősi és az újkori próféták tanításainak rendszeres tanulmányozása átsegített engem hét gyermekem kihordásának, tanításának és gondozásának kimerítő és gyakran fárasztó évein. A próféták szavai a szentírásokban és erről az emelvényről tanítva a vigasz, a szeretet, az erő és a bátorítás szavai, melyek mindannyiunkat körülölelnek.

Amikor hallgatunk a próféták szavaira, örökökévalóan biztos alapra építjük az otthonunkat és az életünket, még hozzá „Megváltónk sziklájára, aki

Krisztus, Isten Fia...; hogy amikor az ördög elküldi erős szeleit, igen, nyilait a forgószelemben, igen, amikor minden jégesője és hatalmas zivatarra benneteket ver majd, akkor nem lesz hatalma felettetek, hogy lehurcoljon a nyomorúság és a végtelen jaj szakadékába”¹⁸.

Van választásunk. Választhatjuk, hogy figyelmen kívül hagyjuk, könnyedén vesszük, lábbal tiporjuk vagy elutasítjuk Krisztus szavait, melyeket elrendelt szolgálói szólnak. Ám a Szabadító azt tanította, hogy akik ezt teszik, azokat kivágják az Ő szövetsége népe közül.¹⁹

Ha imádságos lélekkel olvassuk és tanulmányozzuk a szent prófétai szavakat, hittel Krisztusban, őszinte szándékkal, akkor a Szentlélek igazságot fog szólni az elménkhez és a szívünkhöz. Kívánom, hogy nyissuk ki a fülünket, hogy hallhassunk, a szívünket, hogy érthessünk, és az elménket, hogy Isten rejtelmek feltárhassanak szemeink előtt.²⁰

Bizonyságomat teszem, hogy Joseph Smith volt és még most is az a próféta, akit Isten elhívott, hogy visszaállítsa Jézus Krisztus evangéliumát és papságát a földre. Tanúságomat teszem továbbá, hogy Monson elnök személyében Isten igaz prófétája vezet ma minket. Kívánom, hogy úgy döntünk, a próféták mellett állunk és a szavaik szerint élünk, míg egységessé

nem válunk a hitben, megtisztulva Krisztusban, és eltelve Isten Fiának ismeretével. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 132:7; lásd még
2. *kézikönyv: Az egyház igazgatása* (2010).
- 2.1.1: „Jézus Krisztus viseli az egyházhoz tartozó összes papsági kulcsot, és Ő minden egyes apostolára ráruházta az Isten földi királyságával együttjáró valamennyi kulcsot. A rangidős élő apostol, az egyház elnöke, az egyetlen személy a földön, akit felhatalmaztak arra, hogy gyakorolja az összes papsági kulcsot.”
2. J. Reuben Clark Jr., “When Are the Writings and Sermons of Church Leaders Entitled to the Claim of Scripture?” (address to seminary and institute personnel, Brigham Young University, July 7, 1954).
3. Tan és a szövetségek 21:4–6; kiemelés hozzáadva.
4. J. Reuben Clark Jr., “When Are the Writings and Sermons of Church Leaders Entitled to the Claim of Scripture?”
5. Tan és a szövetségek 68:4.
6. Tan és a szövetségek 1:38.
7. Efézusbeliek 2:20.
8. Efézusbeliek 4:14.
9. Efézusbeliek 4:12–13.
10. 1 Királyok 17:10.
11. 1 Királyok 17:11–13; kiemelés hozzáadva.
12. 1 Királyok 17:14.
13. Ésaías 55:9.
14. Példabeszédek 3:5.
15. 1 Királyok 17:15–16.
16. Roger Hoffman, “Consider the Lilies.”
17. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith* (Deseret Book Company, 1985), 478; központozás módosítva; engedéllyel felhasználva.
18. Hélamán 5:12.
19. Lásd 3 Nefi 20:23.
20. Lásd Móziás 2:9.

Robert D. Hales elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Örök élet: megismerni Mennyei Atyánkat és Fiát, Jézus Krisztust

Isten és Krisztus szó szerint Atya és Fiú – egymástól különálló, különböző, sajátos lények, akik céljukban teljesen egységesek.

Évekkel ezelőtt megragadtam annak lehetőségét, hogy tanulmányozzam az egyes adományozási korszakok prófétáinak utolsó tanúbizonyságait. Mindegyikük erős tanúságot tett az Atyaistenről és Fiáról, Jézus Krisztusról.

E bizonyságokat – és azóta sok más, ezekhez hasonlókat – olvasva mindig szívembe markol annak megérzése, mily mélyen szereti Mennyei Atyánk az Ő legidősebb Fiát, és hogyan mutatja ki Jézus a szeretetét az Atya akarata iránti engedelmisségével. Bizonyáságot teszek arról, hogy ha megtesszük, ami ahhoz szükséges, hogy megismerjük Őket és az Ő egymás iránti szeretetüket, akkor elnyerjük „Isten minden ajándéka közül a legnagyobb[at]”, méghozzá az örök életet.¹ Mert az „az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust”².

Hogyan lehet a miénk ez az ajándék? Személyes kinyilatkoztatás útján, melyről ma reggel beszéltek és tanítottak.

Emlékeztek rá, amikor először tudatára ébredtetek annak, hogy van Isten, és megérezteték a szeretetét? Kisfiúként a csillagos eget bámulva elgondolkodtam, és éreztem az Ő jelenlétét. Izgatottan fedeztem fel Isten teremtményeinek pazar szépségét, az apró bogaraktól a toronymagas fáig. Amikor felismertem, mily szép ez a föld, tudtam, hogy Mennyei Atyám szeret engem. Tudtam, hogy szó szerint az Ő lelki leszármazottja vagyok, hogy mi mindannyian Isten fiai és leányai vagyunk.

Feltehetnétek a kérdést: honnan tudtam. A szentírások ezt tanítják: „Egyeseknek megadatik a Szentlélek által, hogy tudják, Jézus Krisztus Isten Fia, ...[m]ásoknak megadatik, hogy higgyenek a szavaikban, hogy nekik is örök életük lehessen, ha hűségesek maradnak.”³ Az én szemszögemből ez nem azt jelenti, hogy egyesek örökké mások bizonyosságától függnék majd.

Saját bizonyágom növekedett azáltal, hogy szüleim, tanítóim, a szentírások – melyeket szorgalmasan olvastam –, és különösen a Szentlélek

tanítottak és bizonyáságot tettek Mennyei Atyánkról és a Szabadítóról. Midőn hitet gyakoroltam és engedelmeskedtem a parancsolatoknak, a Szentlélek tanúbizonyságot tett arról, hogy amit tanulok, az igaz. Így tettem szert saját tudásra.

Ebben a folyamatban kulcsfontosságú a személyes kinyilatkoztatásra való törekvés. Nefi ezt a felhívást intézi mindannyiunkhoz: „Lakmározatok Krisztus szavain; mert íme, Krisztus szavai minden olyan dolgot megfognak mondani nektek, amit meg kell tennetek.”⁴

Nyolcadik születésnapom előtt kerestem a mélyebb tudást a keresztkedésről. Olvastam a szentírásokat és imádkoztam. Megtudtam, hogy amikor konfirmálnak, megkapom a Szentlélek ajándékát. Azt is kezdtem érteni, hogy Isten és Krisztus szó szerint Atya és Fiú – egymástól különálló, különböző, sajátos lények, akik céljukban teljesen egységesek. Azért szeretjük Őket, mert Ők előbb szerettek minket.⁵ Én újra és újra megfigyeltem, hogyan szeretik egymást és munkálkodnak együtt a mi

javunkra. Hallgassatok meg néhány, erről az igazságról tanító szentírást:

A halandóság előtti életről tanítva Mennyei Atyánk úgy utalt Jézus Krisztusra, mint „az én Szeretett Fiam, aki kezdettől fogva Szerettem és Választottam volt”⁶. Amikor az Atya megteremtette a földet, „Egyszülött[je] által”⁷ tette azt.

Jézus édesanyjának, Máriának azt mondta az angyal, hogy „a Magasságos Fiá[t]”⁸ hozza majd világra. Aztán Jézus fiatalemberként azt mondta édesanyjának, hogy az Ő Atyjának dolgaival kell foglalkoznia.⁹ Évekkel később, amikor a Szabadító megkezesztelkedett, Mennyei Atyánk szólt a mennyből, és azt mondta: „Ez amaz én szerelmes fiam, a kiből én gyönyörködöm.”¹⁰

Amikor imádkozni tanította a tanítványait, Jézus e szavakat mondta:

„Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltesd meg a te neved;

Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.”¹¹

Nikodémusnak azt tanította: „úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta”¹². Csodáit pedig ezzel magyarázta: „a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert a miket az [Atya] cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképpen a Fiú is”¹³.

Az engesztelés órájának közeledtével Jézus így imádkozott: „Atyám, eljött az óra... Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, a melyet reám bízál, hogy végezzem azt.”¹⁴ Aztán amikor bűneink súlya nehezedett rá, így fohászkozott: „Atyám! ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen a mint én akarom, hanem a mint te.”¹⁵ Utolsó perceiben a kereszten Jézus így imádkozott: „Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek”,

majd felkiáltott: „Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet”¹⁶.

Ezt követően meglátogatta a megholtak lelkeit a lélekvilágban, „és hatalmat adott nekik arra, hogy előjőjenek a halálból való feltámadása után, és belépjenek Atyjának királyságába”¹⁷. Feltámadása után a Szabadító megjelent Mária Magdalénának, és így szólt: „Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz”¹⁸.

Amikor eljött az amerikai földrészen lévő néphez, Atyja e szavakkal mutatta be őt: „Íme, ez az én Szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm, akiben megdicsőítettem a nevemet.”¹⁹ Amikor Jézus lejött a nép közé a templomnál, e szavakkal mutatta be magát: „Íme, én Jézus Krisztus vagyok,

...megdicsőítettem az Atyát, amikor magamra vettem a világ bűneit”²⁰. Tanát tanítva elmagyarázta:

„ez az én tanom, és ez az a tan, melyet az Atyától kaptam; és bizonyágot teszek az Atyáról, és az Atya bizonyágot tesz rólam”²¹.

„[B]izony..., az Atya és én egyek vagyunk.”²²

Meglátjuk-e a sémát ezekben a szentírásokban, melyek bizonyágot tesznek arról, hogy az Atya és a Fiú egymástól különböző egyének és lények? Akkor vajon milyen értelemben *egyek*? Nem olyan értelemben, hogy ugyanazon személyt alkotják, hanem olyan értelemben, hogy egységesek a céljukban, és ugyanolyan elkötelezettek az ember

halhatatlanságának és örök életének véghezvitele mellett.²³

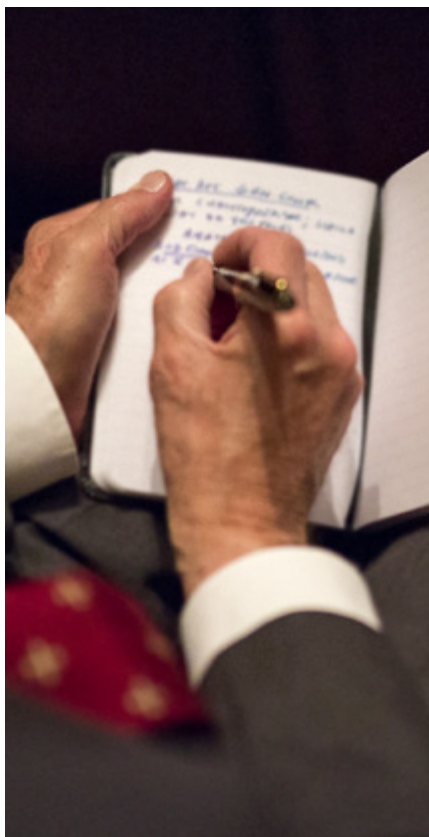
Bár Jézus Isten, mégis folyamatosan különálló, sajátos lénynek mutatja magát azzal, hogy az Atyjához imádkozik és azt mondja, hogy az Atyja akaratát teszi. A nefiták közötti halandó szolgálata során így fohászokodott: „Atyám, nem a viláért imádkozom, hanem azokért, akiket hitük miatt nekem adtál a világból, ... hogy bennük lehessenek, ahogyan te, Atyám, énbennem vagy, hogy egyek lehessünk, hogy megdicsőülhessek bennük.”²⁴

Ezt szem előtt tartva nem csodálkozunk rajta, hogy az evangélium visszaállítása nem egy, hanem két megdicsőült lény megjelenésével kezdődött. Első látomásáról így tett tanúbizonyságot Joseph Smith próféta: „Egyikük hozzám szólt, a nevemen szólítva, és ezt mondta a másikra mutatva: *Ez az én Szeretett Fiam. Őt hallgasd!*”²⁵

Az ifjú Próféta, aki kiment a ligetbe, hogy megtudja, melyik egyházhoz csatlakozzon, megingathatatlan hittel tette, és úgy jött ki, hogy ismerettel és tudással rendelkezett az igaz Istenről és Jézus Krisztusról, akit Isten elküldött. Joseph az előtte járó prófétákhoz hasonlóan ezt követően eszköz volt az örök élethez vezető tudás visszaállításaiban a világra.

Ti is kereshetitek a mi Mennyei Atyánkat és „ezt a Jézust, akiről a próféták és az apostolok [tanúbizonyságot tettek]”²⁶, a szentírásokban és ezen az általános konferencián. A személyes tanúbizonyság – a személyes kinyilatkoztatások – keresése közben fel fogjátok fedezni, hogy Mennyei Atyánk különleges módot biztosított számotokra az igazság megismerésére, méghozzá az Istenség harmadik tagja, az általunk Szentlélekként ismert lélekszemély által.

„És amikor ezeket a dolgokat megkapjátok – az általam megosztottakat

is beleértve ebbe –, arra buzdítalak benneteket, hogy Krisztus nevében kérdezzétek meg Istent, az Örökkévaló Atyát, hogy nem igazak-e ezek a dolgok; és ha őszinte szívvel, igaz szándékkal, Krisztusba vetett hittel kérdeztek, akkor ő a Szentlélek hatalma által ki fogja nektek nyilvánítani ennek igazságát.

És a Szentlélek hatalma által minden dolgot illetően tudhatjátok az igazat.”²⁷

Testvéreim, bizonyoságot tesztek arról, hogy Mennyei Atyánk azt szeretné, ha már most keresnétek ezt a tudást. Hélamán próféta szavai a porból kiáltanak: „...emlékezzetek, emlékezzetek rá, hogy Megváltónk sziklájára, aki Krisztus, Isten Fia, arra kell építenetek az alapokat; ...egy olyan alap[ot], melyről nem bukhat le az ember, ha arra épít.”²⁸ Valóban nem fogunk elbukni.

Ez a biztos alap Jézus Krisztus. Ő a „kösziklája a mennynek”²⁹. Ha Őreá építjük házunkat, akkor eshetnek az utolsó napi esők, és jöhet az ár, és fújhatnak a szelek, de mi nem fogunk elbukni. Nem fogunk elbukni, mert

otthonunknak és családuknak Krisztus az alapja.³⁰

Bizonyoságot tesztek arról, hogy az ilyen otthon a dicsőség háza,³¹ ahol összegyűlünk, hogy Jézus Krisztus, az Ő szeretett Fia nevében imádkozzunk Mennyei Atyánkhoz. Ilyenkor dicsőítjük őket és hálát adunk nekik. Elnyerjük a Szentlelket, és az ígéretet, melyet az örök életről ad nekünk, „méghozzá a celesztialis királyság dicsőségéről”³².

Különleges tanúbizonyságot teszem arról, hogy a Szabadítónk Jézus Krisztus, és hogy Ő él. Mennyei Atyánk szeret minket és vigyáz ránk, és van egy prófétánk ebben az adományozási korszakban – ő Thomas S. Monson elnök –, aki vezet és irányít minket. A Szent Lélek mindenkinek tanúságot tesz e dolgok igaz voltáról, aki törekszik erre a tudásra. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 14:7.
2. János 17:3.
3. Tan és a szövetségek 46:13–14.
4. 2 Nefi 32:3.
5. Lásd 1 János 4:19.
6. Mózes 4:2.
7. Mózes 2:1.
8. Lukács 1:32.
9. Lukács 2:49.
10. Máté 3:17.
11. Máté 6:9–10.
12. János 3:16.
13. János 5:19; lásd még a 17. verset.
14. János 17:1, 4.
15. Máté 26:39.
16. Lukács 23:34, 46.
17. Tan és a szövetségek 138:51.
18. János 20:17.
19. 3 Nefi 11:7.
20. 3 Nefi 11:10–11.
21. 3 Nefi 11:32.
22. 3 Nefi 11:27.
23. Lásd Mózes 1:39.
24. 3 Nefi 19:29.
25. Joseph Smith története 1:17.
26. Ether 12:41.
27. Moróni 10:4–5.
28. Hélamán 5:12.
29. Mózes 7:53.
30. Lásd 3 Nefi 14:24–25.
31. Lásd Tan és a szövetségek 88:119; 109:8, 16.
32. Tan és a szövetségek 88:4.

James J. Hamula elder
a Hetvenektől

Az úrvacsora és az engesztelés

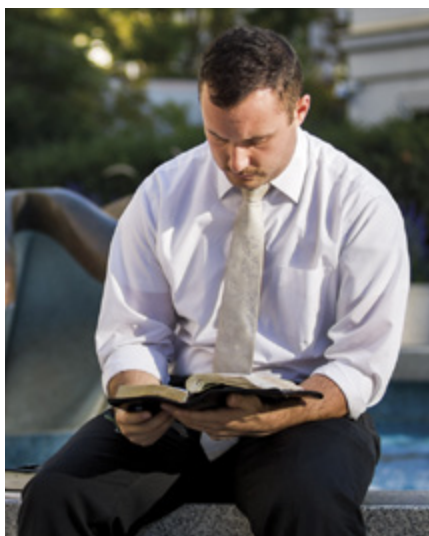
Az úrvacsora szertartásának mindannyiunk számára még szentebbé kell válnia.

Gecsemáné és Kálvária előestéjén Jézus még utolsó alkalommal összegyűjtötte tanítványait, hogy hódoljanak. Az egyik tanítvány jeruzsálemi otthonának felső szobájában voltak, és épp húsvét ideje volt.¹

Terítve voltak előttük az áldozati bárányból, borból és kovásztalan kenyérből álló hagyományos húsvéti fogások, Izráel szolgaságtól és haláltól való egykori megmenekülésének², valamint a jövőben bekövetkező megváltásnak a jelképei.³ Az étkezés végéhez közeledve Jézus vette a kenyeret, megáldotta, megtörte,⁴ adott belőle apostolainak, és ezt mondta: „Vegyétek, egyétek”!⁵ „Ez az én testem, mely ti éretetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.”⁶ A pohár bort is hasonlóképpen vette kézbe, áldást mondott rá, majd ezekkel a szavakkal adta tovább a körülötte lévőeknek: „E pohár amaz új szövetség az én véremben,”⁷ „a mely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára.”⁸ „[E]zt cselekedjétek az én emlékezetemre.”⁹

Jézus ilyen egyszerű, mégis mélyreható módon új szertartást vezetett be Isten szövetséges népe számára. Többé nem fogják állat vérént ontani vagy húsát fogyasztani egy eljövendő

Krisztus megváltó áldozatára várva.¹⁰ Ehelyett a már eljött Krisztus megtört testének és kiontott vérének jelképeit veszik és eszik az Ő megváltó áldozatának emlékezetére.¹¹ Aki részt vesz ebben az új szertartásban, az mindenki felé jelzi, hogy ünnepélyesen elfogadja Jézust a megígért Krisztusként, és teljes szívéből készen áll követni Őt és betartani a parancsolatait. Akik ezt teszik, és ezzel összhangban élnek, azokat elkerüli a lelki halál, és örök életük biztosítva lesz.

Jézus a következő órákban és napokban belépett a Gecsemáné kertjébe, elvitték a Kálváriára, majd győzedelmesen előjött az arimathiai József sírboltjából. Miután eltávozott tőlük, Jézus hú tanítványai Jeruzsálemből és környékéről a hét első napján összegyűltek „a kenyér megszegésére”¹², és ebben rendíthetetlenek voltak.¹³ Bizonyára nemcsak azért tették ezt, hogy megemlékezzenek eltávozott Mesterükről, hanem azért is, hogy kifejezzék értük hozott csodás megváltása iránt érzett hálájukat és abba vetett hitüket.

Figyelemre méltó, hogy amikor Jézus meglátogatta tanítványait Amerikában, közöttük is bevezette az úrvacsorát.¹⁴ Ennek megtétele során így szólt: „[L]egyetek mindig azon, hogy ezt megtegyétek”¹⁵, és „ez bizonyosság lesz az Atyának arról, hogy mindig emlékeztek rám”¹⁶. A visszaállítás kezdetén az Úr ismét bevezette az úrvacsora szertartását, hasonló utasításokat adva nekünk, mint amelyeket korábbi tanítványainak adott.¹⁷

Az úrvacsora szertartásáról azt mondták, hogy az „az egyik legszentebb és legszentségesebb szertartás az egyházban”¹⁸. Mindannyiunk számára még szentebbé kell válnia. Maga Jézus Krisztus azért vezette be ezt a szertartást, hogy emlékeztessen minket, mit tett a megváltásunkért, és megtanítsa nekünk, miként fordíthatjuk javunkra a megváltását és élhetünk ezáltal újra Istennel.

A szétépett és megtört kenyérral azt jelezzük, hogy emlékezünk Jézus Krisztus fizikai testére – a fájdalommal, csapásokkal és mindenféle kísértésekkel sújtott testre,¹⁹ arra a testre, amely oly gyötrelmet terhet viselte, hogy minden pórusából vérezt,²⁰ arra a testre, melynek húsát felsebezték, és melynek szíve megtört a keresztre feszítés során.²¹ Jelezzük abba vetett hitünket,

hogy bár ugyanezen testet lefektették, hogy a halálban nyugodjon, újra felemeltetett a sírból, hogy soha többé ne ismerjen betegséget, rothadást vagy halált.²² És a kenyeret magunkhoz véve azt is elismerjük, hogy Krisztus halandó testéhez hasonlóan a mi testünk is meg fog szabadulni a halál kötelekeitől, győzedelmesen fel fog támadni a sírból, és visszaállítatik örök lelkünkhöz.²³

A kis pohár vízzel azt jelezzük, hogy emlékezünk Jézus kiontott vérére és az egész emberiségért elszentelt lelki fájdalmára. Emlékszünk a gyötrelemre, mely hatalmas vércseppeket fakasztott Gecsemánében.²⁴ Emlékszünk rá, mily sebeket és korbácsolást tűrt el fogva tartói kezétől.²⁵ Emlékszünk a Kálvárián kezéből, lábából és oldalából kibuggyanó vérré.²⁶ És emlékszünk rá, ő maga hogyan idézte fel szenvedését: „...hogymilyen keservesek, azt nem tudod, hogy milyen áthatóak, azt nem tudod, igen, hogy milyen nehezen elviselhetők, azt nem tudod!”²⁷ A vizet magunkhoz véve elismerjük, hogy vére és szenvedése engesztelést hozott a bűneinkért, és hogy akkor engedi el bűneinket, ha befogadjuk és elfogadjuk evangéliuma tantételeit és szertartásait.

A kenyér és a víz tehát Krisztus megváltására emlékeztet minket a haláltól és a bűntől. A sorrend, mely szerint először veszünk a kenyérből, aztán a vízből, nem minden jelentőségtől mentes. A kenyér magunkhoz vétele saját biztosan bekövetkező személyes feltámadásunkra emlékeztet, mely többet jelent a test és a lélek pusztaság visszaállításánál. A feltámadás hatalma által mindannyian visszaállítatunk Isten színe elé.²⁸ Ennek valósága életünk alapvető kérdését veti fel nekünk. A lényegi kérdés ugyanis nem az, hogy élni fogunk-e, hanem hogy kívül fogunk élni a halálunk

után. Bár mindannyian visszatérünk Isten színe elé, nem mindenki marad majd ott Ővele.

A halandóság során mindannyiunkat beszennyez a bűn és a vétetek.²⁹ Életünkben előfordulnak olyan gondolatok, szavak és tettek, amelyek nem egészen erényesek.³⁰ Röviden: tisztátalanok leszünk. Jézus teljesen egyértelművé tette, mi a tisztátalanság következménye Isten színe előtt: „...semmi tisztátalan dolog nem lakhat... az ő jelenlétében”³¹. Ennek valóságára világított rá a fiatalabb Alma esetében az, amikor egy angyallal találkozáva olyan fájdalommal, kinnal és gyötrellemmel töltötte el a tisztátalansága, hogy azt kívánta, bárcsak a teste és a lelke is megszűnne létezni, hogy ne állíttasson oda Isten színe elé.³²

Az úrvacsoravétel folyamata megtanítja nekünk, hogyan válhatunk tisztává a bűntől és a vétectől, és állhatunk majd meg Isten színe előtt. Ártatlan vérenek ontásával Jézus Krisztus minden bűn és véték vonatkozásában eleget tett az igazságosság követelményeinek. Azután felkínálja nekünk, hogy tisztává tesz minket, ha eléggé hiszünk benne ahhoz, hogy

bűnbánatot tartsunk, és a kereszttelkéséssel kezdve a szabadulás minden szertartását és szövetségét elfogadjuk; majd elnyerjük a Szentlelket. A Szentlelket befogadva megtisztulunk és megszenteltetünk. Jézus nagyon egyértelművé tette ezt a tant:

„semmi tisztátalan dolog nem kerülhet be [Isten] királyságába, ...senki nem kerül be az ő nyugalmába, csak azok, akik ruházatukat... tisztára mosták a véremlben.

Most ez a parancsolat: Tartsatok bűnbánatot, mind ti földnek szélei, és jöjjetek hozzám és kereszttelkédjete meg az én nevemben, hogy a Szentlélek befogadása megszentelhesen benneteket, hogy szeplőtelenül állhassatok előttem az utolsó napon.”³³

Ez Krisztus tana.³⁴ Ha befogadjuk ezt a tant, és ennek megfelelően élünk, akkor lényegében megmosdunk Krisztus vérében és tisztává tétetünk.³⁵

Az úrvacsorai imák által kifejezésre juttatjuk, hogy elfogadjuk Krisztus e tanát és elkötelezzük magunkat, hogy e szerint élünk. Istenhez, a mi Örökkévaló Atyánkhoz esdekelve kijelentjük, hogy mindig emlékezni fogunk az Ő drága Fiára. Először arról tanúskodunk, hogy készek vagyunk emlékezni. Aztán pedig arról, hogy valóban emlékezünk. Ezt téve ünnepélyesen kötelezettséget vállalunk arra, hogy hitet gyakorlunk Jézus Krisztusban és a megváltásában, mellyel megváltott minket a haláltól és a bűntől.

Azt is kijelentjük, hogy be fogjuk tartani a parancsolatait. Ez ünnepélyes elkötelezettség a bűnbánat mellett. Ha gondolataink, szavaink vagy tetteink a mögöttünk álló napokban nem értek fel azzal, amilyeneknek lenniük kellett volna, akkor újra elkötelezzük magunkat az iránt, hogy az előttünk álló napokban még jobban összehangoljuk életünket az Ővével.

Következőleg azt kijelentjük ki, hogy készen állunk magunkra venni a Fiú nevét.³⁶ Ez ünnepélyes kötelezettségvállalás arra, hogy alávetjük magunkat a felhatalmazásának és az Ő munkáját végezzük, melyhez az is hozzátartozik, hogy minden szabáditó szertartásban és szövetségben részesülünk.³⁷

Amikor elkötelezzük magunkat e tantételek mellett, az úrvacsorai imákban ígéretet kapunk arra, hogy Lelke velünk lesz.³⁸ Mindent felülmúló áldás az, amikor újra megkapjuk a Lelket, mert a Lélek jelenti azt a tényezőt, amely megszentel és megtisztít minket a bűntől és a vétektől.³⁹

Testvérek, az idő és az örökkévalóság legfontosabb eseménye a Jézus Krisztus általi engesztelés, és Ő, aki véghezvitte ezt az engesztelést, megadta nekünk az úrvacsora szertartását, mely nem csupán emlékezni segít nekünk, hanem abban is, hogy a kegyelem e páratlan cselekedetének áldásaira igényt tarthassunk. Ha rendszeresen és megfontoltan veszünk részt ebben a szent szertartásban, az segít nekünk a keresztkelés után továbbra is magunkévá tenni és megélni Jézus tanát, a megszentelődés útján haladva végig ezáltal. Valóban, az úrvacsora szertartása segít nekünk mindvégig hűen kitartani és

ugyanúgy elnyerni az Atya teljességét, mint Jézus, kegyelemről kegyelemre haladva.⁴⁰

Tanúságot teszek Jézus Krisztus hatalmáról, mely mindannyiunkat megvált a haláltól és a bűntől, valamint papsága szertartásainak hatalmáról, az úrvacsorát is beleértve ebbe, melyek felkészítenek minket arra, hogy meglássuk Isten, meghozzá az Atya arcát, és éljünk.⁴¹ Részesüljünk az úrvacsorában a jövő héten, majd azt követően minden héten, mélyebb vágygal és komolyabb szándékkal, ezért imádkozom az Úr Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Máté 26:17–20; Márk 14:12–17; Lukács 22:7–18.
2. Lásd 2 Mózes 12; 4 Mózes 28:16–25; Kalauz a szentírásokhoz: húsvét.
3. Lásd 2 Mózes 13:12–13; Móziás 2:3–4; Mózes 5:5–8.
4. Lásd Máté 26:26; Márk 14:22; Lukács 22:19; 1 Korinthusbeliek 11:24. Amikor viszont Jézus a feltámadása után a nefiták között vezet be az úrvacsorát, akkor először megtöri, majd megáldja a kenyeret (lásd 3 Nefi 18:3).
5. Máté 26:26; Márk 14:22; 1 Korinthusbeliek 11:24.
6. Lukács 22:19; lásd még 1 Korinthusbeliek 11:24.
7. Lukács 22:20; lásd még Máté 26:28; Márk 14:24; 1 Korinthusbeliek 11:25.
8. Máté 26:28.
9. Lukács 22:19; lásd még 3 Nefi 18:11.
10. Lásd 2 Nefi 11:4; 25:24–25; Jákób 4:5; Alma 34:14; 3 Nefi 9:17, 19–20; Mózes 5:5–8.

11. Lásd János 6:51–57; 1 Korinthusbeliek 11:24–26; Tan és a szövetségek 20:40.
12. Cselekedetek 20:7.
13. Lásd Cselekedetek 2:42.
14. Lásd 3 Nefi 9:19–20; 18:1–11; 20:3–9; 26:13.
15. 3 Nefi 18:6.
16. 3 Nefi 18:7.
17. Lásd Tan és a szövetségek 20:75; 27:2; 59:9–12.
18. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Fielding Smith* (2013). 101. „Megítélésem szerint az úrvacsorai gyűlés az egyház összes gyűlése közül a legszentebb és a legszentségesebb” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Fielding Smith*. 99.).
19. Lásd Alma 7:11.
20. Lásd Lukács 22:44; Móziás 3:7; Tan és a szövetségek 19:18.
21. Lásd Zsoltárok 22:17; János 19:33–34; 20:25–27; 3 Nefi 11:14; Tan és a szövetségek 6:37; James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd. ed. (1916), 669.
22. Lásd Máté 28:6; Lukács 24:6, 39; János 20:20; Tan és a szövetségek 76:22–24.
23. Lásd János 6:51–59; Alma 11:42–44; 40:23; 3 Nefi 27:13–15.
24. Lásd Lukács 22:44; Móziás 3:7; Tan és a szövetségek 19:18.
25. Lásd Ésaías 53:5; Máté 26:67; 27:26, 29–30; Márk 14:65; 15:15, 19; Lukács 22:63–65; János 19:1; Móziás 15:5.
26. Lásd Máté 27:35; Márk 15:15; Lukács 23:33; János 19:16, 33–34.
27. Tan és a szövetségek 19:15.
28. Lásd Alma 11:42–45; 3 Nefi 27:13–15.
29. Lásd Mózes 6:55.
30. Lásd Máté 5:27–28; 12:36; Jakab 3:1–13; Móziás 4:29–30; Alma 12:14.
31. Mózes 6:57; lásd még 1 Korinthusbeliek 6:9; Efézusbeliek 5:5; 1 Nefi 10:21; 15:33–34; Alma 7:21; 11:37; 40:26; 3 Nefi 27:19; Tan és a szövetségek 1:31–32.
32. Alma 36:15; lásd még 14. vers; Jelenések 6:15–17; Alma 12:14.
33. 3 Nefi 27:19–20.
34. Lásd 2 Nefi 31:2–21; 3 Nefi 11:31–41; 27:13–22; Tan és a szövetségek 76:40–42, 50–54, 69–70.
35. Lásd 3 Nefi 27:19; lásd még Jelenések 1:5–6; 7:14–15; Alma 5:21; 13:11–12; Ether 13:10–11; Mózes 6:59–60.
36. Tan és a szövetségek 20:77; Moróni 4:3.
37. Lásd Dallin H. Oaks, *His Holy Name* (1998); Dallin H. Oaks, “Taking upon Us the Name of Jesus Christ,” *Ensign*, May 1985, 80–83.
38. Lásd Tan és a szövetségek 20:77, 79; Moróni 4:3; 5:2.
39. Lásd Rómabeliek 15:16; 1 Korinthusbeliek 6:11; 2 Nefi 31:17; Alma 5:54; 13:12; 3 Nefi 27:20; Moróni 6:4.
40. Lásd Tan és a szövetségek 93:6–20.
41. Lásd Tan és a szövetségek 84:22.

Thomas S. Monson elnök

Egyengesd el lábadid ösvényit

Ha Jézust tekintjük a példánknak és az Ő nyomdokain járunk, akkor biztonságban visszatérhetünk Mennyei Atyánkhoz.

Szeretett testvéreim, alázatos szívvel állok előttetek ezen a délelőttön. Hiteteket és imáitokat kérem magamért, midőn megosztom veletek az üzenetemet.

Mindannyian csodás és fontos útra indultunk, amikor elhagytuk a lélekvilágot és beléptünk ebbe a halandóságnak nevezett, gyakran kihívásokat rejtő szakaszba. Földi létünk elsődleges célja az, hogy húsból és csontból álló testet kapjunk, hogy olyan tapasztalatokban legyen részünk, amelyek csak akkor lehetségesek, ha távol vagyunk mennyei szüleinktől, és hogy kiderüljön, vajon betartjuk-e a parancsolatokat. Ábrahám könyvének 3. fejezetében azt olvassuk: „És próbára tesszük őket ezzel, hogy meglássuk, vajon megtesznek-e minden olyan dolgot, amit az Úr, az ő Istenük megparancsol nekik”¹.

Amikor a földre jöttünk, nagyszerű ajándékot hoztunk magunkkal Isten-től, méghozzá az önrendelkezésünket. Abban a kiváltságban van részünk, hogy ezernyi döntést hozhatunk. A tapasztalat szigorú iskolamester. Megtanulunk különbséget tenni a jó és a gonosz között. Megkülönböztetjük

a keserűt az édestől. Megtanuljuk, hogy döntéseink hatással vannak a sorsunkra.

Biztos vagyok benne, hogy Atyánktól elindulva ellenállhatatlan vágyat éreztünk arra, hogy visszatérjünk Őhozzá, hogy elnyerhessük az Ő általa nekünk szánt felmagasztosulást, amelyet mi magunk is oly nagyon akartunk. Bár rajtunk múlik a Mennyei Atyánkhöz visszavezető ösvény megtalálása és követése, Ő nem útmutatások és vezetés híján küldött minket ide. Megadta nekünk a szükséges eszközöket, és segíteni fog nekünk, midőn a segítségét kérjük és igyekszünk minden tőlünk telhetőt megtenni a mindvégig kitarásért és az örök élet elnyeréséért.

Az útmutatásban segítenek nekünk Isten és Fia szavai a szentírásainkban. Rendelkezésünkre állnak Isten prófétáinak tanácsai és tanításai. És ami a legfontosabb: tökéletes példát kaptunk, melyet követhetünk – méghozzá Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus példáját –, és meg is mondták nekünk, hogy kövessük azt. Maga a Szabadító azt mondta: „...jer, kövess engem.”² „[A]zokat a cselekedeteket, melyeket engem tenni láttatok, nektek

is azokat kell megtennetek”³. Feltette a kérdést: „Milyen embereknek kell hát lennetek?” Majd válaszolt: „Bizony mondom nektek, hogy éppen olyanok, amilyen én vagyok.”⁴ „Ő kijelölte az ösvényt és utat mutatott.”⁵

Ha Jézust tekintjük a példánknak és az Ő nyomdokain járunk, akkor biztonságban visszatérhetünk Mennyei Atyánkhoz és örökké Ővele élhetünk. Nefi próféta azt mondta: „...ha az ember nem tart ki mindvégig az élő Isten Fia példájának a követésében, akkor nem lehet megszabadítani.”⁶

Egy asszony minden alkalommal így kiáltott fel, amikor a Szentföldön tett látogatásai alkalmával tapasztaltakról mesélt: „Ott jártam, ahol Jézus járt!”

Bejárta azt a környéket, ahol Jézus élt és tanított. Talán ráállt egy sziklára, amelyen Ő is állt, avagy feltekintett egy hegyvonulatra, melyet Ő is látott. Ezek az élmények önmagukban is rendkívül izgalmasak voltak számára, azonban kevésbé fontos fizikai értelemben ott járni, ahol Jézus is járt, mint úgy járni, ahogyan Ő is járt. Tetteinek másolása és példájának követése sokkal fontosabb annál, hogy megpróbáljuk felderíteni a halandóságban bejárt ösvényeinek nyomait.

Amikor Jézus ezt a felhívást intézte a gazdag ifjúhoz: „jer, kövess engem”⁷, nem csupán arra gondolt, hogy a gazdag ifjú kövesse őt a vidék útjain: dombra fel, völgybe le.

Nem kell a Galileai-tenger partjain vagy Júdea dombvidékén járnunk ahhoz, hogy ott járjunk, ahol Jézus járt. Mindannyian járhatunk az Ő általa bejárt úton, ha az Ő szavai csengnek a fülünkben, az Ő Lelke tölti be a szívünket, az Ő tanításai irányítják életünket, és az Ő követése mellett döntünk a halandóságon átvezető utunkon. Az Ő példája megvilágítja az utat. Azt mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet”⁸.

Ha megvizsgáljuk a Jézus által járt ösvényt, látni fogjuk, hogy sok olyan kihívás közepette vezetett, amelyekkel mi magunk is szembesülünk az életben.

Például Jézus járt a csalódottság ösvényén. Bár sok csalódásban volt része, a legfájóbb abban tükröződik, amit nyilvános szolgálata végén Jeruzsálemet siratva mondott. Izráel gyermekei elutasították az Ő általa felajánlott védelmező szárny biztonságát. Midőn letekintett a hamarosan elpusztuló, elhagyatottá váló városra, mély bánat sújtott le rá. Gyötrelmében így kiáltott: „Jeruzsálem, Jeruzsálem! ki megölnöd a prófétákat és megkövedezed azokat, a kik te hozzád küldtetek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképen a tyúk az ő kis csirkéit az ő szárnyai alá, és ti nem akarátok!”⁹

Jézus járt a kísértés ösvényén. Lucifer, a gonosz, minden erejét összegyűjtve, csábító álokoskodással kísértette meg Őt, aki addig 40 napon és 40 éjen át böjtölt. Jézus nem adta meg magát, hanem minden kísértésnek ellenállt. E szavakkal küldte el: „Eredj el Sátán!”¹⁰

Jézus járt a fájdalom ösvényén. Gondoljatok csak bele Gecsemánéba, ahol „haláltusában lévén, ...az ő

verítéke olyan vala, mint a nagy vér-cseppek, melyek a földre hullanak”¹¹. A kegyetlen kereszten átélt szenvedéseit sem feledheti el senki.

Mindannyian járunk a csalódás ösvényein, talán egy elveszett lehetőség, egy rosszul használt befolyás, egy szerettünk döntései, avagy egy saját döntésünk miatt. A kísértés ösvénye is mindannyiunk ösvénye lesz. A Tan és a szövetségek 29. szakaszában ezt olvassuk: „És szükségképpen úgy kell lennie, hogy az ördög megkísértse az emberek gyermekeit, különben nem lehetne önrendelkezésük”¹².

A fájdalom ösvényén is járunk. Szolgákként nem számíthatunk többre, mint amiben a Mesternek is része volt, aki csupán hatalmas fájdalom és szenvedés után hagyta el a halandóságot.

Bár keserű bánat is vár minket utunk során, azért hatalmas boldogságra is lelhetünk.

Jézussal együtt járhatunk az engedelmisség ösvényén. Nem lesz mindig könnyű, de legyen a Sámueltól kapott örökség a jelmondatunk: „Ímé, jobb az engedelmisség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél!”¹³ Ne feledjük el, hogy az engedetlenség végkövetkezménye a fogság és a halál, míg az engedelmisség jutalma a szabadság és az örök élet.

Jézushoz hasonlóan járhatunk a szolgálat ösvényén. A jóság izzó fénycsóvjához hasonlít Jézus élete, amikor az emberek között szolgált. Erőt adott a béna lábaknak, látást a vak szemeknek, hallást a süket füleknek.

Jézus járt az ima ösvényén. Az Úr imájaként ismert, „mi Atyánk” kezdetű csodálatos imával megtanította nekünk, hogyan imádkozunk. És vajon ki felelhetné el imáját Gecsemánéban: „Ne az én akaratom, hanem a Tiéd legyen!”¹⁴

A szentírásokban kéznél vannak számunkra egyéb, a Szabadítótól kapott utasítások. A hegyi beszédben azt mondta nekünk, hogy legyünk irgalmasak, alázatosak, igazlelkűek, tisztaszívűek és béketeremtők. Azt az utasítást adja, hogy álljunk ki bátran a hitelveinkért, még akkor is, ha kicsúfolnak és üldöznek. Arra kér minket, hogy ragyogjon a világosságunk, melyet látván mások Mennyei Atyánk dicsőítésére vágyhatnak. Arra tanít minket, hogy legyünk gondolatainkban és tetteinkben is erkölcsileg tiszták. Azt mondja nekünk, hogy sokkal fontosabb a mennyben kincseket gyűjteni, mintsem a földön.¹⁵

Példázatai hatalommal és felhatalmazással tanítanak. Az irgalmas

szamaritánus történetében arra tanít minket, hogy szeressük és szolgáljuk a felebarátainkat.¹⁶ A táltumok példázatában arra tanít minket, hogy legyünk jobbak és törekedjünk a tökéletességre.¹⁷ Az elveszett juh példázatában azt az utasítást adja nekünk, hogy menjünk és mentjük meg azokat, akik letértek az útról és eltévedtek.¹⁸

Krisztus azt ígérte nekünk, hogy megosztja velünk azt az örök életet, melynek elnyeréséért meghalt, ha szavait megismerve, tanításait követve és az Ő útját járva igyekszünk Őt tenni életünk középpontjába. Nincs magasabb cél annál, amikor úgy döntünk, hogy elfogadjuk a Tőle jövő fegyelmezést, az Ő tanítványainvá válunk, és egész életünkben az Ő munkáját végezzük. Semmi más, semmilyen más döntésünk nem képes kihozni belőlünk azt, amit Ő.

Amikor olyan emberekre gondolok, akik valóban megpróbálták követni a Szabadító példáját, és akik az Ő ösvényein jártak, rögtön Gustav és Margarete Wacker neve jut az eszembe – a két leginkább krisztusi személyé, akiket valaha is ismertem. Kanada keleti részébe bevándorló németek voltak, és akkor találkoztam velük, amikor misszióelnökként szolgáltam ott. Wacker testvér borbélyként kereste a kenyerét. Bár nem volt sok mindenük, azt megosztották. Nem volt részük gyermekáldásban, de mindenkiről gondoskodtak, aki csak otthonukba tért. Tanult és kifinomult férfiak és nők keresték fel Isten ezen alázatos, iskolázatlan szolgáit, és szerencsésnek tartották magukat, ha egy órát eltölthettek a jelenlétükben.

Megjelenésük hétköznapi volt, akadozó angolságukat kicsit nehéz

volt megérteni, otthonuk szerény volt. Nem volt sem autójuk, sem televíziójuk, és nem tettek semmi olyasmit, amire a világ általában felfigyel. A hithűek mégis ösvényt tapostak ki az ajtajukhoz, hogy részesülhessenek az ott jelen lévő lelkiségben. Otthonuk földi mennyország volt, a békesség és a jóság hamisítatlan lelkiségét árasztották.

Velünk is ott lehet ez a lélek, és megoszthatjuk a világgal, ha Szabadítónk ösvényén járunk és követjük az Ő tökéletes példáját.

A Példabeszédekben ezt az intést olvassuk: „Egyengesd el lábaid ösvényit”¹⁹. Ha ezt tesszük, akkor megszerez bennünk az ahhoz szükséges hit és vágyakozás, hogy azon az úton járjunk, amelyen Jézus járt. Nem lesz kétségünk afelől, hogy olyan ösvényen vagyunk, melynek követését Atyánk elvárja tőlünk. A Szabadítónk példája adja meg mindannak keretét, amit teszünk, és az Ő szavai biztos irányt mutatnak. Az Ő ösvénye biztonságban hazavisz minket. Legyen részünk ennek áldásában, ezért imádkozom annak a Jézus Krisztusnak a nevében, akit szeretek, akit szolgálok, és akiről bizonyoságot tesztek, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Ábrahám 3:25.
2. Lukács 18:22.
3. 3 Nefi 27:21.
4. 3 Nefi 27:27.
5. Eliza R. Snow, Mily nagy Isten szeretete. *Himnuszok*, 118.
6. 2 Nefi 31:16.
7. Lukács 18:22.
8. János 14:6.
9. Lukács 13:34.
10. Máté 4:10.
11. Lukács 22:44.
12. Tan és a szövetségek 29:39.
13. 1 Sámuel 15:22.
14. Lukács 22:42.
15. Lásd Máté 5., 6.
16. Lásd Lukács 10:30–37.
17. Lásd Máté 25:14–30.
18. Lásd Lukács 15:4–7.
19. Példabeszédek 4:26.

M. Russell Ballard elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Maradjatok a csónakban, és kapaszkodjatok!

Ha mindig az Úrra összpontosítunk, páratlan áldás ígéretét kapjuk.

Nemrégiben egy barátom hajótúrára vitte a fiát a Colorado-folyón a délkelet-utahi Zuhatag-kanyonon át. A kanyon közismert a 23 kilométeres gyors sodrású szakaszáról, amely különösen veszélyes lehet.

Kalandjukra felkészülésként tüzetesen átnézték a nemzeti park honlapját, amely fontos információkat tartalmaz a személyes felkészülésről és a gyakori, de rejtett veszélyforrásokról.

A túra elején az egyik tapasztalt túravezető áttekintést adott a legfontosabb biztonsági utasításokról, kihangsúlyozva három szabályt, amely biztosítja majd a csoport biztonságos átkelését a zúgókon. „Egyes számú szabály: maradjatok a csónakban! Kettes számú szabály: mindig legyen rajtatok mentőmellény! Három számú szabály: mindig két kézzel kapaszkodjatok!” Aztán újra elismételte, még nagyobb hangsúllyal: „Mindenekelőtt emlékezzetek az

egyres számú szabályra: maradjatok a csónakban!”

Ez a kaland a halandó utazásunkra emlékeztet engem. Legtöbbször megtapasztalunk olyan időszakokat az életünkben, amikor igen nagyra értékeljük az élet csendes vizeit. Más-kor sodró árban találjuk magunkat, amelyek jelképesen igencsak hasonlítanak a Zuhatag-kanyon 23 kilométeres szakaszán örvénylőkhöz – e kihívások lehetnek fizikai vagy mentális egészségi problémák, egy szeretett személy halála, összetört álmok és remények, vagy néhány esetben akár hitbéli krízishelyzet, amikor szembesülnek az élet gondoljaival, kérdéseivel és kételyeivel.

Jóságában az Úr segítséget biztosít, például egy csónakot; alapvető felszerelést, amilyen a mentőmellény; és tapasztalt folyami túravezetőket, akik utat mutatnak és biztonsági utasításokkal látnak el, hogy segítsenek végighaladniunk életünk folyóján és elérniünk a végcélunkat.

Gondoljunk csak az egyes számú szabályra: maradjatok a csónakban!

Brigham Young elnök gyakorta használta a „Sion jó öreg hajója” metaforát Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházára.

Egy alkalommal ezt mondta: „...az óceán közepén [vagyunk]. Jön egy vihar, és a tengerészek azt mondják: nehezen bírja a hajó! – Én nem maradok itt – mondja az egyik –, nem hiszem, hogy ez Sion hajója. – De az óceán közepén vagyunk. – Nem érdekel, nem maradok itt! Leveszi a kabátját és leugrik a fedélzetről. Meg fog fulladni? Igen. Így van ez azokkal is, akik elhagyják ezt az [egyházat. Ez »Sion jó öreg hajója«, maradjunk hát rajta!”¹

Young elnök egy másik alkalommal azt mondta, aggódik amiatt is, hogy az emberek eltévelyednek akkor, amikor áldottak – amikor jól megy a soruk: „Nyugodt időben megesik, amikor Sion jó öreg hajója lágy szellőben vitorlázik, [és] minden csendes a fedélzeten, hogy néhány fivér ki akar evezni a bálnavadászatra használt csónakokban, hogy ...ússzanak egyet; néhányan megfulladnak, mások elsodródhatnak, és megint mások visszajutnak a hajóra. Ragaszkodjunk az öreg hajóhoz, és ő [biztonságban] elvisz minket a kikötőbe; nincs mitől félnetek.”²

Végül pedig erre emlékeztette Young elnök a szenteket: „Sion jó öreg hajóján vagyunk. [Isten] áll a kormányrúdnál, és ott is fog maradni. [...] Minden jó, zengjünk halleluját, mert itt az Úr. Ő irányít, Ő vezet és utasításokat

ad. Ha az emberek fenntartások nélküli bizalommal vannak Istenük iránt, és soha nem térnek el szövetségeiktől, sem Istenüktől, akkor Ő megfelelően vezetni fog bennünket.”³

Mindazon kihívások tükrében, amelyekkel mindannyian szembenézünk manapság, hogyan tudunk fennmaradni Sion jó öreg hajóján?

Megmondom nektek. Folyamatos megtérést kell tapasztalnunk azáltal, hogy gyarapítjuk a Jézus Krisztusba vetett hitünket és az evangéliuma iránti hűségünket egész életünk folyamán – nem csupán egyszer, hanem rendszeresen. Alma ezt a kérdést tette fel: „És most íme, azt mondom nektek, testvéreim, hogy ha megtapasztaltok már egy szívbeli változást, és ha éreztétek már úgy, hogy a megváltó szeretet énekét szeretnétek énekelni, akkor azt kérdezem, hogy tudtok-e most úgy érezni?”⁴

Napjaink tapasztalt folyami vezetőit az egyház apostolaihoz, prófétáihoz, valamint a sugalmazott helyi papsági és segédszervezeti vezetőkhez hasonlíthatjuk, akik segítenek biztonságban elérnünk a végcélunkat.

Nemrégiben egy új misszióelnökök számára tartott képzésen beszéltem, ahol ezt a tanácsot adtam ezeknek a vezetőknek:

„Tartsátok a misszió szemét az egyház vezetőin! [...] Mi nem fogunk és... nem is tudunk tévútra vezetni [benneteket].

És miközben arra tanítjátok miszionáriusokat, hogy tekintetükkel

ránk összpontosítsanak, tanítsátok meg nekik azt is, hogy soha ne kövessék azokat, akik úgy vélik, jobban tudják, miként kell irányítani az egyház ügyeit, ...mint Mennyei Atyánk és az Úr Jézus Krisztus teszi” az elnöklés kulcsait birtokló papsági vezetők által.

„Szolgálatom során azt láttam, hogy jellemzően azok tévednek el [és] zavarodnak össze, akik igen gyakran ...megfelekednek arról, hogy amikor az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvóruma egységes hangon szól, akkor az az Úr hangja az adott időben. Az Úr erre emlékeztet minket: »...akár saját hangom, akár szolgálaim hangja által, az ugyanaz« [T&Sz 1:38].”⁵

Más szavakkal: elhagyják Sion jó öreg hajóját – elmaradnak, hitehagyásba esnek. Tragikus módon gyakran az ezzel járó rövid távú, később pedig hosszú távú, nem tervezett következmények nem csupán rájuk, hanem családjukra is hatással lesznek.

Helyi egyházi vezetőink, csakúgy, mint a viharedzett folyami vezetők, sokat tanultak az élet tapasztalataiból; apostolok, próféták és az egyház más tisztségviselői képezték és terelgették őket; és ami a legfontosabb, maga az Úr tanította őket.

Egy másik alkalommal az idén az egyház fiatal felnőtteihez szóltam a májusi EOSZ áhítat közvetítésén. Ezt mondtam:

„Úgy hallottam, néhányan azt hiszik, hogy az egyház vezetői egyfajta »buborékban« élnek. Amit elfelejtenek, az az, hogy mindannyian tapasztalt férfiak és nők vagyunk, sok helyen éltünk, és sokféle emberrel dolgoztunk együtt. Jelenlegi megbízatásaink szó szerint elszólnak a földkerekség minden részére, ahol a világ politikai, vallási, üzleti és emberbaráti vezetőivel találkozunk. Bár ellátogattunk [vezetőkhez] a washingtoni Fehér Házba, találkoztunk a nemzetek [és vallások]

vezetőivel is világszerte, azért jártunk a világ legszerényebb otthonaiban is...

Ha alaposan végiggondoljátok az életünket és a szolgálatunkat, valószínűleg egyetértetek majd azzal, hogy úgy látjuk és tapasztaljuk meg a világot, ahogy kevesen. Rájöttök majd, hogy kevésbé élünk buborékban, mint a legtöbb ember. [...]

[V]an valami [az egyház vezetőinek] saját és együttes bölcsességében, ami azért vigasztaló kellene, hogy legyen. Mindent megtapasztaltunk, beleértve a különböző törvények és jogszabályok következményeit, csalódásokat, tragédiákat és családtagok halálát is. Tisztában vagyunk azzal, hogy mit éltek át az életben.⁶

Az egyes számú szabály mellett, ahogyan azt én a helyzetünkre vonatkoztattam, tartsátok szem előtt a kettes és hármasszámút is: mindig legyen rajtatok mentőmellény, és két kézzel kapaszkodjatok! Az Úr szavai megtalálhatók a szentírásokban, valamint az apostolok és a próféták tanításai. Tanácsot és útmutatást nyújtanak, amelyeket ha követünk, lelki mentőmellényként fognak szolgálni, és segíteni fognak tudnunk, hogyan kapaszkodjunk két kézzel.

Olyanná kell lennünk, mint Móziás fiai, akik „megerősödtek az igazság ismeretében”. Válhatunk „jó felfogású”, sok mindent értő férfiakká és nőkké. Ezt azzal érhetjük el, hogy „szorgalmasan kutat[juk] a szentírásokat, hogy Isten szavát megismerj[ü]k”⁷.

A szentírások, illetve a múltbéli és jelenlegi apostolok és próféták szavainak kutatása során Krisztus tanának tanulmányozására, megélésére és szeretésére kell összpontosítanunk.

A személyes szentírásolvasás szokásának kialakításán túl Móziás fiaihoz hasonlóan nekünk is „sok imádkozásnak és böjtnek”⁸ kell átadnunk magunkat.

Úgy tűnik, hogy ezek a dolgok, amelyek nem mérhetők könnyen, hatalmas jelentőséggel bírnak. Összpontosítsatok mindig ezekre az egyszerű dolgokra, és ügyeljete rá, hogy ne vonja el semmi a figyelmeteket.

Mivel több olyan embert is ismerek, akik nem maradtak a csónakban, és nem kapaszkodtak mindkét kezükkel a megpróbáltatások és gondok idején, vagy akik nem maradtak a csónakban a viszonylagos szélcsend idején, megfigyeltem, hogy sokuk elfordította tekintetét az evangélium központi igazságairól – arról, amiért eleve csatlakoztak az egyházhoz, amiért teljesen elkötelezettek és tevékenyek voltak az evangéliumi normák szerinti életben és mások megáldásában odaadó szolgálatuk révén, illetve arról, hogy az egyház miként volt számukra „a lelki táplálás és növekedés színtere”⁹ az életükben.

Joseph Smith ezt a központi igazságot tanította: „Vallásunk alapvető tanítélei az apostolok és a próféták bizonyossága Jézus Krisztusról; az, hogy Ő meghalt, eltemették, és harmadnap feltámadt, és felemelkedett a mennybe; és a vallásunkra vonatkozó

minden más dolog ennek csupán függeléke.”¹⁰

Ha mindig az Úrra összpontosítunk, páratlan áldás ígérését kapjuk: „Krisztusba vetett állhatatossággal kell tehát törekednetek előre, tökéletesen ragyogó reménységgel, és Isten és minden ember szeretetével. Ha tehát előre törekedtek, Krisztus szaván lakmározva, és mindvégig kitartotok, íme, ezt mondja az Atya: Örök életetek lesz.”¹¹

Időnként hithű utolsó napi szentek és őszinte érdeklődők elkezdnek az alapvető tanítételek helyett a „függelékkekre” összpontosítani. Más szóval: Sátán arra kísért minket, hogy fordítsuk el figyelmünket a visszaállított evangélium egyszerű és világos üzenetétől. Akik figyelme ily módon elterelődik, gyakran felhagynak az úrvacsoravétel-lel, mert kevésbé fontos gyakorlatok vagy tanítások felé fordulnak, sőt, belefeledkeznek ezekbe.

Mások talán a felmerülő kérdésekre vagy kételyekre összpontosítanak. Természetesen az, hogy az embernek kérdései vagy kételyei támadnak, nem összeegyeztethetetlen az odaadó tanítványi mivolttal. Nemrégiben az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvórumának Tanácsa kijelentette: „Megértjük, hogy időről időre az egyháztagnak kérdéseik merülnek fel az egyház tanáival, történelmével vagy gyakorlatával kapcsolatban. Az egyháztagnak mindig szabadságukban áll feltenni e kérdéseket és buzgón keresni a nagyobb tudást.”¹²

Ne feledjétek: magának Joseph Smithnek is voltak kérdései – ezzel indult a visszaállítás. Kutatott, és Ábrahámhoz hasonlóan választ talált az élet leglényegesebb kérdéseire.

A legfontosabb kérdések arra összpontosítanak, ami a leginkább számít: Mennyei Atyánk tervére és a Szabadító engesztelésére. Kutatásunknak azt

kell eredményeznie, hogy kedves, gyengéd, szeretetteljes, megbocsátó, türelmes és odaadó tanítványokká válunk. Hajlandónak kell lennünk – Pál szavaival élve – „egymás terhét hordoz[ni], és úgy tölt[eni] be a Krisztus törvényét”¹³.

Egymás terhének hordozása magában foglalja azt, hogy segítünk, támogatunk és megértünk mindenkit, ideértve a betegeket, a gyengélkedőket, a lélekben és testben szegényeket, a kutatót és a gondterheltet, valamint a tanítványtársainkat – köztük azokat az egyházi vezetőket, akiket Urunk szolgálni hívott el egy időre.

Fivérek és nőtestvérek, maradjatok a csónakban, használjátok a mentőmellényeket, és kapaszkodjatok két kézzel! Kerüljétek mindent, ami elterelheti a figyelmeteket! Ha bármelyikőtök kiesett a csónakból, felkutatunk, megtalálunk titeket, szolgálunk nektek, és visszahúzzunk Sion jó öreg hajója biztonságába, ahol Isten, a mi Atyánk és az Úr Jézus Krisztus állnak a kormányruznál, és a helyes irányba vezetnek bennünket. Erről teszem alázatosan bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. *Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young* (1997). 82.
2. Brigham Young, "Discourse," *Deseret News*, Jan. 27, 1858, 373.
3. Brigham Young, "Remarks," *Deseret News*, Nov. 18, 1857, 291.
4. Alma 5:26.
5. M. Russell Ballard, "Mission Leadership" (address given at the seminar for new mission presidents, June 25, 2014), 8.
6. M. Russell Ballard: Legyetek nyugodtak és tudjátok, hogy én Isten vagyok! (Egyházi Oktatási Szervezet áhítata, 2014. május 4.); lds.org/broadcasts.
7. Alma 17:2.
8. Alma 17:3.
9. Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma levele, 2014. június 28.
10. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2008). 52.
11. 2 Nefi 31:20.
12. Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma levele, 2014. június 28.
13. Galátziabeliek 6:2.

Richard G. Scott elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

A hit gyakorlása legyen elsődleges fontosságú

Az életben tapasztalt minden negatív kihívás ellenére muszáj időt szakítanunk arra, hogy aktívan gyakoroljuk a hitünket.

A mikor Ádám és Éva az Éden kertjében élt, bőségesen megkapták mindazt, amire a napi fennmaradásukhoz szükségük volt. Nem voltak nehézségeik, kihívásaik vagy fájdalmaik. Mivel nem tapasztaltak nehézségeket, nem tudták, hogy boldogok is lehetnek. Sohasem éreztek zűrzavart, így nem voltak képesek békét sem érezni.

Idővel aztán Ádám és Éva megszegte a parancsolatot, hogy ne egyenek a jó és a gonosz ismerete fájának gyümölcséből. Ezzel többé már nem voltak az ártatlanság állapotában. Elkezdtek megtapasztalni az ellentétek tantételeit. Elkezdtek szembekeverülni betegséggel, amely gyengítette egészségüket. Elkezdtek szomorúságot érezni, ahogyan örömet is.

Azzal, hogy Ádám és Éva evett a tiltott gyümölcsből, a jó és a gonosz ismerete megjelent a világban. Választásuk mindannyiunk számára lehetővé tette, hogy erre a földre jöjjünk, hogy próbára tétessünk, és megmértesünk.¹ Az önrendelkezés áldásában

van részünk, amely azon képességünk, hogy döntéseket hozzunk, és felelősséget vállaljunk e döntésekért. A bukás tette lehetővé, hogy az életünk során mind boldogságot, mind szomorúságot is érezzünk. Képesek vagyunk megérteni a békét, mert érezzük a zűrzavart.²

Mennyei Atyánk tudta, hogy ez fog történni velünk. Mindez része az Ő tökéletes boldogságtervének. Tökéletesen engedelmes Fia, Jézus Krisztus, a mi Szabadítónk élete által előkészítette az utat, hogy az Ő engesztelése legyőzzön minden nehézséget, amelyet csak megtapasztalhatunk a halandóságban.

Embert próbáló időket élünk. Szükségtelen felsorolnom a gonosz minden forrását a világban. Felesleges leírnom az összes lehetséges kihívást és szív-fájdalmat, amely a halandóság részét képezi. Mindannyian közelről ismerjük saját küzdelmeinket a kísértéssel, a fájdalommal és a szomorúsággal.

Azt tanultuk a halandóság előtti világban, hogy idejövételünk célja az,

hogy próbára tétessünk, megméretessünk és megismerjük a határainkat.³ Tudtuk, hogy szembekerülünk majd az ellenség gonoszágaival. Olykor talán élénkebben érzékeljük a halandóság negatívumait, mint a pozitívumait. Lehi próféta azt tanította: „Mert szükségképpen minden dologban ellentétnek kell lennie”⁴. Az életben tapasztalt minden negatív kihívás ellenére muszáj időt szakítanunk arra, hogy aktívan gyakoroljuk a hitünket, mert hitünk gyakorlása bevonja életünkbe Jézus Krisztus engesztelésének pozitív, hittel teli erejét.

Mennyei Atyánk eszközöket adott számunkra, hogy segítsen Krisztushoz jönnünk, és hitet gyakorolnunk az Ő engesztelésében. Amikor ezek az eszközök alapvető szokásokká válnak, akkor a legkönnyebb módot jelentik arra, hogy békére leljünk a halandóság kihívásai közepette. Úgy döntöttem, hogy ma négy ilyen eszközről fogok szólni. Miközben beszélek, felmérhetitek, ti hogyan használjátok ezeket, majd pedig az Úr irányítására törekedve meghatározhatjátok, hogyan használhatjátok ki még jobban mindegyiket.

Ima

Az első eszköz az ima. Döntsetek gyakran úgy, hogy beszélgettek Mennyei Atyáttal. Szakítsatok időt mindennap, hogy elmondjátok Neki a gondolataitokat és az érzéseiteket. Mondjátok el Neki mindent, ami foglalkoztat benneteket. Éppúgy érdeklí Öt életetek legfontosabb része, mint a leghétköznapiabb. Számoljátok be Őneki minden érzéséről és élményeitekről.

Mivel tisztelt az önrendelkezéseket, Mennyei Atyánk sohasem kényszerít benneteket imádkozásra. Ha azonban ezen önrendelkezéseket gyakorolva bevonjátok Őt

mindennapos életetek összes részébe, akkor szívetek békességgel, túlradó békességgel kezd majd megtelni, ez a békesség pedig örökkévaló fényvel fogja beragyogni küzdelmeiteket. Segít majd örökkévaló szemszögből megbirkózni ezekkel a kihívásokkal.

Szülők, segítsétek gyermekeitek védelmét azzal, hogy reggel és este is felfegyverzitek őket a családi ima erejével. A gyermekeket naponta bombázzák a bujaság, a kapzsiság, a kevélység gonoszágai és egyéb bűnös viselkedésformák. Védjétek meg gyermekeiteket a mindennapi világi hatásoktól azzal, hogy a családi imából származó erőteljes áldásokkal erősítitek meg őket. A családi imának rendíthetetlen prioritásként kell állnia a mindennapjaitokban.

Szentírás-tanulmányozás

A második eszköz Isten szavának tanulmányozása a szentírásokból és az élő próféták szavaiból. Istenhez az imán keresztül szólunk, Ő pedig leggyakrabban írott ígében keresztül küld vissza közléseket. Ahhoz, hogy megtudjátok, milyen hangja van az Istenségnek és milyen érzés hallani azt, olvassátok a szavait, tanulmányozzátok a szentírásokat és

gondolkodjatok el azokon.⁵ Tegyétek őket a hétköznapi életetek szerves részévé. Ha szeretnétek, hogy gyermekeitek felismerjék és megértsék a Lélek késztetéseit, valamint aszerint is cselekedjenek, akkor velük együtt kell tanulmányoznotok a szentírásokat.

Ne engedjétek a Sátán azon hazugságának, hogy nincsen időtök a szentírások tanulmányozására. Döntsetek úgy, hogy rászánjátok az időt a tanulmányozásra. Isten szavából naponta lakmározni fontosabb, mint az alvás, az iskola, a munka, a tévéműsorok, a videojátékok vagy a közösségi média. Lehetséges, hogy át kell rendeznetek a fontossági sorrendeteket, hogy időt biztosítsatok Isten ígéjének tanulmányozására. Ha ez a helyzet, akkor rajta, tegyétek meg!

Számtalan prófétai ígéret szól a napi rendszerességű szentírás-tanulmányozás áldásairól.⁶

Én is csatlakoznék ezen ígéretekhez: amikor mindennap rászánjátok az időt személyesen és a családdal együtt is Isten szavának tanulmányozására, akkor a béke uralja majd az életeteket. Ez a béke nem a külső világból érkezik, hanem az otthonotokon belülről, a családokon belülről és a saját szíveteken belülről. A Lélek ajándéka

lesz. Belőletek sugárik majd, hogy hatással legyen a világban körülöttetek lévőkre. Valami igen jelentőset tesztek majd azért, hogy a világban tapasztalható béke mértékéhez hozzájáruljatok.

Nem azt jelentem ki, hogy az életek minden kihívástól mentes lesz. Emlékezzetek, hogy amikor Ádám és Éva a kertben volt, mentesek voltak a kihívásoktól, mégsem voltak képesek boldogságot, örömet és békét érezni.⁷ A kihívások a halandóság fontos részét képezik. A mindennapi, rendszeres szentírás-tanulmányozás révén békére leltetek majd a körülöttetek levő zűrzavarban, és erőre a kísértéseknek való ellenálláshoz. Erős hitet alakítottok ki Isten kegyelmében, és tudjátok majd, hogy Jézus Krisztus engesztelése által minden a helyére kerül Isten időzítése szerint.

Családi est

Miközben családotok megerősítésén és a béke ápolásán munkálkodtok, ne feledkezzetek meg a harmadik eszközről: a heti családi estről. Figyeljete oda, hogy a családi est ne egyszerűen csak egy utógondolat legyen a rohanó nap végén. Döntsétek el, hogy hétfő este a család együtt lesz a családi estre. Ne hagyjátok, hogy a munkahelyi elvárások, a sport, a tanórán kívüli tevékenységek, a házi feladat vagy bármi más fontosabb legyen, mint az az idő, amit együtt töltötök otthon a családotokkal.

Az est felépítése nem annyira lényeges, mint a befektetett idő. Az evangéliumot formálisan és kötetlenül is tanítani kell. Tegyétek ezt jelentőségteljes élménnyé a család minden tagja számára. A családi est becses idő arra, hogy biztonságos környezetben osszátok meg bizonyágotokat; tanítási, tervezési és szervezési készségeket sajátítsatok el; megerősítsétek a családi kötelekeket; családi

hagyományokat alakítsatok ki; beszélgetsetek egymással – és ami a legfontosabb, csodás időt töltsétek együtt.

Az idei áprilisi általános konferencián Linda S. Reeves nőtestvér határozottan kijelentette: „...muszáj bizonyágot tennem a mindennapos szentírás-tanulmányozás és ima, valamint a heti családi est áldásairól. Pontosan ezek azok a cselekedetek, amelyek segítenek csökkenteni a feszültséget, útmutatást nyújtanak az életünkben, és további védelmet biztosítanak az otthonunknak.”⁸ Reeves nőtestvér igen bölcs asszony. Komolyan buzdítalak benneteket, hogy szerezzetek saját bizonyágot e három életbevágóan fontos szokásról.

Templomlátogatás

A negyedik eszköz az, hogy elmegyünk a templomba. Mindannyian tudjuk, hogy nincsen a világon Isten templomainál békésebb hely. Ha nincsen templomi ajánlásotok, akkor legyetek érdekesek arra, hogy megkapjátok. Amikor már van ajánlásotok, használjátok gyakran.⁹ Tervezzetek be rendszeres időtöltést

Mexikó, Cuauhtémoc

a templomban. Ne hagyjátok, hogy bárki vagy bármi meggátoljon abban, hogy eljussatok oda.

Miközben a templomban vagytok, figyeljete a szertartások szavaira, elmélkedjete rajtuk, imádkozzatek róluk, és igyekezzetek megérteni a jelentésüket. A templom a legjobb helyek egyike arra, hogy megértsük Jézus Krisztus engesztelésének hatalmát. Keressétek *Őt* ott. Ne feledjéte, hogy sokkal több áldás származik abból, ha saját családi neveiteket vizitek a templomba.

E négy eszköz alapvető szokásokat jellemez, melyekkel Jézus Krisztus engesztelésének hatalmához rögzíthetjük az életünket. Ne feledjéte, hogy Szabadítónk a Békesség Hercege. Ebben a halandó életben a béke az *Ő* engesztelő áldozatából származik. Amikor következetesen imádkozunk reggel és este is, naponta tanulmányozzuk a szentírásainkat, hetente tartunk családi estet, és rendszeresen ellátogatunk a templomba, akkor aktívan válaszolunk az *Ő* hívására, hogy jöjjünk *Ő*hoz. Minél jobban kifejlesztjük e szokásokat, annál elszántabb lesz Sátán arra, hogy ártson nekünk, ugyanakkor annál kevésbé lesz képes erre. Ezen eszközök használata révén gyakoroljuk önrendelkezésünket, hogy elfogadjuk az *Ő* engesztelő áldozatának összes ajándékát.

Nem azt mondom, hogy az élet összes küzdelme eltűnik majd, amikor ezeket megteszitek. Pontosan azért jöttünk a halandó életbe, hogy a próbáktól és megpróbáltatásoktól növekedjünk. A kihívások segítenek, hogy hasonlóbakká váljunk Mennyei Atyánkhoz, Jézus Krisztus engesztelése pedig lehetővé teszi, hogy elviseljük e kihívásokat.¹⁰ Tanúságot teszem, hogy amint aktívan igyekszünk *Ő*hoz jönni, képesek leszünk keresztüljutni minden kísértésen, minden szívfájdalmon, minden

előttünk álló kihíváson. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Mózes 5:11.
2. Lásd Mózes 4–5.
3. Lásd Ábrahám 3:25.
4. 2 Nefi 2:11.
5. Lásd Tan és a szövetségek 18:36; lásd még a 34–35. verset.
6. Néhány példa:

Thomas S. Monson elnök azt mondta: „Miközben olvassuk és elmélkedünk a szentírásokon, megtapasztaljuk, ahogy a Lélek gyengéden suttog a mi lelkünkhez. Válaszokra lelhetünk a kérdéseinkre. Megtudjuk, milyen áldások származnak abból, ha betartjuk Isten parancsolatait. Szilárd bizonyosságra teszünk szert Mennyei Atyánkról, Jézus Krisztusról, a mi Szabadítónkról, valamint az irántunk érzett szeretetükről. Amikor a szentírás-tanulmányozást az imáink is kiegészítik, teljes bizonyossággal tudhatjuk, hogy Jézus Krisztus evangéliuma igaz. Ha nem feledjük az imát, és időt fordítunk a szentírások olvasására, az életünk végtelenül áldottabb lesz, a terheink pedig könnyebbé tétetnek” (Soha nem járunk egyedül. *Liahóna*, 2013. nov. 122.).

Gordon B. Hinckley elnök azt mondta: „Fenntartás nélkül megígérem nektek, hogy ha mindegyikötök eleget tesz ennek az egyszerű programnak, függetlenül attól, hogy esetleg korábban már hányzor olvastátok el a Mormon könyvét, akkor az Úr Leleke még nagyobb mértékben jelen lesz az életetekben és az otthonotokban, még inkább elkötelezettek lesztek parancsolatainak betartása mellett, és erősebb bizonyosságok lesz Isten Fiaának élő valóságáról” (“A Testimony Vibrant and True,” Aug. 2005, 6).

Howard W. Hunter elnök ezt mondta: „A családok számára hatalmas áldást jelent, amikor a bölcs apák és anyák maguk köré gyűjtik gyermekeiket, együtt olvasnak a szentírás-könyvtárak lapjairól, majd szabadon megbeszélik a gyönyörű történeteket és gondolatokat, hogy mindenki megértse. Gyakran a fiataloknak és a kisgyermeknek vannak bámulatos meglátásaik az alapvető vallási irodalomra vonatkozóan, és ők értékelik leginkább ezeket” (“Reading the Scriptures,” *Ensign*, Nov. 1979, 64).

Ezra Taft Benson elnök azt mondta: „Gyakran nagy erőfeszítéseket teszünk, amikor megpróbáljuk megemlíni cöve-künk tevékenységi szintjét. Szorgalmasan munkálkodunk, hogy növeljük az úrvacsorai gyűléseinket látogatók százalékát. Fáradozunk rajta, hogy fiatal férfitaink nagyobb százalékban menjenek misszióba. Próbáljuk feljebb vinni azok számát, akik a templomban kötnek házasságot. Mindezek

dicséretre méltó erőfeszítések, és fontosak a királyság növekedéséhez. Ha azonban az egyes egyháztagok és a családok rendszeresen és állhatatosan elmélyednek a szentírásokban, akkor az összes többi tevékenységi terület automatikusan lépést tart ezzel. Növekednek a bizonyosságok. Megerősödik az elkötelezettség. Védve lesznek a családok. Áramlik a személyes kinyilatkoztatás” (“The Power of the Word,” *Ensign*, May 1986, 81).

Spencer W. Kimball elnök kijelentette: „Amikor az Istenséggel való kapcsolatunk alkalmivá válik, amikor úgy tűnik, az isteni fül nem hall, és az isteni hang nem szól, úgy találom, hogy messze, messze vagyok. Ha elmerülök a szentírásokban, egyre kisebb lesz a távolság és visszatér a lelkeség. Azon veszem észre magam, hogy intenzívebben és jobban szeretem azokat, akiket teljes szívemmel, elmémmel és erőmmel szeretnem kell. Könnyebbnek találom tanácsaik megfogadását” (Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball* [2006]. 72.).

Marion G. Romney elnök azt mondta: „Biztos vagyok abban, hogy ha otthon a szülők imádságos lélekkel és rendszeresen olvasnak a Mormon könyvből, magukban és a gyermekeikkel is, akkor ennek a nagyszerű könyvnek a lelkesége eljön, hogy átjárja otthonainkat, valamint mindazokat, akik ott laknak. Egyre nagyobb lesz az áhítatos lelkeség; növekedni fog az egymás iránti tisztelet és figyelmesség. A viszálykodás lelke eltávozik. A szülők nagyobb szeretettel és bölcsességgel adnak majd tanácsokat a gyermekeiknek. A gyerekek fogékonyabbak és engedékenyebbek lesznek szüleik tanácsaival szemben. Növekszik majd az igazlelkűség. Otthonunk és életünk bővelkedik majd hitben, reményben és jószívűségben – Krisztus tiszta szeretetében –, mely békét, örömet és boldogságot fakaszt” (“The Book of Mormon,” *Ensign*, May 1980, 67).

Boyd K. Packer elnök ezt mondta: „Az igaz tan, amennyiben megértik, megváltoztatja a hozzáállást és a viselkedést. Az evangélium tanainak tanulmányozása gyors-

sabban fog javulást hozni a viselkedésben, mint csupán a viselkedés tanulmányozása” (Lásd Ne féljete! *Liahóna*, 2004. máj. 79.).

David A. Bednar elnök ezt mondta: „Mind-en egyes családi ima, a családi szentírás-tanulmányozás minden egyes epizódja és minden egyes családi est újabb és újabb esztendőnk lelkünk vásznán. Lehet, hogy egyenként nem tűnnek valami megkapónak vagy emlékeztetőnek, de csakúgy, ahogyan a sárga, arany színű és barna festékbe mártott ecset vonásai kiegészítik egymást, és lenyűgöző műremeket alkotnak, úgy a látszólag kicsiny dolgok megtétele iránti következetességünk is jelentős lelki eredményekhez vezethet” (Szorgalmasabbak és gondosabbak otthon. *Liahóna*, 2009. nov. 19–20.).

7. Lásd 2 Nefi 2:13.

8. Linda S. Reeves: Védelem a pornográfia ellen: a Krisztusra összpontosító otthon. *Liahóna*, 2014. máj. 16–17.

9. Howard W. Hunter elnök ezt mondta: „Ugyanebben a szellemben felszólítok minden utolsó napi szentet, hogy úgy tekintsen a templomra, mint egyháztagsága nagyszerű jelképére. Szívem leghőbb vágya az, hogy az egyház minden tagja érdemes legyen a templomba történő belépésre. Öröme szolgálna az Úrnak, ha minden felnőtt egyháztag érdemes lenne egy érvényes templomi ajánlásra – és magával is hordaná azt. Azok a dolgok, amelyeket meg kell tennünk, illetve nem szabad tennünk annak érdekében, hogy érdemesek legyünk a templomi ajánlásra, pontosan ugyanazok, amelyek biztosítják, hogy egyénként és családként is boldogok legyünk. Legyünk templomba járó nép. Járjatok templomba olyan gyakran, amilyen gyakran a körülményeitek megengedik! Tegyetek ki egy képet az egyik templomról az otthonotokban, hogy gyermekeitek szeme előtt lehessen! Tanítsátok meg nekik az Úr házában céljait! Tervezzék ők is már minél hamarabb, hogy elmennek oda, és érdemesek maradnak erre az áldásra” (“Exceeding Great and Precious Promises,” *Ensign*, Nov. 1994, 8).

10. Lásd 2 Nefi 2:2.

Carlos A. Godoy elder
a Hetvenektől

Az Úrnak terve van számunkra!

Ha továbbra is úgy élünk, ahogyan most, vajon beteljesülnek-e a megígért áldások?

Micsoda kiváltság e történelmi esemény részese lenni, amikor az általános konferenciai beszélőknek lehetőségük nyílik a saját anyanyelvükön szólni. Legutóbb, amikor erről a pulpitusról szoltam, aggódtam az akcentusom miatt. Most inkább azért aggódok, hogy ne beszéljek túl gyorsan portugálul. Nem szeretném, ha a feliratok elé szaladnék.

Mindannyian tapasztaltunk már – illetve megtapasztalunk majd a jövőben – olyan pillanatokat az életünkben, amikor komoly döntéseket kell hoznunk. Vajon ezt a pályát válasszam vagy azt? Szolgáljak-e missziót? Ő lesz-e a megfelelő házastársam?

Ezek életünk különböző területeinek olyan helyzetei, amelyek esetében egy apró irányváltás jelentős jövőbeli következményekkel jár. Dieter F. Uchtdorf elnök szavaival élve: „Az Úr éveken át tartó szolgálata... során rájöttem, hogy az egyének, a házasságok és a családok életében a boldogság és a gyötrelmek közötti különbség gyakran csupán néhány foknyi tévedésen múlik” (Néhány fok jelentősége. *Liahóna*, 2008. máj. 58.).

Hogyan kerülhetjük el ezeket az apró számítási hibákat?

Egy személyes példával szeretném szemléltetni az üzenetemet.

Az 1980-as évek végén fiatal családkhoz feleségem, Mônica, két gyermekünk a négyből és jómagam tartoztunk. A braziliai São Paolóban éltünk, én egy remek vállalatnál dolgoztam, befejeztem az egyetemi tanulmányaimat, és nem sokkal azelőtt mentettek fel az otthoni egyházközségünk püspöki elhívásából. Az élet csodás volt, és úgy tűnt, minden úgy megy, ahogyan kell – egészen addig,

míg egy napon egy régi barátom meg nem látogatott.

A találkozásunk végén egy megjegyzést tett, és olyasmit kérdezett, amely megingatta a meggyőződésemet a helyzetünkkel szemben. Azt mondta: „Carlos, úgy tűnik, minden remekül halad veled, a családdal, a karrierrel és az egyházi szolgálattal is, de – és itt jött a kérdés – ha továbbra is úgy élsz, ahogyan most, vajon beteljesülnek-e a pátriárkai áldásokban megígért áldások?”

Ebből a szemszögből még sohasem gondoltam a pátriárkai áldásomra. Időnként elolvastam, de sohasem úgy, hogy a jövőre megígért áldásokat nézve felmértem volna, hogyan élek az adott pillanatban.

A látogatása után elővettem a pátriárkai áldásomat, azon töprengve: „ha továbbra is úgy élünk, ahogyan most, vajon beteljesülnek a megígért áldások?”. Némi elmélkedést követően az az érzésem támadt, hogy néhány változtatás szükséges, különösen a tanulmányaimat és a szakmámat illetően.

Nem a helyes és helytelen közötti döntés volt ez, hanem inkább a jó és a jobb közötti, ahogyan Dallin H. Oaks elder tanította nekünk, amikor azt mondta: „Miközben végiggondoljuk a különféle lehetőségeinket, nem szabad elfelejtenünk, hogy nem elegendő, ha valami csupán jó. Más lehetőségek jobbak, és vannak olyanok, amelyek a legjobbak” (Jó, jobb, legjobb. *Liahóna*, 2007. nov. 104–105.).

Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy a legjobb döntést hozzuk?

Hadd osszak meg néhány tantételt, amelyet megtanultam.

Első tantétel: A lehetőségeinket a végcél szemszögéből kell vizsgálnunk

Kockázatos lehet olyan döntéseket hozni, amelyek hatással vannak

saját magunk és a szeretteink életére, úgy, hogy ne lenne előttünk a tágabb jövőkép ezek következményeivel kapcsolatosan. Ha azonban kivetítjük e döntések lehetséges következményeit a jövőre, akkor sokkal tisztábban látjuk, hogy melyik utat kell választanunk a jelenben.

Ha megértjük, kik vagyunk, miért vagyunk itt, és mit vár el az Úr tőlünk, akkor ez segít meglátnunk a tágabb jövőképet, melyre szükségünk van.

A szentírásokban is találunk példákat arra, amikor a tágabb jövőkép egyértelművé tette, melyik utat kell választani.

Mózes szemtől szembe beszélt az Úrral, megismerte a szabadítás tervét, és ezzel jobban megértette saját próféta szerepét Izrael összegyűjtésében.

„És Isten szólt Mózeshez, mondván: Íme, én vagyok a Mindenható Úristen...

és én megmutatom neked kezem alkotását...

És van egy munkám számodra, Mózes fiam” (Mózes 1:3–4, 6).

Ezzel a tudással Mózes képes volt elviselni hosszú éveken át tartó megpróbáltatásait a pusztában, és kivezetni Izráelt, vissza a hazájába.

Lehi – a nagyszerű Mormon könyvebeli próféta – álmodt, látomásaiban pedig megismerte küldetését, hogy elvezesse családját egy megígért földre.

„És lőn, hogy az Úr megparancsolta atyámnak, méghozzá egy álomban, hogy vegye a családját, és menjen el a vadonba.

[...] És otthagya házát, és öröksége földjét, és aranyát, és ezüstjét, és értékes dolgait” (1 Nefi 2:2, 4).

Lehi hű maradt látomásához annak ellenére, hogy nehézségei voltak az utazás során, és maga mögött kellett hagynia jeruzsálemi életének kényelmét.

Joseph Smith próféta egy másik remek példa. Az első látomással kezdődően számos kinyilatkoztatáson keresztül el tudta végezni minden dolog visszaállításának feladatát (lásd Joseph Smith története 1:1–26).

És velünk mi a helyzet? Mit vár el tőlünk, mindannyiunktól az Úr?

Nem szükséges anglyalt látnunk ahhoz, hogy értelmet nyerjünk. Rendelkezésünkre állnak a szentírások, a templom, az élő próféták, a pátriárkai áldásunk, sugalmazott vezetőink, valamint mindenekfelett a jogunk, hogy döntéseinket irányító személyes kinyilatkoztatást nyerjünk.

Második tantétel: Felkészültnek kell lennünk a jövőben bekövetkező kihívásokra

A legjobb utak az életben ritkán a legkönnyebbek. Gyakran éppen ellenkezőleg. Megnézhetjük azon próféták példáját, akiket épp az imént említettem.

Mózes, Lehi és Joseph Smith utazása nem volt könnyű. Annak ellenére sem, hogy döntéseik helyesek voltak.

Vajon hajlandóak vagyunk megfizetni a döntéseink árát? Fel vagyunk készülve arra, hogy elhagyjuk a kényelmi zónánkat és jobb helyre jussunk?

Visszatérve a pátriárkai áldással kapcsolatos élményhez, arra a következtetésre jutottam akkor, hogy további tanulmányokba kell fogynom, és egy amerikai egyetemen kell ösztöndíjra jelentkeznem. Ha kiválasztanak, fel kell mondanom az állásomat, el kell adnom mindenünket, és az Egyesült Államokba kell költöznünk ösztöndíjasként két évre.

Az első leküzdendő kihívás a TOEFL és a GMAT tesztek voltak. Három hosszú évnyi felkészülésbe, sok „nembe” és néhány „talánba” került, mire felvettek az egyik egyetemre. Máig emlékszem a telefonhívásra, melyet a harmadik év végén kaptam az ösztöndíjakért felelős embertől.

Azt mondta: „Carlos, van egy jó hírem meg egy rossz hírem. A jó hír az, hogy a három utolsó körös ember között vagy. – Akkor éppen csak egy szabad hely volt. – A rossz hír az, hogy az egyik jelölt egy fontos ember fia, a másik jelölt pedig egy másik fontos ember fia, és ugye te lennél a harmadik.”

Erre gyorsan feleltem is: „Én pedig... Isten fia vagyok.”

Nagy boldogságomra a földi szülői kapcsolatok nem bizonyultak döntőnek, és felvettek abban az évben, 1992-ben.

A Mindenható Isten gyermekei vagyunk. Ő a mi Atyánk, szeret bennünket, és terve van számunkra. Nem azért vagyunk ebben az életben, hogy csupán fecsérjünk az időnket, megöregedjünk, és meghaljunk. Isten azt akarja, hogy növekedjünk és elérjük a lehetőségeinket.

Thomas S. Monson elnök szavaival: „Mindannyiunknak – egyedülállóknak vagy házasoknak, kortól függetlenül – lehetőségünk nyílik arra, hogy tanuljunk és növekedjünk. Gyarapítsatok a tudásotokat, mind szellemi, mind pedig lelki téren, egészen isteni lehetőségeitek határáig” (“The Mighty Strength of the Relief Society,” *Ensign*, Nov. 1997, 95).

Harmadik tantétel: Át kell adnunk ezt a jövőképet a szeretteinknek

Lehi jó pár kísérletet tett arra, hogy segítsen Lámánnak és Lemuelnek megérteni, milyen fontos a változás, amire készülnek. A tény, hogy nem osztották atyjuk jövőképét, zúgolódásra készítette őket az útjuk során. Nefi azonban az Úrhoz folyamodott, hogy láthassa, amit atyja látott.

„És lőn, hogy miután én, Nefi, atyámnak minden szavát hallván azokat a dolgokat illetően, amiket látomásban látott..., azt kívántam, hogy

láthassam, és hallhassam, és tudhassam ezeket a dolgokat, a Szentlélek hatalma által” (1 Nefi 10:17).

Ezzel a jövőképpel Nefi nemcsak arra volt képes, hogy legyőzze az utazás kihívásait, hanem arra is, hogy vezesse családját, amikor ez szükségessé vált.

Nagyon valószínű, hogy amikor egy bizonyos út mellett döntünk, ez a szeretteinkre is hatással lesz, és néhányan még osztoznak is majd a döntésünk következményeiben. Ideális esetben látják majd, amit mi, és osztoznak ugyanazon meggyőződésekben. Ez nem mindig lehetséges, amikor azonban megvalósul, akkor az utazás sokkal könnyebb.

A személyes élményem során, amelyet szemléltetésként használtam, kétségtelenül szükségem volt a feleségem támogatására. A gyermekek még fiatalok voltak, így nem sok beleszólásuk volt, de a feleségem támogatása elengedhetetlen volt. Emlékszem, hogy először alaposan át kellett beszélünk Mônicaval a terveinkben történt változtatásokat, amíg jó érzései nem lettek ezekről, és elkötelezett nem lett irántuk. A közös jövőkép aztán arra indította, hogy ne csupán támogassa a változást, hanem elengedhetetlen részt is vállaljon annak sikerében.

Tudom, hogy az Úrnak terve van számunkra ebben az életben. Ő ismer bennünket. Ő tudja, mi a legjobb számunkra. Önmagában az, hogy a dolgok jól mennek, nem jelenti azt, hogy időről időre ne kellene átgondolnunk, hogy vajon nincs-e valami jobb előttünk. Ha továbbra is úgy élünk, ahogyan most, vajon beteljesülnek-e a megígért áldások?

Isten él. Ő a mi Atyánk. A Szabadító Jézus Krisztus él, és tudom, hogy az Ő engesztelő áldozata által rátalálhatunk az erőre, mely mindennapi kihívásaink legyőzéséhez szükséges. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Allan F. Packer elder
a Hetvenektől

A könyv

A családtörténeti és a templomi munkának személyes hódolatunk állandó részét kell képeznie.

Émlékszem, 12 éves cserkész-ként ajándékba kaptam valamit, amivel már nagyon szerettem volna kiegészíteni a felszerelésemet: egy vastag bőrtokba bújtatott fejszét! A következő éjszakai túrán sötétedés után értük el a táborhelyet, nyirkos ruházatban, és átfázva a nagy hó miatt. Más sem járt az eszemben, mint hogy mekkora hatalmas, lobogó tüzet fogok rakni. Új fejszémmel azonnal nekiláttam egy kidőlt fa feldarabolásának. Munka közben nagyon zavart az, hogy a fejsze nem vágott valami jól. Csalódottságomban még jobban odavágtam. Végül aztán alig néhány fadarabbal tértem vissza a táborhelyre. Valaki más tábortüzenek a

fényénél felfedeztem, mi volt a baj: elfelejtettem levenni a fejszéről a bőrtokot! Azt viszont elárulhatom, hogy a bőrtokot foszlányokra aprítottam. A tanulság pedig: más dolgok vonták el a figyelmemet.

A felmagasztosulás felé igyekezve minden követelményen egyaránt munkálkodnunk kell, nem vonhatja el a figyelmünket az, hogy csak egy-két követelményre vagy egész másra összpontosítunk. Isten királyságának keresése örömet és boldogságot eredményez.¹ Ha szükséges, készen kell állnunk a *változtatásra*. A gyakori kis helyreigazítások kevésbé fájdalmasak vagy rombolóak, mint a nagy útirány-változtatások.

Packer nőtestvérrel együtt nemrég számos idegen országban jártunk. Előkészítettük az útlevelünket és egyéb iratainkat. Elvégeztettük az orvosi vizsgálatokat, és megkaptuk az oltásokat, a vízumokat és a pecséteket. Érkezéskor megvizsgálták az iratainkat, és ha minden követelménynek eleget tettünk, akkor beléphettünk.

A felmagasztosulásra is hasonlóképpen készülünk, akárcsak egy másik országba való belépésre. Először is lelki útlevelet kell szereznünk. A követelményeket nem mi *szabjuk meg*, azonban mindegyiknek meg kell felelnünk. A szabadulás tervében minden olyan tan, törvény, parancsolat és szertartás benne van, mely által *mindenki* készen állhat a felmagasztosulásra.² Ily módon Jézus „Krisztus [e]ngesztelése által az egész emberiség megszabadulhat”³. Az egyház segít ebben, de nem végezheti el helyettünk. A felmagasztosulásra való felkészülés egész életünkön átívelő törekvésünkké válik.

Krisztus megszervezte egyházát, hogy segítsen nekünk. Elhívott 15 férfit, akiket prófétákként, látnokokként és kinyilatkoztatókként támogatunk, hogy vezessék az egyházat és tanítsák az embereket. Az Első Elnökség⁴ és a Tizenkét Apostol Kvóruma⁵ hatalom és felhatalmazás tekintetében egyenlő⁶ az egyház elnökének kinevezett rangidős apostollal. A Hetveneket elhívják, hogy segítséget nyújtsanak.⁷ Nem a vezetők szabták meg a felmagasztosulás feltételeit, hanem Isten. Ezek a vezetők tanításra, kifejtésre, buzdításra, valamint *figyelmeztetésre* lettek elhívva, hogy tartsuk az irányt.⁸

Amint azt az utasítások kézikönyve elmagyarázza: „Az egyház úgy tölti be célját, miszerint segítsen az egyéneknek és a családoknak alkalmassá válni a felmagasztosulásra, hogy az Istentől kapott felelősségekre összpontosít. Ebbe beletartozik

az egyháztagek támogatása, hogy Jézus Krisztus evangéliuma szerint tudjanak élni, Izráel összegyűjtése a misszionáriusi munkán keresztül, a szegényekről és a rászorulókról való gondoskodás, valamint a halottak szabadulásának elősegítése egyre több templom felépítésével és a helyettes általi szertartások elvégzésével.⁹ Ez a négy célkitűzés, valamint minden más törvény, parancsolat és szertartás követelmény, nem szabadon választható. Jézus Krisztus engesztelése és minden ezen dolgok megtétele által szerezzük be lelki útlevelünkbe a szükséges pecséteket.

E konferencián tanultunk olyan változásokról, melyek mindannyiunknak segíteni fognak abban, hogy felkészültebbek legyünk.

A szabadulás tervének közép-pontjában a család áll, talán ezért is nevezik „a boldogság nagyszerű terv[nek]”¹⁰. Boyd K. Packer elnök azt mondta: „Az egyház valamennyi tevékenységének végső célja, hogy a férj és a feleség boldogan élhessen otthonában a gyermekeivel.”¹¹

Spencer W. Kimball elnök pedig azt: „Sikerünket, személyesen és egyházként is, nagy mértékben az határozza majd meg, hogy mennyire hűen összpontosítottunk az evangélium

otthoni megélésére.”¹² A templomi és családtörténeti munka az evangélium otthoni megéléséhez tartozik. Inkább családi tevékenységnek kell lennie, mintsem egyházi tevékenységnek.

Az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvóruma újra hangsúlyozza a családtörténeti és templomi munkát.¹³ Egyénileg és családként is nagyobb örömet és boldogságot tapasztaltok majd, ha reagáltok erre.

A Tan és a szövetségekben ezt olvassuk: „[E]lközeleg az Úr nagy napja; [...] Ajánljunk fel tehát igazlelkűségben felajánlást az Úrnak, egyházként és népként, valamint utolsó napi szentekként; és mutassunk be az ő szent templomában... egy olyan könyvet, amely halottaink feljegyzéseit tartalmazza, ami teljes elfogadásra méltó.”¹⁴

Ez a „könyv” az egyház FamilyTree [Családfa] adatbázisában fellelhető nevekről és szertartásokról készült feljegyzései alapján fog elkészülni.

Én ellenőrzöm és kiegészítem ezen adatbázis feljegyzéseit, mert szeretném, ha benne lennének a könyvben azoknak nevei, akiket szeretek. És ti?

A Tan és a szövetségek 128. szakaszában azt olvassuk: „Mert [őseink nélkül] mi nem lehetünk tökéletesek; és ők sem lehetnek tökéletesek nélkülünk.”¹⁵

A családtörténet sokkal több pusztaszármazásnál, szabályoknál, neveknel, dátumoknál és helységeknel. Nem csupán a múltat összpontosít. A jelent is magában foglalja, midőn saját történetünket írjuk. A jövőt is magában foglalja, mert őseinken keresztül formáljuk a jövő történelmét. Családtörténeti munkát végez például az édesanya, aki családi történeteket és képeket oszt meg.

Az úrvacsoravételhez, a gyűlések látogatásához, a szentírásolvasáshoz és a személyes imákhoz hasonlóan a családtörténeti és a templomi munkának is személyes hódolatunk állandó részét kell képeznie. Lelkesítő volt a fiatalok és mások reakciója a prófétai felhívásokra, és azt bizonyítja, hogy ezt a munkát életkortól függetlenül az egyház *minden* tagja el tudja végezni, és el is *kell* végeznie.

Quentin L. Cook elder szavait idézve: „Végre rendelkezésünkre áll a tan, a templomok és a technika”¹⁶. A munka végzése most már sokkal könnyebb, és csak az szab határt neki, hogy hány egyháztage teszi előre a fontossági sorrendjében. A munka még mindig időigényes és áldozatot követel, de *mindenki* el tudja végezni, még hozzá alig néhány évvel ezelőthöz képest viszonylag könnyen.

Az egyház, hogy segítsen a tagjainak, feljegyzéseket gyűjtött össze és eszközöket biztosított, hogy a munka nagy részét el tudjuk végezni otthon, a gyülekezeti házakban és a templomban. A legtöbb akadály elhárult. *Bármit* is gondoltatok erről a múltban, most már minden más!

Van azonban egy olyan akadály, melyet az egyház nem tud elhárítani: ha az egyének haboznak és nem végzik a munkát. Csak elhatározásra és egy kis erőfeszítésre van szükség. Nem igényel alkalmanként rengeteg időt. Ha rendszeresen szánunk rá egy

kis időt, akkor az meg fogja hozni a munka örömét. Határozzátok el, hogy tesztek egy lépést, hogy tanul- tok és segítséget kértek másoktól. Segíteni fognak! Az általatok talált és a templomba elvitt nevekből lesznek a „könyv”¹⁷ feljegyzései.

Bár egyre több egyháztag vesz részt a munkában, úgy látjuk, hogy viszony- lag kevesen foglalkoznak rendszeresen saját családjuk felkutatásával és végez- nek értük templomi szertartásokat.¹⁸ Ez fontossági sorrendünk megváltoztatá- sáért kiált! Ne hadakozzatok a változta- tással, fogadjátok örömmel! A változás része a boldogság nagyszerű tervének.

Ezt a munkát el kell végezni, nem az egyház, hanem a halottaink és saját magunk hasznára. Nekünk és elhunyt őseinknek szükségünk van a pecsé- tekre lelki útlevelünkben.

Családunk nemzedékeken átívelő egybeforrasztására¹⁹, összekapcso- lására kizárólag a templomokban, pecsételő szertartások által kerülhet sor. A lépések egyszerűek: *keress egy nevet, és vidd el a templomba!* Idővel másoknak is segítséget tudsz majd nyújtani ebben.

Néhány kivételtől eltekintve *min- denki* képes rá.

Kézzelfogható áldások kísérik ezt a munkát. Sok szülő és vezető aggódik a világ jelen állapota, valamint annak családokra és fiatalokra gyakorolt hatása miatt.

David A. Bednar elder ezt ígérte: „Felhívom az egyház fiataljait, hogy ismerjék és tapasztalják meg Illés lelkét! ...ígérem nektek, hogy védelmezve lesztek az ellenség egyre fokozódó hatásai ellen. Amikor részt vesztek e szent munkában és megszeretitek azt, védelemben lesz részetek ifjúságotok- ban és egész életetekén át.”²⁰

Testvérek, ideje levenni a tokot a fejszénkről, és munkához látni. Nem áldozhatjuk fel saját magunk vagy

családunk felmagasztosulását kevésbé fontos törekvések miatt.

Ez Isten munkája, melyet egyház- tagoknak és nem egyháztagoknak, fiataloknak és időseknek, férfiaknak és nőknek is ugyanúgy végezniük kell.

Egy himnusz első versszakát idézve zárom beszédemet:

*Keljetek fel, ó, Isten [szentjei]!
Vessétek el, mi kevésbé fontos.
Szívetekkel, lelketekkel, elmétekkel és
erőtökkel
Szolgáljátok a Királyok Királyát.²¹*

Jézus Krisztus a Király! Őröla tesztek bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd 2 Nefi 2:22–25; 9:18; Móziás 2:41.
2. Lásd Kalauz a szentírásokhoz: megváltás terve; scriptures.lds.org.
3. Hittételek 1:3.
4. Lásd Tan és a szövetségek 107:22.
5. Lásd Tan és a szövetségek 107:23.
6. Lásd Tan és a szövetségek 107:24.
7. Lásd Tan és a szövetségek 107:25–26.
8. Lásd Kalauz a szentírásokhoz: Első Elnök- ség, apostol, Hetvenek; scriptures.lds.org.
9. 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 2.2.
10. Alma 42:8.
11. Boyd K. Packer: A bizonyosság. *Liahóna*, 2014. máj. 95.

12. Spencer W. Kimball, “Living the Gospel in the Home,” *Ensign*, May 1978, 101.
13. Lásd Thomas S. Monson: A munka meggyorsítása. *Elsőelnökségi üzenet*, 2014. június; Henry B. Eyring: Az ígéret szerint fordulnak a szívek. *Liahóna*, 2014. júl. 4–5.; Russell M. Nelson, “It All Starts with Love” (video), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/it-all-starts-with-love; Russell M. Nelson, “Adding ‘Family’ to Family History Work” (video), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/adding-family-to-family-history-work; Russell M. Nelson: Szeretetlen összekötött nemzedékek. *Liahóna*, 2010. máj. 91–94.; Richard G. Scott: A halottak megváltásának öröme. *Liahóna*, 2012. nov. 93–95.; Quentin L. Cook: Gyökerek és ágak. *Liahóna*, 2014. máj. 44–48.; David A. Bednar elder: A gyermekek szíve atyáikhoz fordul. *Liahóna*, 2011. nov. 26., 27.; Neil L. Andersen: A hit, remény és jószívűség osztályterme (az Egyházi Oktatási Szervezet hitoktatóihoz), lds.org/broadcasts; Neil L. Andersen, “Find Our Cousins!” (address at RootsTech Family History Conference, Feb. 8, 2014), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.
14. Tan és a szövetségek 128:24.
15. Tan és a szövetségek 128:18.
16. Quentin L. Cook, *Liahóna*, 2014. máj. 47.
17. Tan és a szövetségek 128:24.
18. Lásd Quentin L. Cook, *Liahóna*, 2014. máj. 47.
19. Tan és a szövetségek 128:18.
20. David A. Bednar elder: A gyermekek szíve atyáikhoz fordul. *Liahóna*, 2011. nov. 26., 27.
21. “Rise Up, O Men of God,” *Hymns*, no. 324.

Hugo E. Martinez elder
a Hetvenektől

Személyes szolgálatunk

Jézus Krisztus szeretetének kell irányítania bennünket, ha fel szeretnénk ismerni azok szükségleteit, akiken valamilyen formában segíthetünk.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában arra kapunk lehetőséget és abban a személyes áldásban részesülünk, hogy szolgálhatunk. Amióta egyháztag vagyok, számos módon nyújtottam szolgálatot. Ahogyan Udine Falabella testvér, Enrique R. Falabella elder édesapja mondani szokta: „Aki szolgál valamiben, az jó valamire, aki nem szolgál semmiben, az nem jó semmire.” Olyan szavak ezek, melyeket érdemes az elménkbe és a szívünkbe zárnunk.

Útmutatást keresve a szolgálatom során, abban a gondolatban leltem vigaszra, hogy a Szabadító az egyénre és a családra összpontosít. Az egyén iránti szeretete és gyengéd figyelme megtanította nekem, hogy Ő tudja, milyen nagy értékkel bír Mennyei Atyánk minden gyermeke, és mindenképp meg kell győződnünk arról, hogy minden egyént szolgál és megerősít Jézus Krisztus evangéliuma.

A szentírásokban ezt olvashatjuk:
„Emlékezzetek, a lelkek értéke nagy Isten szemében...”

És ha úgy lészen, hogy *minden* napotokon munkálkodtok..., és *csupán* egy lelket hoztok énhozzám, mily nagy lesz a ti örömtök övele Atyám királyságában!”¹

Minden lélek nagyon értékes Istennek, hiszen a gyermekei vagyunk, és bennünk van a lehetőség, hogy olyanná váljunk, mint Ő.²

Jézus Krisztus szeretetének kell irányítania bennünket, ha fel szeretnénk ismerni azok szükségleteit, akiken valamilyen formában segíthetünk. Urunk, Jézus Krisztus tanításai megmutatják nekünk az utat. És így

kezdődik meg a mi személyes szolgálatunk: először felismerjük a szükségleteket, majd kielégítjük azokat. Ahogyan Linda K. Burton nőtestvér, a Segítőegylet általános elnöke mondta: „Először figyelj, aztán szolgálj!”³

Thomas S. Monson elnök nagyszerű példája e tantételnek. 2005 januárjában egy papsági vezetőségi konferencia felett elnökölt Puerto Ricóban, amikor megmutatta, miként nyújtanak személyes szolgálatot a Szabadító és a szolgálói. Ama csodálatos gyűlést követően Monson elnök elkezdett minden jelenlévő papsági vezetőt üdvözölni. Egyszer csak észrevette, hogy az egyikük távolról, magányosan figyel az eseményeket.

Monson elnök otthagya a csoportot és odament ehhez a testvérhoz, hogy beszéljen vele. José R. Zayas elérzékenyülve mondta el, hogy az, hogy Monson elnök odajött hozzá, egy csoda, és a feleségével, Yalandával a gyűlés előtt mondott imájukra

adott válasz. Elmondta az elnöknek, hogy a lánya nagyon rossz egészségi állapotban van, és a felesége írt neki egy levelet, melyet kérte, hogy adjon át Monson elnöknek. Zayas testvér azt válaszolta a feleségének, hogy ez lehetetlen, hiszen Monson elnök valószínűleg nagyon elfoglalt lesz. Monson elnök meghallgatta a történetet, majd elkérte a levelet, melyet csendben elolvasott. Ezután az üzenetet zsebre téve megnyugtatta Zayas testvért, hogy eleget tesz a kérésnek.

Így érintette meg az Úr Jézus Krisztus az Ő szolgáján keresztül ezt a családot. Hiszem, hogy a Szabadító szavai a jó samaritánus példázatában ránk is vonatkoznak: „Eredj el, és te is a képen cselekedjél.”⁴

1998. szeptember 21-én lecsapott a Georges hurrikán Puerto Ricóra, szörnyű pusztítást hagyva maga után. Martinez nőtestvér, az öt gyermekünk és én szerencsésen átvészeltük a nagy vihart és a hurrikán erejű szelet az otthonunkban. Mindazonáltal két hétig nélkülöznünk kellett a csapvizet és az elektromos áramot.

Amikor elfogyott a vízkészletünk, nehéz volt vizet szerezni. Soha nem felejttem el azokat a fivérek, akik szolgálatuk által biztosították számunkra ezt az értékes folyadékot, és arra is mindig emlékezni fogok, hogyan szolgálták minket szeretettel a nőtestvérek is.

Germán Colón hatalmas műanyag víztartállyal hajtott a házuk elé a teherautójával. Elmondta, hogy azért

teszi, mert – a saját szavaival –, „tudom, hogy vannak kisgyermeketek, akiknek szükségük van a vízre”. Néhány nappal később Noel Muñoz és Herminio Gómez testvér három óriási, vízzel teli hordót pakolt fel egy teherautó platójára. Váratlanul megjelentek a házuknál, és megtöltötték minden létező flakonunkat ivóvízzel, majd a szomszédainknak is megengedték, hogy megtöltsék az övéiket.

Imáinkra adott választ az Ő személyes szolgálatuk. Annak a három fivérnek az arca Jézus Krisztus irántunk érzett szeretetét tükrözte, a segítségük pedig – azaz a személyes szolgálatuk – többet hozott az életünkbe, mint csupán ivóvizet. Isten minden fia és leánya számára elengedhetetlen, hogy tudják: vannak, akik törődnek a jólétükkel és figyelnek rájuk.

Bizonyosságomat teszem nektek, hogy Mennyei Atyánk és az Urunk, Jézus Krisztus, egyénenként ismernek minket. Ezért megadják nekünk, amire szükségünk van, hogy el tudjuk érni isteni rendeltetésünket. Olyan embereket helyeznek az utunkba, akik segítenek nekünk. Ezután, amint eszközzé válunk a kezükben, mi is képesek leszünk szolgálni és segíteni azokat, akiket kinyilatkoztatás útján megmutatnak nekünk.

Ily módon az Úr Jézus Krisztus eljut Mennyei Atyánk minden gyermekéhez. A Jó Pásztor összegyűjti az egész nyáját. Ezt egyenként teszi, amint azok helyesen használják az erkölcsi

önrendelkezésüket – miután hallják szolgálói szavát és elfogadják a szolgálatukat. Akkor felismerik majd az Ő hangját, és követik Őt. Az ilyen személyes szolgálat szerves része a keresztes szövetségeink megtartásának.

Hasonlóképpen, ha Jézus Krisztus tanítványainak jó megtestesítői vagyunk, az a legjobb bemutatkozás azok előtt, akikkel megoszthatjuk az evangéliumát. Ha kinyitjuk a szánkat és megosztjuk Jézus Krisztus visszaállított evangéliumát, akkor „az Ő segítőpásztoraivá [válunk], azzal a megbízatással, hogy gondoskodjunk lefelé juhairól és nyája bárányairól”⁵; „az erőtelnek és egyszerűek”⁶ leszünk, az emberek halászaik⁷.

Szolgálatunk és egyéni segítségnyújtásunk nem korlátozódik az e földön élőkre. A halottakért is munkálkodhatunk – azokért, akik a lélekvilágban élnek, és akiknek a halandó életük során nem volt lehetőségük részesülni Jézus Krisztus evangéliumának szabadító szertartásaiban. Naplót is vezethetünk, melyben leírjuk a családtörténetünket, hogy az élők szívét az élőkhez fordítsuk – valamint az élők szívét az őseik felé. Minden a családuknak nemzedékről nemzedékre történő örökkévaló összekapcsolásáról szól. Ha ezt tesszük, szabadítókká válunk Sion hegyén.⁸

Különleges lehetőségünk van eszköznek lenni az Úr kezében. Azok lehetünk a házasságunkban, a családuknak, a barátaink és az

embertársaink között. Ez a mi személyes szolgálatunk Jézus Krisztus igaz tanítványaiként.

„És elébe gyűjtetnek mind a népek, és elválasztja őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől.

És a juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja.

Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, a mely számotokra készítetett a világ megalapítása óta.

Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem;

Mezítelen voltam, és megruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám.

Akkor felelnek majd néki az igazak, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztlél, és tápláltunk volna? vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna?

És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? vagy mezítelen voltál, és felruháztunk volna?

Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna?

És felelvén a király, azt mondja majd nékik: Bizony mondom néktek, a mennyiben megcselekedtétek egygyel ez én legkisebb atyámfiaink közül, én velem cselekedtétek meg.”⁹

Azért imádkozom, hogy így cselekedjünk, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 18:10, 15; kiemelés hozzáadva.
2. Lásd Kalauz a szentírásokhoz: lélek; scriptures.lds.org.
3. Linda K. Burton: Először figyelj, aztán szolgálj! *Liahóna*, 2012. nov. 78.
4. Lukács 10:37.
5. Alexander B. Morrison, “Nourish the Flock of Christ,” *Ensign*, May 1992, 13.
6. Tan és a szövetségek 1:23.
7. Lásd Máté 4:19.
8. Lásd Abdiás 1:21.
9. Máté 25:32–40.

Larry S. Kacher elder
a Hetvenektől

Ne üzz tréfát szent dolgokból!

*E kérdés feltevésével vizsgáljátok meg választásaitokat:
„Vajon döntéseim szilárdan gyökereznek Jézus Krisztus evangéliuma termékeny talajában?”*

Testvéreim, örök életünk menetére nagy hatással vannak az ebben az életben hozott döntéseink. Körülbelül öt évvel ezelőtt döbbsentett rá erre valami, amiért majdnem keserves árat fizettem.

Az Ománi Szultánság déli részét jártuk be éppen családtagjaimmal és barátaimmal. Úgy döntöttünk, hogy pihenünk egy kicsit az Indiai-óceán partján. Érkezésünk után nem sokkal 16 éves lányunk, Nellie megkérdezte, hogy kiúszhat-e a homokzátonyhoz. Veszélyes áramlatok lehetőségét látva a fodrozódó vízben, azt mondtam neki, hogy először én úszom ki.

Úsztam egy darabig, majd oda kiáltottam a feleségemnek, és megkérdeztem, közel vagyok-e már a homokzátonyhoz. Így kiáltott vissza: „Már régen elhagyta!” Fel sem tűnt nekem, hogy magával ragadott és sebesen a nyílt tenger felé sodort egy szakítóáramlás¹.

Nem igazán tudtam, mit tegyek. Csak az jutott eszembe, hogy megfordulok és visszaúszom a part felé. Pontosan ez volt az, ami ilyenkor nem ajánlatos. Tehetetlennek éreztem

magam. Olyan erők húztak egyre messzebb, a nyílt tenger felé, amelyeket nem tudtam irányítani. Tovább nehezítette a helyzetet az, hogy döntésemben bízva a feleségem is utánam jött.

Testvérek, nagyon valószínűnek tűnt számomra az, hogy nem fogom túlélni, és a feleségem halálát is az én döntésem okozza majd. Nagy erőfeszítések, és hitem szerint isteni beavatkozás által lábunk valahogy leért a víz homokos aljáig, és biztonságban vissza tudtunk menni a barátainkhoz és a lányunkhoz.

Sok áramlat van ebben a földi életben – némelyek biztonságosak, mások veszélyesek. Spencer W. Kimball elnök azt tanította, hogy a láthatatlan tengeráramlatokhoz nagyon is hasonló erők hatnak a mi életünkben is.² Ezek az erők valóságosak. Soha nem szabad figyelmen kívül hagynunk őket.

Hadd említsek most egy másik áramlatot, egy isteni áramlatot, mely hatalmas áldássá vált az életemben. Megtért vagyok az egyházban. Megtérésem előtt a sielés volt az életcélom, ezért a középiskola után Európába

költöztem, hogy hódolhassak e szenvedélyemnek. Miután jó néhány hónapig ideálisnak tetsző életet éltem, úgy éreztem, hogy tovább kell lépnem. Akkor nem értettem, honnan jön ez az érzés, de úgy döntöttem, hogy követem. Néhány jó barátommal együtt, akik hozzám hasonlóan más hithez tartoztak, a utahi Provóban kötöttem ki.

Provóban aztán olyan emberekkel találkoztam, akik egészen más életet éltek, mint én. Vonzódtam hozzájuk, bár nem tudtam, miért. Először ellenálltam ennek az érzésnek, de hamarosan számomra addig teljesen ismeretlen békességre és vigaszra lettem. Engedtem egy másik áramlatnak – egy olyanak, mely elhozta nekem a szerető Mennyei Atya, valamint Fia, Jézus Krisztus ismeretét.

1972-ben keresztkedtem meg, a barátaimmal együtt. Az általam választott új áramlat, Jézus Krisztus evangéliuma, irányt és értelmet adott az életemnek. Nem volt azonban kihívások nélkül való. Minden új volt nekem. Időnként elvesztek és összezavarodottnak éreztem magam. A barátaim és a családom is tettek fel kérdéseket, és volt, amit vitattak.

Választnom kellett. Voltak kétséget és bizonytalanságot eredményező kérdéseik. Fontos döntésről volt szó. Hová fordulhatnék válaszokért? Sokan akartak meggyőzni életmódom helytelenségéről – ezek a „szakítóáramlások” elhatározták, hogy elvonnak attól a békés áramlattól, mely a boldogság csodálatos forrásává vált. Nagyon korán megtanultam azt a tantételt, hogy „minden dologban ellentétnek kell lennie”, és hogy milyen fontos magamtól cselekedni, és nem mondani le más javára az önrendelkezésemről.³

Feltettem magamnak a kérdést: „Vajon miért fordítanék hátat annak, ami ily nagyszerű vigaszt hozott?”

Oliver Cowderyt erre emlékeztette az Úr: „Nem szoltam-e békét elmédhez a dolgot illetően?”⁴ Én is hasonló tapasztaltam. Ezért még nagyobb elkötelezettséggel fordultam szerető Mennyei Atyámhoz, a szentírásokhoz és megbízható barátaimhoz.

Még így is volt sok olyan kérdés, amit nem tudtam megválaszolni. Hogyan kezeljem az általuk keltett bizonytalanságot? Úgy döntöttem, nem engedem, hogy romba döntsék az életembe érkezett békességet és boldogságot, inkább egy időre félretettem őket, bízva abban, hogy az Úr a saját idejében minden dolgot ki fog nyilatkoztatni. Megnyugtatót ez a kijelentés, melyet Joseph prófétának tett: „Íme, kisgyermekek vagytok, és most nem tudtok minden dolgot elviselni; növekednetek kell kegyelemben és az igazság ismeretében.”⁵ Úgy döntöttem, nem fordítok hátat annak, amiről tudom, hogy igaz, és nem követek egy ismeretlen és kérdéses áramlatot, mely akár „szakítóáramlat” is lehet. N. Eldon Tanner szavaival élve, megtanultam,

„mennyivel bölcsebb és jobb, ha az ember elfogadja az evangélium egyszerű igazságait..., és hit által azokat a dolgokat is, melyeket ...nem tud megérteni”⁶.

Ez vajon azt jelenti, hogy nincs helye az őszinte tudakozódásnak? Kérdezzetek meg a fiútól, aki egy szent ligetben keresett menedéket, amikor tudni akarta, melyik egyházhoz csatlakozzon. Vegyétek kézbe a Tan és a szövetségeket, és lássátok, hogy e sugalmazott feljegyzés kinyilatkoztatásainak többségét az igazság alázatos keresése eredményezte. Amint azt Joseph is megtapasztalta: „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, a ki mindenkinek készségesen... adja; és megadatik neki.”⁷ Őszinte kérdésfeltevések és isteni válaszok keresése által „sort sorra, előírást előírásra”⁸ kapunk, midőn növekszik a tudásunk és a bölcsességünk.

Nem az a kérdés, hogy „van-e helye az őszinte tudakozódásnak?”, hanem az, hogy „hová fordulok, hol keressem az igazságot, amikor kérdések

merülnek fel?” és „vajon elég bölcs leszek-e ahhoz, hogy néhány még meglévő kérdésem ellenére szilárdan kitartsak amellett, amiről tudom, hogy igaz?”. Bizonyoságot teszek arról, hogy létezik isteni forrás – van Valaki, aki minden dolgot tud a kezdettől a végig. Minden dolog jelen van Őelőtte.⁹ A szentírások bizonyoságot tesznek arról hogy Ő „nem jár görbe utakon, ...és nem tér el attól, amit mondott”¹⁰.

Halandó utunk során soha nem hihetjük azt, hogy a döntéseink csak ránk vannak hatással. Nemrég ellátogatott hozzánk egy fiatal ember. Jó volt a lelkisége, de éreztem, hogy nem teljesen vett részt az egyház tevékenységeiben. Elmondta, hogy evangélium-központú otthonban nevelkedett, mígnem édesapja megcsalta az édesanyját, ami váláshoz vezetett, melynek hatására mind ő, mind pedig a testvérei megkérdőjelezték az egyházat és elmaradtak. Nehéz szívvel beszélgettem ezzel a fiatal édesapával, aki apja döntései hatására most Jézus Krisztus evangéliumának áldásai nélkül nevel drága lelkeket.

Egy másik ismerősömben, aki valamikor az egyház hithű tagja volt, kérdések merültek fel egy bizonyos tan vonatkozásában. Nem Mennyei Atyánktól kért válaszokat, hanem úgy döntött, hogy kizárólag világi forrásokhoz fordul útmutatásért. Szíve a rossz irányba fordult, miközben látszólag az emberek tiszteletére törekedett. Kevélye talán egy időre kielégítettet, azonban elvágta magát a menny hatalmaitól.¹¹ Nem talált rá az igazságra, viszont elveszítette a bizonyosságát és sok családtagot magával vitt.

Ez a két férfi láthatatlan szakítóáramlatok fogságába esett, és sokakat magukkal vittek.

Ezzel szemben ott van LaRue és Louise Miller, a feleségem szüleinek példája, akik bár kevés világi dolgot

birtokoltak, úgy döntöttek, hogy megtanítják gyermekeiknek a visszaállított evangélium tiszta tanát, és életük minden napján a szerint is élnek. Ezt téve az evangélium gyümölcseivel és az örök élet reménységével áldották meg utódaikat.

Olyan otthont hoztak létre, ahol tisztelet övezte a papságot, mely bővelkedett a szeretetben és az összhangban, és ahol életüket az evangélium tantételei irányították. Louise és LaRue egymás mellett állva megmutatták, mit jelent Jézus Krisztusról mintázott életet élni. Gyermekeik világosan látták, az élet mely áramlatai hoznak békességet és boldogságot. És ennek megfelelő döntéseket hoztak. Kimball elnök tanítása szerint: „ha létre tudunk hozni egy, az igazlelkű élet célja felé sodró erős, egyenletes áramlatot, akkor az a nehézségek, csalódások [és] kísértések ellenszelével szemben is előre tud vinni minket”¹².

Számítanak a döntéseink? Hatással vannak ránk? Vajon rendületlenül a visszaállított evangélium örök áramlatában maradván haladunk előre?

Időről időre kísért egy kép. Mi lett volna, ha azon a szeptemberi napon, az Indiai-óceán partján pihenve azt mondom Nellie-nek: „Persze, menj csak, ússz ki a homokzátonyhoz.” Vagy ha ő is követte volna a példám, és nem tudott volna visszaúszni? Milyen lenne annak tudatában élni az életemet, hogy példám miatt kivitte a szakítóáramlat a nyílt tengerre, és soha nem tért vissza?

Fontos, hogy mely áramlatok követése mellett döntünk? Számít a példánk?

Mennyei Atyánk megáldott minket a Szentlélek rendkívüli ajándékával, hogy utat mutasson a döntéseinkben. Sugalmazást és kinyilatkoztatást ígért nekünk, ha érdemesek vagyunk ezek elnyerésére. Felhívást intéztek hozzátok, hogy fordítsátok javatokra ezt az isteni ajándékot, és e kérdés feltevésével vizsgáljátok meg választásaitokat: „Vajon döntéseim szilárdan gyökereznek Jézus Krisztus evangéliuma termékeny talajában?” Tegyetek meg minden szükséges kiigazítást, legyen szó kicsiről vagy nagyról, hogy biztosítsátok magatok és szeretteitek számára Mennyei Atyánk tervének örökkévaló áldásait.

Tanúságomat teszem, hogy Jézus Krisztus a Szabadítónk és a Megváltónk. Bizonyoságot teszek arról, hogy az Ővele kötött szövetségek szentek. Soha nem űzhetünk tréfát szent dolgokból.¹³ Maradjunk mindig hithűek, ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Szakítóáramlat: „A szakítóáramlat egyfajta keskeny folyó az óceánban. ...[Ilyenkor] erős és gyakran igen lokalizált áramlat jön létre... Az áramlatok rendszerint másodpercenként 0,3–0,6 métert mozognak, ám az erősebbek akár 2,4 métert is haladhatnak” (<http://en.divecenter.hu/hirek/573/az-ocean-leghalalosalabb-trukkje>).
2. Lásd Spencer W. Kimball, “Ocean Currents and Family Influences,” *Ensign*, Nov. 1974, 110–13.
3. Lásd 2 Nefi 2:11, 16.
4. Tan és a szövetségek 6:23.
5. Tan és a szövetségek 50:40.
6. N. Eldon Tanner, in Conference Report, Oct. 1968, 49.
7. Jakab 1:5.
8. Tan és a szövetségek 98:12.
9. Lásd Mózes 1:6.
10. Tan és a szövetségek 3:2.
11. Lásd Tan és a szövetségek 121:35–37.
12. Spencer W. Kimball, *Ensign*, Nov. 1974, 110.
13. Lásd Tan és a szövetségek 6:12.

David A. Bednar elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Jöjjetek, és lássátok meg!

*Jézus Krisztus egyháza mindig is misszionáriusi
egyház volt és lesz.*

Üzenetemet kimondottan azokhoz intézem, akik nem tagjai Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának. Egy olyan alapvető kérdésről fogok szólni, amely talán sokatokban felmerült már: „Miért égnék a vágytól az utolsó napi szentek, hogy elmeséljék, miben hisznek, és tanítsanak az egyházukról?”

Imádkozom azért, hogy az Úr Lelke segítsen nekem érthetően elmondani, nektek pedig tisztán érteni válaszomat e fontos kérdésre.

Isteni megbízás

Jézus Krisztus elkötelezett tanítványai mindig is bátor misszionáriusok voltak és lesznek. A misszionárius Krisztus követője, aki bizonyosságot tesz arról, hogy Ő a Megváltó, és hirdeti evangéliuma igazságait.

Jézus Krisztus egyháza mindig is misszionáriusi egyház volt és lesz. A Szabadító egyházának tagjai felvállalták azt a szent kötelességet, hogy segítenek eleget tenni az Úrtól az apostolainak adott isteni megbízásnak, amint azt az Újszövetségben olvashatjuk:

„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket,

megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” (Máté 28:19–20)

Az utolsó napi szentek komolyan veszik ezt a felelősséget, hogy minden nemzet minden tagját tanítani kell az Úr Jézus Krisztusról és az Ő visszaállított evangéliumáról. Hisszük, hogy ugyanazt az egyházat, amelyet a

Szabadító megalapított az ősi időkben, Ő visszaállította a földre az utolsó napokban. Evangéliumának tana, tantételei, papsági felhatalmazása, szertartásai és szövetségei mind megtalálhatók egyházában ma.

Amikor arra kérünk benneteket, hogy jöjjetek el velünk istentiszteletre, vagy tanuljatok a teljes idejű misszionáriusokkal, akkor nem egy terméket akarunk eladni. Az egyház tagjaiként nem kapunk díjat vagy bónuszpontokat valamiféle mennyei versengésben. Nem pusztán az egyház számszerű méretét igyekszünk növelni. És ami a legfontosabb: nem próbáljuk meg rátok erőltetni, hogy higgyetek abban, amiben mi. Megkérünk titeket, hogy hallgassátok meg Jézus Krisztus evangéliumának visszaállított igazságait, hogy tanulmányozhassatok, elmélkedhessetek, imádkozhassatok, és saját magatok is megtudhassátok, hogy amit megosztunk veletek, igaz-e.

Néhányan közületek talán azt válaszolják erre, hogy „de én már hiszek Jézusban és követem a tanításait”, vagy „nem vagyok biztos benne, hogy Isten létezik”. A hozzátok intézett felhívásainkkal nem lekicsinyelni kívánjuk már meglévő vallási hagyományaitokat vagy élettapasztalatotokat. Hozzátok magatokkal mindazt, amiről tudjátok, hogy igaz, jó és dicséretre méltó – és tegyétek próbára az üzenetünket! Csakúgy, ahogyan Jézus arra kérte két tanítványát, hogy „jöjjetek és lássátok meg” (János 1:40), így hívunk benneteket mi is, hogy jöjjetek, és lássátok meg, vajon Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma kitágítja és gazdagítja-e mindazt, amit már igaznak hisztek.

Valóban komoly felelősséget érzünk az iránt, hogy ezt az üzenetet eljuttassuk minden nemzethez, nemzetséghez, nyelvhez és néphez. Pontosan ezt tesszük a több mint 88 000 misszionáriusból álló sereggel,

akik több mint 150 független államban munkálkodnak szerte a világon. Ezek a figyelemre méltó férfiak és nők segítenek egyházunk tagjainak betölteni azt az Istentől kapott egyéni felelősséget, amely mindnyájunknak megadatott Jézus Krisztus örök evangéliumának hirdetését illetően (lásd T&Sz 68:1).

Több mint lelki kötelesség

Buzgóságunk eme üzenet megosztásában nem csupán lelki kötelességtudatból fakad. Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma megosztásának vágya inkább azt tükrözi, hogy milyen fontosak számunkra ezek az igazságok. Úgy gondolom, talán azzal tudom a legjobban illusztrálni, miért is törekszünk annyira elmagyarázni másoknak a hitelveinket, ha elmesélek egy élményt, amelyben feleségemnek és nekem két fiunkkal volt részünk évekkkel ezelőtt.

Egy este Susan és én az otthonunk egyik ablakában állva figyeltük az udvaron játszó két kisfiunkat. Kalandjaik során a kisebbik fiú könnyű sérülést szerzett egy kisebb balesetben. Rögtön láttuk, hogy nem esett komolyabb baja, így úgy határoztunk, nem szaladunk ki segítséget nyújtani. Szerettük volna látni, vajon a testvéri szeretetről

oly gyakorta szóló családi beszélgetések gyökeret vertek-e a szívükben. Ami ezután történt, egyszerre volt érdekes és tanulságos.

Az idősebb fivér vigasztalta és óvatosan besegítette öccsét a házba. Susannel a konyha közelébe húzódtunk, hogy láthassuk, mi következik, és készen álltunk azonnal közbeavatkozni, ha esetleg további sérülés vagy súlyosabb baleset lenne kilátásban.

A báty odavonszolt egy széket a mosogatóhoz. Felmászott rá, felsegítette az öccsét is, megnyitotta a csapot, és jókora mennyiségű mosogatószert öntött kisöccse lehorzsolts karjára. Minden tőle telhetőt megtett, hogy gyengéden lemossa a piszkot. Öccse reakcióját erre az eljárásra a legjobban a szentírások nyelvezete írja le: „és lesz okuk rá, hogy jajgassanak és sírjanak, és üvöltsenek és csikorgassák a fogaikat” (Móziás 16:2). De még mennyire jajgatott az a szegény kisfiú!

A seb lemosása után karját óvatosan szárazra törölték. Idővel a visítozás is abbamaradt. Az idősebb testvér ekkor felmászott a konyhapultra, kinyitotta az egyik szekrényt, és kivett egy épp hogy megkezdett tubus gyógykrémet. Bár öccse horzsolásai nem voltak se súlyosak, se kiterjedtek, a báty szinte az összes krémet rákente

a sérült karra. A visítozás nem kezdődött újra, mivel a kistestvér szemmel láthatóan sokkal jobban élvezte a kenőcs nyújtotta nyugtató hatást, mint a mosogatószer tisztító hatását.

A nagyobbik testvér ekkor újra kinyitotta a szekrényt, ahol a krémet találta, és elővett egy bontatlan doboz steril kötszert. Kinyitotta a dobozt, és fivére egész alkarját bepólyálta – a csuklójától kezdve egészen a könyökéig. Az ily módon kezelt vészhelyzet után, és miután mindent szappanbuborék, krém és kötszer borított a konyhában, a két kisfiú mosolygós, boldog arccal leugrott a székről.

Ami ezután történt, igencsak fontos. A sérült testvér felszedte a maradék kötszert, fogta a szinte teljesen kiürült krémes tubust, és megint kiment. Megkereste a barátait, és elkezdte bekrémezni és bekötözni a karjukat. Susan és én is megdöbbsztünk, amikor láttuk reakciójának őszinteségét, lelkesedését és gyorsaságát.

Miért tette ez a kisfiú azt, amit tett? Figyeljétek meg, hogy azon nyomban ösztönösen át akarta adni barátainak ugyanazt, ami segített neki, amikor megsérült. Nem kellett cselekvésre ösztökélni, kérni, sürgetni vagy noszogatni. A megosztásra való vágya természetes következménye

volt egy igen hasznos és jó személyes élményének.

Mi, felnőttek is sokszor pontosan így teszünk, amikor gyógymódot találunk egy minket régóta sanyargató fájdalom enyhítésére, vagy tanácsot kapunk, amely képessé tesz arra, hogy bátran nézzünk szembe a kihívásokkal és türelmesen a tanácstalansággal. Egyáltalán nem szokatlan, ha az ember meg akarja osztani másokkal azt, ami sokat jelent számára vagy ami segített neki.

Ugyanez megfigyelhető a nagy lelki jelentőséggel és következményekkel bíró kérdésekben is. Például a Mormon könyve címet viselő szentíráskötet kiemel egy álmot, amelyben egy ősi prófétának és vezetőnek, Lehinek volt része. Lehi álmának középpontjában az élet fája áll – amely Isten szeretetét jelképezi, amely „minden dolognál kívánatosabb... és a legörömtelibb a lélek számára” (1 Nefi 11:22–23; lásd még 1 Nefi 8:12, 15).

Lehi e szavakat használta:

„És lőn, hogy odamentem és ettem annak gyümölcséből, és láttam, hogy az a legédesebb, felülmúlva mindazt, amit addig valaha is megízleltem. Igen, és láttam, hogy annak gyümölcse fehér, meghaladva mindazt a fehérséget, amit azelőtt valaha is láttam.

És ahogy annak gyümölcséből ettem, az lelkemet rendkívül nagy örömmel töltötte el, kezdtem tehát azt kívánni, hogy a családom is vegyen belőle” (1 Nefi 8:11–12; kiemelés hozzáadva).

Istennek a gyermekei iránt érzett szeretete legnagyobb megnyilvánulása az Úr Jézus Krisztus halandó szolgálata, engesztelő áldozata és felátadása. A fa gyümölcse a Szabadító engesztelésének áldásait jelképezheti.

Miután Lehi vett a fa gyümölcséből és rendkívül nagy örömet tapasztalt meg, azonnali reakciója az volt, hogy

még inkább vágyott azt megosztani a családjával és szolgálni őket. Így Krisztushoz fordulva egyúttal mások felé is fordult a szeretetével és a szolgálatával.

A Mormon könyve egy másik fontos jelenete arról szól, hogy mi történt egy Énós nevű férfival, miután Isten meghallotta és megválaszolta buzgó esdeklését.

Ezt mondta:

„...lelkem éhezett; és letérdeltem Alkotóm előtt, és erős imával és könyörgéssel fohászkoztam hozzá a saját lelkemért; és egész nap fohászkoztam hozzá; igen, és amikor eljött az éjszaka, még mindig magasra emeltem a hangom, hogy az elérte a mennyeket.

És egy hang szólt hozzám, mondván: Énós, bűneid megbocsáttattak neked, és áldott leszel.

És én, Énós tudtam, hogy Isten nem hazudhat; bűnöm tehát el lett törölve.

És ezt kérdeztem: Uram, hogyan történik ez?

És ő így szólt hozzám: Hited miatt Krisztusban, akit még soha ezelőtt nem hallottál, se nem láttál. ...indulj tehát, hited éppé tett téged.

Most lőn, hogy *amikor e szavakat hallottam, kezdtem vágyat érezni testvéreim, a nefiták jóléte iránt; teljes lelkemet kiöntöttem tehát értük Istennek*” (Énós 1:4–9; kiemelés hozzáadva).

Amikor Énós „szív[e] minden szándékával” (2 Nefi 31:13) Istenhez fordult, azzal együtt a családjá, barátai és ismerősei jóléte feletti aggodalma is növekedett.

Azt a maradandó tanulságot vonhatjuk le e két eseményből, hogy milyen fontos saját életünkben megtapasztalni Jézus Krisztus engesztelésének áldásait, amely előfeltétele annak a szívből jövő és őszinte szolgálatnak, amely messze túlmutat a megszokásból végzett szolgálaton. Akárcsak Lehi, Énós és a kisfiam az iménti történetben, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként mi is megtapasztaltuk a lelki bizonytalanságot és bűnt kísérő gyötrelmet. De megtapasztaltuk azt a megtisztulást, nyugodt lelkiismeretet, lelki gyógyulást, megújulást és útmutatást is, amely csakis a Szabadító evangéliuma tantételeinek megismerése és követése révén nyerhető el.

Jézus Krisztus engesztelése biztosítja a megtisztuláshoz szükséges tisztító hatást, a lelki sebek begyógyításához és a bűntudat eltörléséhez szükséges nyugtató balzsamot, valamint a védelmet, amely lehetővé teszi számunkra, hogy hithűek maradjunk jóban, rosszban egyaránt.

Létezik abszolút igazság

Nektek, családtagoknak és barátoknak, akik nem vagytok tagjai Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának, megpróbáltam elmagyarázni annak alapvető okait, hogy miért vagyunk misszionáriusok.

Létezik abszolút igazság egy olyan világban, amely egyre inkább elveti és semmibe veszi az abszolútumokat. Egy eljövendő napon „minden térd meghajol... és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére” (Filippibeliek 2:10–11). Jézus a Krisztus teljes mértékben az Örökkévaló Atya Egyszülött Fia. Egyházának tagjaiként tanúságunkat tesszük arról, hogy Ő él, és hogy egyháza visszaállítatott a maga teljességében ezekben az utolsó napokban.

Hozzátok intézett felhívásaink, hogy ismerjétek meg és tegyétek próbára az üzenetünket, abból a pozitív hatásból fakadnak, amelyet Jézus Krisztus evangéliuma gyakorol az életünkben. Néha talán félszegek vagy kapkodók vagy akár hajthatatlanok vagyunk a próbálkozásainkban, de csupán arra vágyunk, hogy megosszuk veletek azokat az igazságokat, amelyeket mi a legnagyobb becsben tartunk.

Az Úr apostolainak egyikéként és lelkem minden erejével tanúbizonyosságot teszek az Ő isteni voltáról és valóságáról. És arra kérek benneteket, hogy „jőjjetek és lássátok meg” (János 1:40). Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

Thomas S. Monson elnök

Míg újra találkozunk

Gondoljuk át mindannyian a hallott igazságokat, és ezek segítsenek nekünk még hősiesebb tanítványokká válni.

Testvéreim, két pompás napon át hallgathattunk sugalmazott üzeneteket. Szívünket megérintette, hitünket pedig megerősítette a konferencia ülésein tapasztalt lelkiség. E konferencia befejeztével köszönjük meg Mennyei Atyánknak, hogy mily sok áldást ad nekünk.

Felemelt és inspirált bennünket az ülések alatt elhangzott csodálatos zene. Az imák közelebb vittek minket a mennyhez.

Hadd fejezzem ki az egész egyház nevében szívből jövő köszönetemet azoknak a fivéreknek, akiket ezen a konferencián mentettük fel. Hiányozni fognak. Nagyon sok mindennel hozzájárultak az Úr munkájához, és ez még nemzedékeken át érződni fog.

Térjünk haza annak elhatározásával a szívünkben, hogy egy kicsit jobb életet élünk majd, mint eddig. Legyünk egy kicsit kedvesebbek és figyelmesebbek. Nyújtsunk segítő

Linda K. Burton

a Segítőegylet általános elnöke

kezet nem csupán egyháztags társainknak, hanem azoknak is, akik nem a mi hitünket vallják. Velük érintkezve mutassunk irántuk tiszteletet.

Vannak, akik nap mint nap kihívásokkal küszködnek. A segítő kéz mellett a törődésünket is ajánljuk fel nekik. Áldottak leszünk, midőn törődünk egymással.

Ne feledkezzünk el az idősekről és az otthonukhoz kötöttekről. Ha időt szakítunk a meglátogatásukra, abból tudni fogják, hogy szeretjük és becsben tartjuk őket. Tegyük eleget a „segítsd a gyengéket, emeld fel a lecsüggesztett kezeket, és erősítsd meg az ellankadt térdeket”¹ megbízásnak.

Legyünk tisztességes és becsületes emberek, akik mindig, minden körülmények között megpróbálják azt tenni, ami helyes. Legyünk Krisztus hű követői, az igazlelkűség példái, ragyogjon fényünk a világnak.²

Testvéreim, köszönöm nektek az értem mondott imáitokat! Megerősítenek és felemelnek, midőn teljes szívvel és minden erőmmel Isten akaratának megtételére törekszem, valamint arra, hogy szolgáljam Őt és benneteket.

E konferenciáról távozva a menny áldásait kérem mindannyiútokra. Akik messze vagytok otthonról, térjete oda vissza biztonságban és találjatok mindent rendben. Gondoljuk át mindannyian a hallott igazságokat, és ezek segítsenek nekünk még hősiebb tanítványokká válni annál, mint amilyenek e konferencia kezdetén voltunk.

Az Úr áldásait kérem rátok és mindannyiunkra, míg nem hat hónap múlva újra találkozunk, és ezt az Ő szent nevében, méghozzá Jézus Krisztus, a mi Urunk és Szabadítónk nevében teszem, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 81:5.

2. Lásd Filippibeliek 2:15.

Oly módon felkészülve, amilyent még sohasem láttak

Készüljünk fel cseppről cseppre, hogy érdemesen részesüljünk a szabadító szertartásokban, és teljes szívünkkel tartsuk be a velük járó szövetségeket.

Amikor a legkisebb lányunk hazajött az első iskolai nap után, megkérdeztem tőle: „Na, milyen volt?”

Ő annyit mondott, hogy: „jó”.

Másnap reggel azonban, amikor felkeltettem, hogy készüljön az iskolába, összefonta a karját és nagy meggyőződéssel kijelentette: „Már voltam iskolában!” Nyilvánvalóan nem *készítettem fel* vagy nem magyaráztam el neki, hogy iskolába nem csak egyszer kell menni, hanem heti öt napon át sok-sok éven keresztül.

A felkészülés tantételét átgondolva képzeljétek el velem a következő jelenetet. A templom celesztális szobájában ültök, és több jegyespárt is láttok, akiket be- és kivezetnek, mialatt arra várnak, hogy házasságot kössenek az időre és az örökkévalóságra. Egy menyasszony a kedvesével kéz a kézben lép be a celesztális szobába. Egyszerű, de gyönyörű templomi

ruhát visel, arcára nyugodt, békés, meleg mosoly ül. Hajviselete ízléses, de nem hivalkodó. Leül, körülnéz, aztán hirtelen erő vesznek rajta az érzelmei. Úgy látszik, azért eredtek el a könnyei, mert ámulat és áhítat tölti el mind a hely, mind pedig a rá és élete szerelmére váró szent szertartás iránt. Viselkedése ezt sugallja: „Milyen hálás vagyok, hogy az Úr házában lehetek ma, készen arra, hogy megkezdjem örök utazásomat szeretett örökkévaló társammal!” Úgy tűnik, ő sokkal többre *készült fel*, mint csupán egy eseményre.

Drága tizenéves lányunokám nemrégiben egy levélkét hagyott a párnámon, amely részben így szólt: „Az egyik dolog, ami nagyon megérint, amikor belépek a templomba, az a békés, szeretetteljes lelkiség, amely ott lakozik. [...] Az emberek elmehetnek a templomba, hogy sugalmazást kapjanak.”¹ Igaza van. Sugalmazást

és kinyilatkoztatást kaphatunk a templomban – emellett erőt is, hogy megbirkózzunk az élet megpróbáltatásaival. Mindaz, amit most tanul a templomról, miközben szorgalmasan elviszi saját családi neveit a templomi keresztelési és konfirmálási szertartásokra, felkészíti őt további templomi szertartások, szövetségek és áldások elnyerésére mind saját magáért, mind pedig a fátyol túloldalán lévőkért.

Russell M. Nelson elder ezt tanította: „Miközben templomok készülnek az egyháztagok számára, az egyháztagoknak is fel kell készülniük a templomra.”²

Most, hogy ismét Moróni kapitányról olvasok a Mormon könyvében, eszembe jut, hogy Moróni egyik legnagyobb sikere az volt, hogy gondosan felkészítette a nefitákat a félelmetes lámánita seregnek való ellenállásra. Olyan jól felkészítette a népét, hogy ezt olvashatjuk: „...íme, [a lámániták] legnagyobb csodálkozás[á]ra [a nefiták] fel voltak készülve ellenük, oly módon, amilyent... még sohasem láttak”³.

Nagyon megragadta a figyelmemet ez a kifejezés: „fel voltak készülve ellenük, oly módon, amilyent... még sohasem láttak”.

Mi hogyan tudunk jobban felkészülni a szent templomi áldásokra?

Az Úr ezt tanította: „Továbbá adok nektek egy mintát minden dologban”⁴. Nézzünk most meg egy szentírásbeli mintát, amely segíteni fog jól felkészülnünk. Moróni felkészülése az ellenség ellen következetes és hithű szorgalmat igényelt, és ez a minta ugyanezt fogja megkívánni.

Úgy tűnik, soha nem unok rá arra a gyönyörű példázatra, amelyet a Szabadító mondott az öt bölcs és öt balga szűzről. Noha ez a példázat a Szabadítónk második eljövételére való felkészülésről szól, vonatkoztathatjuk a templomi áldásokra való felkészülésre is, mely áldások lelki lakomát jelenthetnek azoknak, akik jól felkészültek.

A Máté 25-ben ezt olvashatjuk: „Akkor hasonlatos lesz a mennyeknek országa ama tíz szűzhöz, a kik elővevén az ő lámpásaikat, kimenének a vőlegény elé.

Őt pedig közülök eszes vala, és öt bolond.

A kik [eszesek valának], lámpásaikkal együtt olajat vivének az ő edényeikben.

Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadának és aluvának.

Éjfélkor pedig kiáltás lön: Ímhol jó a vőlegény! Jőjjetek elébe!

Akkor felkelének mind azok a szűzek, és elkészíték az ő lámpásaikat.

A bolondok pedig mondának az eszeseknek: Adjatok nekünk a ti olajotokból, mert a mi lámpásaink kialusznak.

Az eszesek pedig felelének, mondván: Netalán nem lenne elegendő nekünk és nektek; menjetek inkább az árusokhoz, és vegyetek magatoknak.

Mikor pedig venni járnak vala, megérkezék a vőlegény; és a kik készen valának, bemenének ő vele a menyegzőbe, és bezáraték az ajtó.

Később pedig a többi szűzek is megjövének, mondván: Uram! Uram! nyisd meg mi nekünk.

Ő pedig felelvén, monda: Bizony mondom nektek, nem ismerlek titeket.”⁵

Nem hinném, hogy van bárki is, különösen a gyengéd szívűek, aki ne szomorkodna e balga fiatal nők miatt. Néhányan pedig így szeretnénk kiáltani a többinek: „Nem tudátok osztozni velük, hogy mindenki boldog legyen?” De gondolatok csak bele. Ezt a történetet a Szabadító mesélte, és Ő az, aki ötüket eszesnek, ötüket pedig bolondnak nevezte.

Amikor erre a példázatra a templomra való felkészülés mintájaként tekintünk, figyeljétek meg egy utolsó napi próféta szavait, aki azt tanította, hogy „a lelki felkészülés olaját nem lehet megosztani”⁶. Spencer W. Kimball elnök segített tisztán látni, miért nem oszthatta meg az öt „eszes” szűz a lámpásukban lévő olajat azokkal, akik „bolondok” voltak. Ezt mondta: „Az úrvacsorai gyűlésen való részvétel olajat csepegtet lámpásunkba az évek során, csepről csepre. A böjt, a családi ima, a házitanítás, a testi vágyak feletti uralkodás, az evangélium hirdetése, a szentírások tanulmányozása – az odaadás és az engedelmisség minden megnyilvánulása egy-egy cseppel növeli készletünket. A kedves cselekedetek, a felajánlások és a tized fizetése, az

erkölcsös gondolatok és tettek... szintén nagymértékben hozzájárulnak ahhoz az olajhoz, amellyel éjjelkor újra tölthetjük majd kiürült lámpásunkat.”⁷

Látjátok hát a felkészülés mintáját – csepről csepre haladva –, amely segítséget nyújthat nekünk, miközben átgondoljuk, hogyan lehetnénk szorgalmasabbak a felkészülésünkben, hogy szent szertartásokban részesüljünk önmagunkért és másokért? Milyen további kis és egyszerű dolgokat tehetünk, hogy drága lelki olajcseppeket cseppentsünk felkészülésünk lámpásaiba?

Richard G. Scott eldertől azt tanuljuk, hogy „a személyes érdemesség alapvető követelmény ahhoz, hogy élvezhessük a templomi áldásokat. [...] [Érdemes] jellem leginkább a Mester tanításaira összpontosító következetesen [jó választások mentén élt élet által] kovácsolódik.”⁸ Nagyon szeretem azt a szót, hogy *következetes*. A következetesség azt jelenti: szilárd, állandó és megbízható. Milyen egyszerű jellemzése ez az érdemesség tantételének!

A Bible Dictionary [Bibliaszótár] erre emlékeztet minket: „Szentség tekintetében csak az otthon érhet fel a templommal.”⁹ Illik-e a mi otthonunkra ez a jellemzés? Nemrégiben el látogatott hozzánk egy bájos fiatal nő az egyházközségünkéből. Tudva, hogy fivére épp most tért vissza a missziójából, megkérdeztem tőle, milyen érzés, hogy újra itthon van. Azt felelte, hogy jó, de a testvére néha arra kéri, hogy kicsit halkítsa lejjebb a zenét. „Ráadásul nem is rossz zené!” – tette hozzá a lány. Jó ötlet olykor önvizsgálatot tartanunk és ügyelnünk arra, hogy otthonunk olyan hely legyen, ahol készen állunk érezni a Lelket. Amikor felkészítjük otthonunkat, hogy olyan hely legyen, ahol a Lélek szívesen látott vendég, akkor felkészültek

leszünk arra is, hogy jobban otthon érezzük magunkat az Úr házában.

Amikor felkészítjük magunkat, hogy érdemesen lépünk a templomba, és hűek vagyunk a templomi szövetségekhez, az Úr „áldások sokaságával”¹⁰ halmoz el minket. Jó barátom, Bonnie Oscarson nemrég új értelmezést adott egy szentírásnak, amikor ezt mondta: „Akitől sokat követelnek, ott sokkal több is adatik.”¹¹ Teljesen egyetértek vele! Mivel azért megyünk a templomba, hogy örök áldásokat kapjunk, nem kellene meglepetésként érnie minket, hogy az ilyen áldások elnyerése magasabb normákat követel. Nelson elder ezt tanította: „Mivel a templom [az Úr] háza, a belépés normáit Ő állapítja meg. Az ember az Ő vendégeként lép be oda. Templomi ajánlással rendelkezni felbecsülhetetlen kiváltság, és az Istennek és az Ő prófétáinak való engedelmesség kézzelfogható jele.”¹²

A világklasszis sportolók és a doktorandusz hallgatók órákat, napokat, heteket, hónapokat, sőt, éveket fordítanak a felkészülésre. A felkészülés mindennapi cseppjei kívántatnak meg tőlük, hogy az élen végezzenek. Hasonlóképpen azoktól, akik a celesztialis királyságban szeretnének felmagasztosulást nyerni, elvárják, hogy az engedelmesség magasabb mércéje szerint éljenek, amely az engedelmesség erényének napról napra és csepről csepre való gyakorlásával alakul ki.

Amikor következetesen és szorgalmasan, csepről csepre olajat cseppentünk a lelki lámpásunkba, megtéve ezeket a kis és egyszerű dolgokat, akkor lámpásunk kiváló felkészültséggel ég majd és rendben lesz¹³. Az én aranyos férjem, aki cövekelnökként szolgál, nemrégiben megjegyezte, hogy szinte mindig rögtön meg tudja állapítani, hogy valaki felkészült és

érdemes-e a templomi belépésre, mert az ilyen emberek „beragyogják a szobát”, amikor templomi ajánlási interjúra jönnek.

A Kirtland templom felszentelési imájában Joseph Smith próféta arra kérte az Urat, „hogyminden ember, aki átlépi az Úr házának küszöbét, érezhesse hatalmat, ...hogymifelnőhessenek tebenned, és befogadhasák a Szentlélek teljességét, ...és felkészülhessenek minden szükséges dolog elnyerésére”¹⁴.

Azért imádkozom, hogy a templomlátogatás sokkal több legyen számunkra egy egyszeri eseménynél. Készülünk fel cseppről cseppre, hogy érdemesen részesüljünk a szabadító szertartásokban, és teljes szívünkkel tartsuk be a velük járó szövetségeket. Ha így teszünk, tudom, hogy érdemesek leszünk arra, hogy elnyerjük a Szentlélek teljességének ígért áldásait, valamint az Úr hatalmát az otthonunkban és személyes életünkben is. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Személyes üzenet Aydia Kaylie Melótol Linda K. Burtonnek, 2014. aug. 31.
2. Russell M. Nelson: Készüljétek fel a templom áldásaira! *Liahóna*, 2010. okt. 41.
3. Alma 49:8; kiemelés hozzáadva; lásd még a 6–7. verset.
4. Tan és a szövetségek 52:14.
5. Máté 25:1–2, 4–11.
6. Marvin J. Ashton, “A Time of Urgency,” *Ensign*, May 1974, 36.
7. Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 256.
8. Richard G. Scott: Templomi áldásokban részesülni. *Liahóna*, 1999. júl. 29.
9. Bible Dictionary, “Temple.”
10. Tan és a szövetségek 104:2.
11. Bonnie L. Oscarson: Nagyobb elvárások. (Az Ifjúsági és Felsőfokú Hitoktatás műholdas közvetítése, 2014. aug. 5.); lds. org/broadcasts; lásd még Lukács 12:48; Tan és a szövetségek 82:3.
12. Russell M. Nelson: A templomi áldásokra való személyes felkészülés. *Liahóna*, 2001. júl. 38.
13. Tan és a szövetségek 33:17.
14. Tan és a szövetségek 109:13, 15.

Jean A. Stevens

első tanácsos az Elemi Általános Elnökségében

Isten szövetséges leányai

Amikor Isten leányai a templomra és szent szövetségeikre összpontosítanak, Isten személyes és hatásos módokon képes számukra áldásokat küldeni.

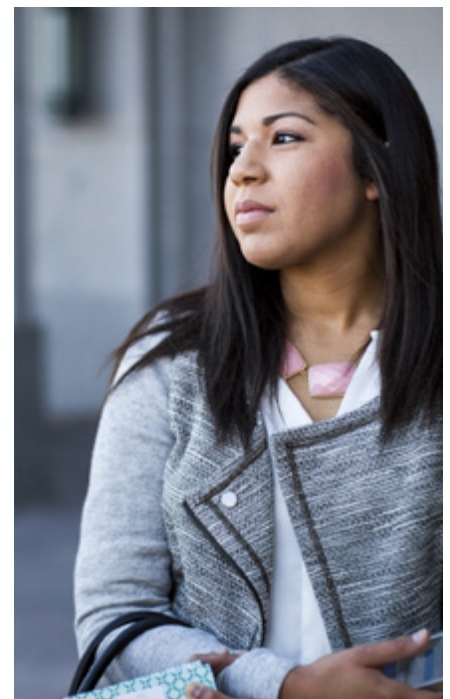
Drága nőtestvéreim, nagy szeretettel köszöntelek titeket! Akárhhol is vagytok jelenleg a világon, remélem, érzitek az Úr irántatok tanúsított személyes szeretetét, és a Lélek tanúságtételét, melyet a szívetekbe ültetett a kórus iménti csodálatos üzenete által. Én is az övékhez adom a bizonyosságomat: Tudom, hogy jó Megváltóm él, és hogy Ő mindannyiunkat szeret.

Ma este Isten szövetséges leányai-ként gyűltünk össze. A korunk, a körülményeink és a személyiségünk nem választhat el egymástól, mert mindegyiknekfelett Őhozzá tartozunk. Szövetséget kötöttünk, hogy mindig emlékezni fogunk az Ő Fiára.

Ennek a személyes szövetségnek az ereje mély nyomot hagyott a szívemen három héttel ezelőtt, egy keresztlőn. Ott ült velem szemben nyolc gyönyörű gyermek, akik áhítattal vegyes izgalommal várokoztak – végre elérkezett az ő különleges napjuk. Ám ahogy vidám arcukat néztem, nem csupán egy csoportnyi gyermeket láttam. Úgy láttam őket, ahogy szerintem az Úr tenné: egyénekként. Emmát láttam, Sophiát, Iant, Logant, Adent, Williamet, Sophie-t és Micah-t. Minden

keresztelési szövetség egyesével kötetik meg. Mindannyian fehérbe voltak öltözve. Készen álltak és hajlandóak voltak a teljes nyolc éves szívükkel arra, hogy megkössék első szövetségüket Istennel.

Gondolatok vissza és képzeljétek magatok elé a saját keresztelőtök napját. Akár sok, akár csupán kevés részletre emlékeztek, próbáljátok meg átérezni most annak a szövetségnek a jelentőségét, melyet egyénileg

megkötöttetek. Miután a saját neve-
teken szólítottak, a víz alá merítették
benneteket, hogy Isten leányaiként
bukkanjatok fel onnan: Isten szövetsé-
ges leányai egyikeként, aki készen áll
arra, hogy Isten Fia nevében szólítsák, és
aki ígéretet tett arra, hogy követi Őt és
betartja a parancsolatait.

Az Istennel kötött szövetségeink
segítenek, hogy tudjuk, kik vagyunk
valójában. Személyes módon kötnek
bennünket Őhozzá, ami által megé-
rezzük, milyen értékesek vagyunk a
szemében, és hol a helyünk a király-
ságában. Oly módon ismer és szeret
bennünket személyesen, hogy azt fel
sem foghatjuk a maga teljességében.
Gondoljatok csak bele: mindannyian
ilyen helyet töltünk be a szívében. Arra
vágynak, hogy azt az ösvényt kövessük,
amely hazavezet bennünket Őhozzá.

A keresztelés szövetsége elenged-
hetetlen és jelentős, ugyanakkor csak
a kezdet: az a kapu, melyen áthaladva
rálépünk az örök élethez vezető
ösvényre. Az előttünk álló utazásunk
során templomi szövetségeket kell
kötnünk, és papsági szertartások-
ban kell részesülnünk. Ahogyan arra
David A. Bednar elder emlékeztetett:
„Miközben a keresztelővízben állunk,
a templomra tekintünk.”¹

Nem csupán a szövetségek megkö-
tése, hanem e szövetségek hithű meg-
tartása az, ami felkészít minket az örök
élet elnyerésére. Ez a reményünk, a
célunk és az örömünk.

A saját szememmel láttam, milyen
ereje van a szövetségeknek, mikor
igazlelkű szüleimet figyeltem, akik
szerették az evangéliumot és aszerint
is éltek. Kiváltságomban állt, hogy
drága édesanyám személyében tisz-
tán láthassam Isten egy szövetséges
leányának mindennapi döntéseit. Már
kislánként is a választásai a prioritá-
sait tükrözték, és Jézus Krisztus igaz
tanítványaként határozták meg őt.
Láttam, milyen béke, erő és védelem
származik az életében abból, hogy az
életútja során megkötötte és betartotta
ezeket a szent szövetségeket. Az élete
ezen a földön a Szabadító iránti szere-
tetét tükrözte, és azon vágyát, hogy Őt
kövesse. Oly nagyon szeretném az ő
példáját követni!

A szüleim közös élete különös mó-
don indult. 1936-ot írtunk. Komolyan
randevúztak és a házasságot tervez-
gették, mikor egy napon az édesapám
levelet kapott, melyben felkérték,
hogy szolgáljon teljes idejű missziót
Dél-Afrikában. A levélben az állt, hogy
amennyiben érdemes és hajlandó

szolgálni, vegye fel a kapcsolatot a
püspökével. Máris látjátok, hogy a
misszióra való elhívás mennyire más-
képp történt akkoriban! Apa megmu-
tatta a levelet kedvesének, Helennek,
és kérdés nélkül úgy döntöttek, hogy
szolgálni fog.

Az édesapám indulása előtti két
hétben anya mindennap a Salt Lake
City belvárosához közeli Memory
Grove parkban találkozott vele, és
együtt ebédeltek. Az egyik ilyen pik-
nik során édesanyám, miután böjtölt
és imádkozott, azt mondta drága
Claronének, hogy ha ő még min-
dig úgy szeretné, akkor hozzámegy,
mielőtt apa útnak indul. Az egyház
korai napjaiban a férfiakat néha úgy
hívták el a misszionáriusi szolgálatra,
hogy hátra kellett hagyniuk feleségü-
ket és a családjukat. Így történt ez az
édesanyámmal és az édesapámmal is.
Apa papsági vezetőinek jóváhagyásá-
val úgy döntöttek, összeházasodnak,
mielőtt elindul a misszióba.

A Salt Lake templomban anyukám
részesült a felruházásában, aztán
David O. McKay elnök összeadta őket
az időre és az egész örökkévalóságra.
Szerény kezdet volt az övék. Nem ké-
szültek fényképek, nem volt gyönyörű
menyasszonyi ruha, sem virágok és

Fülöp-szigetek, Las Piñas

fogadás, hogy megünnepeljük az eseményt. Teljes egészében a templomra és a szövetségekre összpontosítottak. Számukra a szövetség jelentett mindent. Csupán hat nappal a házasságkötésük és egy könnyes búcsú után az apukám elindult Dél-Afrikába.

Ám a házasságuk nem csupán az egymás iránti mély szeretetükről szólt. Szerették az Urat is, és arra vágytak, hogy szolgálják Őt. A szent templomi szövetségek, melyeket kötöttek, erőt és hatalmat nyújtottak nekik ahhoz, hogy kibírják a két év különletet. Örökkévaló látásmódjuk volt az élet céljáról és az áldásokról, melyekben azok részesülnek, akik hűek a szövetségeikhez. Mindezen áldások felülmúlták rövid időre szóló áldozatukat és elszakadásukat.

Noha biztosan nem volt könnyű így kezdeni a házaseletet, ideális módnak bizonyult ahhoz, hogy lefektessék az örökkévaló családhoz szükséges alapot. Miután mi, gyerekek, megszülettünk, tudtuk, mi a legfontosabb a szüleink számára: az Úr iránti szeretetük, és rendíthetetlen elkötelezettségük az iránt, hogy betartsák a megkötött szövetségeiket. Bár a szüleim már elhunytak, az ő igazlelkű mintájuk még mindig megáldja a családunkat.

Életük példáját jól tükrözik Linda K. Burton nőtestvér szavai: „A legjobb módja annak, hogy megerősítsünk egy otthont – akár jelenlegit, akár leendő –, ha betartjuk a szövetségeket”².

Ám nehézségeik és megpróbáltatásuk időszaka még nem ért ezzel

véget. Három évvel azután, hogy apa visszatért a missziójából, kitört a második világháború, és másokhoz hasonlóan őt is besorozták. További négy évig volt távol otthonról, amíg a haditengerészet csatahajóin szolgált a Csendes-óceánon.

A szüleimnek nagyon nehéz volt ismét elválni. Ám édesanyám számára azok a magányos, aggodalommal teli és bizonytalan napok egyúttal a Lélek sugalmazásainak ideje is volt, melyek örök ígéretekről, vigaszról és békéről szóltak a vihar közepette.

A kihívásai ellenére édesanyám boldogsággal, örömmel, szeretettel és szolgálattal teli, értékes életet élt. A Szabadító iránti szeretete megnyilvánult élete cselekedeteiben. Bámulatra méltó kapcsolata volt a mennyyel, valamint adománya és képessége ahhoz, hogy mindenkit szeressen és megáldjon maga körül. Az Istenbe vetett hitét és az Ő ígéreteiben való reményét jól tükrözik Thomas S. Monson elnök szavai a templomról, mikor azt mondta: „...ahhoz, hogy elnyerjük ezeket az áldásokat egy áldozat sem túl nagy, és nincs az a teher vagy küzdelem, amely túl nehéz lenne.”³

Anya élete minden időszakában megerősítést és áldást merített az Úr iránti szeretetéből és a szövetségekből, melyeket hithűen megkötött és betartott.

Nem kétséges, hogy a ti történetek részleteiben különbözik majd az övétől. De néhány alapelv az életéből

mindannyiunkra vonatkozik. Amikor Isten leányai a templomra és szent szövetségeikre összpontosítanak, Isten személyes és hatásos módokon képes számukra áldásokat küldeni. Csakúgy, mint édesanyám számomra mutatott példája, a ti azon döntésetek, hogy hisztek a szövetségekben és betartjátok őket, a hit gazdag örökségét hagyja majd az utánaatok jövőknek. Nos, drága nőtestvéreim, hogyan juthatunk hozzá a templomi szövetségek erejéhez és áldásaihoz? Mit tehetünk már most azért, hogy felkészüljünk azokra az áldásokra?

Utazásaim során megismertem sokféle korú és körülményű nőtestvért, akiknek az élete választ ad ezekre a kérdésekre.

Maryvel nem sokkal a nyolcadik születésnapja után találkoztam. Mint sokan mások, lelkesen végzi a családtörténeti munkát, és már több mint 1000 nevet nyújtott be a templomba. Mary már most felkészíti magát azokra az áldásokra, melyek a templomba való belépéséből fakadnak, amikor majd betölti a tizenkettőt.

Brianna 13 éves, és imád családtörténeti és templomi munkát végezni. Elfogadta Neil L. Andersen elder templomi kihívását.⁴ Több száz nevet készített elő a templomi munkához, és a családjával és barátaival együtt végzik el a keresztteljedéseket. Ebben a szent munkában Brianna szíve nemcsak a földi atyáihoz, hanem Mennyei Atyjához is odafordul.

Bár Anfissa elfoglalt fiatal felnőtt, aki dolgozik és egyetemre jár, azért időt szakít minden héten arra, hogy elmenjen a templomba. Kinyilatkoztatásra törekszik, és békére talál, míg az Úr házában szolgál.

Kátya, egy kedves nőtestvér Ukrajnában, mélységesen szereti a templomot. Mielőtt megépült volna a Kijev templom, ő és mások

a gyülekezetéből 36 órát áldoztak arra, hogy évente egyszer eljussanak busszal a németországi templomba. Ezek az elkötelezett szentek imádkoztak, szentíráásokat tanulmányoztak, himnuszokat énekeltek és az evangéliumról beszélgettek az út során. Kátya ezt mesélte nekem: „Mikor végre odaértünk a templomba, fel voltunk készülve, hogy befogadjuk, amit az Úr tartogatott számunkra.”

Ha szeretnénk részesülni minden áldásban, melyet Isten oly nagylelkűen felajánl, akkor a földi utunk a templomhoz kell hogy vezessen. A templomok Isten szeretetét fejezik ki. Ő mindannyiunkat hív, hogy jöjjünk és tanuljunk Róla, érezzük a szeretetét, és részesüljünk a papsági szertartásokban, melyek szükségesek ahhoz, hogy örökre Vele éljünk. Minden szövetség egyesével köttetik meg. Minden nagy szívbeli változás számít az Úrnak. És a tiétek is mindennél jobban számít majd, mert amikor az Ő szent házába megyünk, akkor megadhat nekünk, hogy az Ő hatalmával legyünk felfegyverezve, az Ő neve legyen rajtunk, dicsősége körülvegyn bennünket, és rá legyünk bízva az angyalaira.⁵

Szilárd bizonyágomat teszem nektek arról, hogy szerető Mennyei Atyánk él. Az Ő szeretett Fián, Jézus Krisztuson keresztül a templom minden reménye, minden ígérete és minden áldása beteljesül. Azért imádkozom, hogy legyen hitünk bízni Őbenne és a szövetségeiben, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. David A. Bednar: Tisztességgel viselj nevet és tisztet! *Liahóna*, 2009. máj. 98.
2. Linda K. Burton: Segítő kezeket és szíveket keresünk a munka meggyorsításához! *Liahóna*, 2014. máj. 123.
3. Thomas S. Monson: A szent templom – jelzőtűz a világnak. *Liahóna*, 2011. máj. 92.
4. Lásd templechallenge.lds.org.
5. Lásd Tan és a szövetségek 109:22.

Neill F. Marriott

második tanácsos a Fiala Nők Általános Elnökségében

Világosságok megosztása

Szilárdan kell állnunk a hitünkben, és fel kell emelnünk hangunkat az igaz tan hirdetésében.

Ma este két fontos felelősségünkéről szeretnék beszélni: az első, hogy folyamatosan gyarapítsuk az evangéliumi világosságot és igazságot az életünkben, a második pedig, hogy osszuk meg ezt a világosságot és igazságot másokkal.

Tudjátok, milyen fontosak vagytok? Mindannyiótok – itt és most – értékes és elengedhetetlen Mennyei Atyánk szabadítástervében. Van munkánk, amelyet el kell végeznünk. Ismerjük a visszaállított evangélium igazságát. Készen állunk-e megvédeni ezt az igazságot? E szerint az igazság szerint kell élnünk, és meg kell osztanunk azt. Szilárdan kell állnunk a hitünkben, és

fel kell emelnünk hangunkat az igaz tan hirdetésében.

A 2014. szeptemberi magazinban M. Russell Ballard elder ezt írja: „Nagyobb szükségünk van a nők jellegzetes, befolyásos hangjára és hitére! El kell sajátítaniuk a tant, és meg kell érteniük, miben hiszünk, hogy bizonyosságukat tudják tenni az igazságról minden dologtól illetően.”¹

Nőtestvérek, ti erősítitek a Jézus Krisztusba vetett hitemet. Láttam a példátokat, hallottam a bizonyágókat, és éreztem a hiteteket Brazíliától Botswanáig! Befolyásotok köre elkísér titeket, bárhová menjete is. Érzik ezt a körülöttetek lévők – a családotoktól

kezdve a mobiltelefonokban található neveken át a közösségi médiában lévő barátaitokon keresztül azokig, akik mellettetek ülnek ma este. Egyet-értek Harriet Uchtdorf nőtestvérrel, aki ezt írta: „Lelkesen lobogó jelzőtüzek vagytok egy egyre sötétebb világban, amikor életetekkel megmutatjátok, hogy az evangélium örömteli üzenet.”²

Thomas S. Monson elnök rámutatott: „Ha világosságot akarsz adni másoknak, magadnak is világítanod kell.”³ Hogyan tudjuk elérni, hogy az igazság eme fénye folyamatosan ragyogjon bennünk? Néha úgy érzem magam, mint egy pislákoló villanykörte. Hogyan tudnánk jobban világítani?

A szentírások ezt tanítják: „Ami Istentől való, az világosság; és aki világo sságot fogad be, és megmarad Istenben, még több világosságot kap”⁴. Meg kell maradnunk Istenben, ahogy ez a szentírás is mondja. A világosság forrásához kell fordulnunk – Mennyei Atyánkhoz, Jézus Krisztushoz és a szentírásokhoz. Elmehetünk a templomba is, tudván, hogy a falain belül minden Krisztusra és az Ő nagyszerű engesztelő áldozatára mutat.

Gondoljatok bele, milyen hatással vannak a templomok a környezetükre! Megszépítik a belvárosokat és ragyognak a magas hegytetőkön. Miért tesznek széppé és miért ragyognak? Mert – ahogy a szentírások is mondják – a „világosság fénylik”⁵, a templomokban pedig igazság és örökkévaló cél lakozik, ahogyan bennetek is.

1877-ben George Q. Cannon elnök ezt mondta: „...minden templom... Sátán hatalmát gyengíti a földön”⁶. Hiszem azt, hogy bárhol is épül templom a földön, visszább szorítja a sötétséget. A templom célja az emberiség szolgálata, valamint annak biztosítása Mennyei Atyánk minden gyermeke számára, hogy képesek legyenek

visszatérni Hozzá, hogy Vele éljenek. Nem hasonlít-e a mi célunk e felszentelt épületekhez, az Úr e házaihoz? Vagyis, hogy szolgáljunk másokat és segítsünk nekik visszaszorítani a sötétséget, hogy visszatérjenek Mennyei Atyánk világosságához?

A szent templomi munka gyarapítani fogja a Krisztusba vetett hitünket, és így még inkább hatással lehetünk mások hitére. A templom tápláló lelkülete révén megismerhetjük a Szabadító engesztelésének valóságát, erejét és reménységét a személyes életünkben.

Néhány évvel ezelőtt családunk óriási kihívással nézett szembe. Elmentem a templomba, ahol buzgón imádkoztam segítségért. Megadatott nekem az igazság pillanata. Világos benyomást kaptam gyengeségeimről, és szörnyen megdöbbentem. Ebben a lelkileg oly tanulságos pillanatban egy büszke nő láttam, aki a saját feje után megy, nem feltétlenül az Úr útját követve, és magában a saját teljesítményeként könyvel el bármilyen úgynevezett sikert. Tudtam, hogy magamat látom. Szívemben így kiáltottam fel Mennyei Atyámhoz: „Nem akarok ez a nő lenni, de hogyan tudok megváltozni?”

A kinyilatkoztatás tiszta lelke által a templomban megtanultam, mennyire szükségem van egy Megváltóra. Gondolatban azonnal a Szabadító Jézus Krisztushoz fordultam, és éreztem, ahogy gyötrelmem eloszlik, és szívemben csodás remény ébred. Ő volt az egyetlen reménységem, és

egyedül Őbelé akartam kapaszkodni. Világos volt számomra, hogy az öntelt természetes asszony „ellensége Istennek”⁷ és mindazon embereknek, akik hatókörén belül állnak. Aznap a templomban megtanultam, hogy egyedül Jézus Krisztus engesztelése által lehetséges, hogy gögös természetem megváltozzon, és képes legyek jól cselekedni. Áthatóan éreztem a szeretetét, és tudtam, hogy a Lélek által képes tanítani és megváltoztatni engem, ha átadom Neki a szívemet, semmit sem tartva vissza.

Még mindig küszködök a gyengeségeimmel, de bízom az engesztelés isteni segítségével. E tiszta tanításban azért lehetett részem, mert beléptem a szent templomba, enyhülést és válaszokat keresve. Terhektől sújtva léptem be a templomba, és azzal a tudattal léptem ki onnan, hogy van egy mindenható és szeretettel teli Szabadítóm. Megkönnyebbültem és örömmel teltem el, mert részesültem az Ő világosságából, és elfogadtam az Ő számomra alkotott tervét.

Világszerte minden templom egyedülálló külsővel és felépítéssel rendelkezik, belül azonban mindegyikben ugyanaz az örökkévaló világosság, cél és igazság lakozik. Az 1 Korinthusbeliek 3:16-ban ezt olvassuk: „Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek?” Isten leányaiaként – a templomokhoz hasonlóan – mi is mindannyian a világ különféle pontjaira helyeztettünk, és mindannyiunknak megvan a maga sajátos külseje és felépítése. És bennünk is lakozik lelki világosság, mint a templomokban. Ez a lelki világosság a Szabadító világosságának tükröződése. Vonzani fogja az embereket ez a ragyogás.

Megvannak a földi szerepeink: leányok vagyunk, anyák, vezetők, tanítók, testvérek, kenyérkeresők,

feleségek és még sok egyéb. E szerepek mindegyike hatással van másokra. Mindegyik szerep erkölcsi erővel bír, amikor az evangéliumi igazságokat és a templomi szövetségeket tükrözzük az életünkben.

D. Todd Christofferson elder ezt mondta: „Az anya mindenképp olyan hatást tud gyakorolni, amelyet senki más, semmilyen más kapcsolatban.”⁸

Amikor gyermekeink még kicsik voltak, úgy éreztem magam, mintha férjemmel, Daviddal egy hajó kapitányai lennénk, 11 gyermekünket pedig egy kisebb hajókból álló hajórajként láttam, akik körülöttünk nyüzsögnek a kikötőben, arra készülődve, hogy egy nap vitorlát bontva kihajózzanak a világ tengerére. David és én szükségesnek láttuk nap mint nap az Úr iránytűjére tekinteni, hogy tudjuk, mi a legjobb irány, amerre kis flottánkkal vitorlázunk.

Napjaim tele voltak olyan felelhető teendőkkel, mint a mosott ruhák összehajtogatása, mesekönyvek olvasása, és egytálételek készítése vacsorára. Otthonunk kikötőjében olykor nem látjuk, hogy az egyszerű, következetes cselekedetek révén – amilyen a családi ima, a szentírás-tanulmányozás és a családi est – nagyszerű dolgok következnek be. De biztonyságot teszem arról, hogy e tettek örökkévaló jelentőséggel bírnak. Hatalmas öröm forrása, amikor ezek a kicsiny csónakok – a gyermekeink – erős, tengerbíró hajókká cseperednek, eltelve az evangélium világosságával, készen arra, hogy „Isten szolgálatába lép[jenek]”⁹. Hitünk és szolgálatunk apró cselekedetei jelentik legtöbbször számunkra azt, ahogyan megmaradunk Istenben, és idővel örök világosságot és dicsőséget hozunk családjunk, barátaink és ismerőseink életébe. Tényleg mindannyian rendelkeztek valamilyen hatókörrel!

Gondoljatok arra, milyen hatással lehet egy elemis korú kislány hite a családjára. Lányunk hite megáldotta a családjunkat, amikor elvesztettük kisfiunkat egy vidámparkban. A család eszeveszetten szaladgált, hogy megtaláljuk. Végül aztán a tízéves lányunk megragadta a karomat, és azt mondta: „Anyá, nem kellene imádkoznunk?” Milyen igaza volt! A család összegyűlt a bámészkodó tömeg szeme láttára, és imádkoztunk, hogy megtaláljuk a gyermekünket. És meg is találtuk. Minden elemis kislánynak azt mondom: „Kérlek, mindig emlékeztessétek a szüleiteket az imára!”

Idén nyáron kiváltságomban állt, hogy részt vegyek egy 900 fős Fialat Nők táborban Alaszkában. Nagyon mély hatást tettek rám a lányok. Lelki felkészülten jöttek a táborba, úgy, hogy elolvasták a Mormon könyvét, és kívülről megtanulták Az élő Krisztus: Az apostolok biztonysága című dokumentumot. A tábor harmadik estjén mind a 900 fiatal nő felállt, és közösen

elmondta a teljes kiáltvány szövegét, szóról szóra.

A Lélek betöltötte a hatalmas csarnokot, én pedig teljes szívemből szerettem volna csatlakozni hozzájuk. De nem fizettem meg a memorizálás árát.

Mostanra elkezdtem megtanulni Az élő Krisztus szövegét, ahogy ezek a nőtestvérek is tették, és az ő hatásuk miatt most sokkal teljesebben élem át azt az úrvacsorai szövetséget, hogy mindig emlékezzek a Szabadítóra, miközben újra és újra elismélem az apostolok biztonyságát Krisztusról. Az úrvacsora mélyebb jelentést kapott számomra.

Remélem, hogy az idén átadhatom a Szabadítónak karácsonyi ajándékként azt, hogy kívülről megtanultam és biztonyságot a szívemben őrzöm Az élő Krisztust december 25-re. Remélem, én is jóra való hatás lehetek – ahogyan az alaskai nőtestvérek voltak számomra.

Magatokra ismertek e dokumentum, Az élő Krisztus következő

szavaiban? „Mindenkit arra kért, hogy kövessék példáját. Beteget gyógyítva, vakot látóvá téve és a holtat feltámasztva járta Palesztina útjait.”¹⁰

Mi, az egyház nőtestvérei, nem járjuk Palesztina útjait betegeket gyógyítva, de imádkozhatunk az engesztelés gyógyító szeretetéért és alkalmazhatjuk azt egy gyengélkedő, kifocamodott kapcsolat érdekében.

Noha nem fogjuk visszaadni a vakok látását, ahogy a Szabadító tette, de bizonyosságot tudunk tenni a szabadítás tervéről a lelki vakságban szenvedőknek. Fel tudjuk nyitni értelmük szemét annak felismerésére, hogy szükséges a papság hatalma az örökkévaló szövetségekben.

Nem fogjuk feltámasztani a halottakat, ahogy a Szabadító tette, de áldást hozhatunk rájuk azáltal, hogy felkutatjuk nevüket a templomi munkához. Akkor valóban kiemeljük őket lelki börtönükből, és felkínáljuk nekik az örök élethez vezető ösvényt.

Tanúságomat teszem arról, hogy van egy élő Szabadítónk, Jézus Krisztus, és hogy az Ő erejével és világságával képesek leszünk visszazorítani a világ sötéttségét, hangot adni az általunk megismert igazságnak, és hatással lenni másokra, hogy az Úrhoz jöjjenek. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. M. Russell Ballard, "Men and Women and Priesthood Power," *Liahona*, Sept. 2014, 36.
2. Harriet R. Uchtdorf, *The Light We Share* (Deseret Book Company, 2014), 41; engedéllyel felhasználva.
3. Thomas S. Monson: Mert vak voltam, de most látok. *Liahona*, 1999. júl. 69.
4. Tan és a szövetségek 50:24.
5. Tan és a szövetségek 88:7.
6. George Q. Cannon idézet, *Felkészülés a szent templomba való belépésre* (füzet, 2002). 36.
7. Móziás 3:19.
8. D. Todd Christofferson: A nők erkölcsi ereje. *Liahona*, 2013. nov. 30.
9. Tan és a szövetségek 4:2.
10. Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága. *Liahona*, 2000. ápr. 2.

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Örömmel megélni az evangéliumot

Bízzatok Jézus Krisztus megmentő hatalmában; tartsátok be törvényeit és parancsolatait! Más szavakkal: örömmel éljétek meg az evangéliumot!

Szeretett nőtestvéreim, kedves barátaim és áldott tanítványai Jézus Krisztusnak! Megtiszteltetés számomra, hogy lehetőségem nyílik együtt lenni veletek, amint megnyitjuk Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza újabb általános konferenciáját. Az elkövetkező hét folyamán az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol találkozik majd az általános felhatalmazottakkal és az általános segédszervezeti vezetőkkel, majd pedig a következő szombaton és vasárnap a világméretű általános konferencia további üléseire is sor kerül. Nagyon hálás vagyok Thomas S. Monson elnöknek, Isten mai prófétajának azért, hogy engem kért meg, hogy az Első Elnökséget képviseljem, amint az egyház nőtestvéreihez szólok.

Miközben azon gondolkodtam, mit mondjak, gondolataim azon nők felé szálltak vissza, akik az életemet formálták, és átsegítettek engem a halandóság kihívásain. Hálát érzek nagymamám iránt, aki évtizedekkel ezelőtt úgy döntött, hogy elviszi családját egy mormon úrvacsorai gyűlésre. Hálás vagyok Ewig nőtestvérnek, egy idős,

egyedülálló német hölgynek, akinek a neve lefordítva azt jelenti: „Örökkévaló nőtestvér”. Ő volt az, akitől e bátor és csodálatos meghívás érkezett nagymamám felé. Különösen hálás vagyok édesanyámnak, aki átvezette négy gyermekét a második világháború forrágán. Eszembe jut a leányom, unokáim és mindazon hithű nők jövője, akik egy nap majd követik őket.

És természetesen örök hálát érzek feleségem, Harriet iránt, aki tizenévesen elbúvölt, anyaként viselte fiatal családjunk legnehezebb terheit, most pedig feleségemként velem tart, szereti és dédelgeti gyermekeinket, unokáinkat és dédunokáinkat. Ő képviselte az erőt az otthonunkban a jó és a rossz időszakokban egyaránt. Napfényt áraszt minden ismerőse életébe.

Végül pedig nagyon hálás vagyok mindannyiútoknak, hithű nőtestvérek millióinak szerte a világon, akárhány évesek is legyetek, akik oly sokat tesznek Isten királyságának felépítéséért. Hálás vagyok nektek azért a számtalan módért, ahogyan inspiráljátok, tápláljátok és megáldjátok a körülöttek élőket.

Isten leányai

Örömmel tölt el, hogy Isten ilyen sok leánya körében lehetek. Amikor az Isten gyermeke vagyok című dalt énekeljük, a szavak megérintik a szívünket. Ha elgondolkozunk ezen az igazságon – hogy mennyei szülők gyermekei vagyunk –,¹ elárasztanak bennünket az érzések eredetünkkel, célunkkal és küldetésünkkel kapcsolatban.

Jó emlékeznetek arra, hogy mindig Isten gyermekei vagytok. Ez a tudás átsegít benneteket az életetek legnehezebb szakaszain, és figyelemre méltó dolgok véghezvitelére ösztönöz majd benneteket. Fontos azonban arra is emlékeznetek, hogy örökkévaló szülők leányának lenni nem olyan tulajdonság, amelyet valamivel kiérdemeltetek, vagy valaha is elveszíthettek. Mindig, örökre Isten leányai maradtok. Mennyei Atyátoknak komoly elvárásai vannak veletek szemben, isteni származásotok azonban *önmagában* nem garantálja számotokra az isteni örökséget is. Isten azért küldött benneteket ide, hogy felkészítsen a jövőre, amely nagyszerűbb lehet, mint amit el tudtok képzelni.

Isten áldásai, melyeket a hithűeknek ígért, dicsőségesek és sugalmazók. Ezek között találunk „trónokat, királyságokat, fejedelemségeket, és hatalmakat, birodalmakat, minden magasságot és mélységet”². Ahhoz, hogy ezekre a felfoghatatlan áldásokra jogot formáljunk, több kell, mint egy lelki születési kivonat vagy egy „Isten gyermeke tagsági kártya”.

De hogyan nyerhetjük el ezeket?

A Szabadító megadta a választ e kérdésre napjainkban:

„...ha nem maradtok meg törvényekben, nem juthattok el erre a dicsőségre.

Mert szoros a kapu, és keskeny az út, amely felmagasztosuláshoz... vezet.

Fogadjátok be tehát a törvényemet.”³

Ezen ok miatt beszélünk arról, hogy a tanítványság ösvényén kell járunk.

Ezért beszélünk az Isten parancsolatai iránti engedelmességről.

Ezért beszélünk arról, hogy vidáman éljük meg az evangéliumot, teljes szívünkkel, erőnkkel, elménkkel és lelkünkkel.

Isten tud valamit, amit mi nem

Mégis néhányunk számára az Isten parancsolatainak való engedelmisség nem mindig érződik nagyon örömtelinek. Mondjuk ki nyíltan: lehetnek olyan parancsolatok, amelyek nehezebbnek vagy kevésbé vonzóknak tűnnek – parancsolatok, amelyekhez az olyan gyermek lelkesedésével viszonyulunk, aki egy tál egészséges, de utált zöldség előtt ül éppen. Összeszorított foggal rávesszük magunkat az engedelmisségre, hogy továbbléphessünk, kívánatosabb tevékenységek felé.

Az ehhez hasonló időszakokban talán felmerül bennünk a kérdés: „Tényleg Isten *minden* parancsolatának engedelmeskednem kell?”

Válaszom e kérdésre egyszerű:

Úgy vélem, Isten tud valamit, amit mi nem – olyan dolgokat, melyek meghaladják felfogóképességünket. Mennyei Atyánk örökkévaló lény, akinek a tapasztalata, bölcsessége és intelligenciája végtelenül nagyobb a miénknél.⁴ Sőt, ezenfelül még örökké szerető, könyörületes, és egyetlen

áldott cél vezérli: hogy létrehozza halhatatlanságunkat és örök életünket.⁵

Más szavakkal fogalmazva: nemcsak *tudja*, hogy mi a legjobb nektek, hanem minden *vágya*, hogy *azt válasszátok*, ami a legjobb számotokra.

Ha ezt a szívetek mélyén valóban elhiszitek – vagyis ha igazán hiszitek, hogy Mennyei Atyánk nagyszerű küldetése az, hogy felmagasztalja és megdicsőítse gyermekeit, és hogy Ő tudja a legjobban, hogyan lehet ezt véghezvinni –, akkor nem logikus-e, hogy be kell fogadnunk és követnünk kell a parancsolatait, még azokat is, amelyek nehéznek tűnnek? Nem kellene-e megbecsülnünk a világítótoronyokat, amelyeket Isten azért adott nekünk, hogy átvezessenek bennünket a halandóság sötétségén és megpróbáltatásain? Ezek jelzik a mennyei otthonunkba visszavezető utat. Azzal, hogy Mennyei Atyánk ösvényét választjátok, isteni alapot fektettek le az Isten leányaiként megvalósuló egyéni fejlődésetekhez, amely alap megáld majd benneteket egész életeteken át.

Meglátásom szerint a kihívás egy része az, hogy úgy képzeljük, Isten minden áldása a mennyben, egy óriási felhőben elzárva található, és Ő nem hagyja, hogy ezekhez hozzáférjünk, csak ha megfelelünk valamiféle általa felállított szigorú, atyáskodó követelményrendszernek. A parancsolatok azonban egyáltalán nem ilyenek. A valóság az, hogy Mennyei Atyánk folyamatosan áldásokat áraszt ránk. Éppen a mi félelmeink, kétségeink és bűneink azok, amelyek esernyőként

megakadályozzák, hogy ezen áldások eljussanak hozzánk.

Parancsolatai szeretetteljes utasítások és isteni segítség számunkra ahhoz, hogy összezárjuk az ernyőt, és élvezzük a mennyei áldások záporát.

El kell fogadnunk, hogy Isten parancsolatai nem csupán jó ötletek hosszú listáját jelentik. Nem „életviteli tanácsok” egy internetes blogról, vagy motivációs idézetek a Pinterest-ről. Isteni tanácsok ezek, amelyek örök igazságokon alapulnak, és azért adattak, hogy elhozzák a „békességet ebben a világban és örök életet az eljövendő világban”⁶.

Választhatunk tehát. Egyrészt ott van a világ véleménye, annak folyton változó elméleteivel és megkérdőjelezhető indítékaival. Másrészt pedig ott van Isten szava az Ő gyermekeihez – az Ő örök bölcsessége, biztos ígéretei és szerető utasításai, hogy visszatérhessünk az Ő színe elé dicsőségben, szeretetben és magasztosan.

A döntés a tiétek!

A tengerek, a homok és a végtelen csillagok Teremtője éppen most is kinyújtja felétek kezét. A boldogság, a béke és az örök élet nagy receptjét kínálja.

Ahhoz, hogy jogot formáljatok e dicsőséges áldásokra, meg kell alázkodnotok, hitet kell gyakorolnotok, magatokra kell vennetek Krisztus nevét, és Őt kell kutatnotok szavakban és tettekben is, valamint eltökélten kell „Isten tanújaként állni mindig és mindenben, és minden helyen”⁷.

Az engedelmesség miéértje

Amint megértitek Isten és parancsolatai valódi természetét, egyúttal jobban megértitek majd saját magatokat, valamint létezésetek isteni célját is. Ezzel együtt pedig megváltozik a motivációtok a parancsolatok követésére, így szívetek vágya

lesz, hogy örömmel éljétek meg az evangéliumot.

Azok például, akik úgy tekintenek az egyházi gyűlések látogatására mint személyes lehetőségre, hogy gyarapítsák Isten iránti szeretetüket, békét találjanak, felemeljenek másokat, keressék a Lelket, és megújítsák azon elkötelezettségüket, hogy Jézus Krisztust követik, sokkal gazdagabb tapasztalatokra tehetnek szert, mint azok, akik egyszerűen csak letöltik az idejüket a padokban. Nőtestvérek, *nagyon fontos*, hogy jelen legyünk a vasárnapi gyűléseken, egészen bizonyos vagyok azonban afelől, hogy Mennyei Atyánkat sokkal jobban érdekli a hitünk és a bűnbánatunk, mint a jelenléti számaink.

Itt egy másik példa:

Egy egyedülálló anya, akinek két kisgyermek van, a közelmúltban bárányhímlős lett. Persze nem kellett sok idő, hogy a gyermekei is megbetegedjenek. A feladat, hogy saját magáról és a két kicsiről is gondoskodjon, már önmagában is majdnem meghaladta a fiatal édesanya képességeit. Ennek eredményeként pedig az amúgy makulátlan otthon hamar rendetlen és koszos lett. A mosatlan edények halmokban álltak a mosogatóban, a szennyes pedig mindenütt másutt halmozódott hegyekbe.

Miközben síró gyermekeivel küszködött – és maga is csak sírni szeretett volna –, kopogtak az ajtón. A látogatótanítói voltak. Látták a fiatal anya gyötrelmét. Látták a házát, a konyháját. Hallották a síró gyermekeket.

Nos, ha ezeket a nőtestvéreket csupán a kijelölt havi látogatás teljesítése érdekelte volna, akkor talán átadtak volna az anyukának egy tál sütit, megemlétték volna, hogy hiányolták a Segítőegyletből a múlt vasárnap, és annyival búcsúztak volna, hogy „szólj, ha bármiben segíthetünk”. Aztán

vidáman továbbálltak volna, hálás szívvel, hogy ebben a hónapban is 100%-osak voltak.

Szerencsére ezek a nőtestvérek Krisztus igazi tanítványai voltak. Észlelték nőtestvérük szükségét, és munkába állították számos tehetségüket és tapasztalatukat. Rendbe szedték a káoszt, fényt és tisztaságot varázsoltak az otthonba, és felhívták az egyik barátjukat, hogy hozzon némi enni-valót, amire nagy szükség volt már. Amikor végre befejezték a munkát és elköszöntek, könnyek között hagyták az anyát – a hála és a szeretet könnyei között.

Attól a pillanattól fogva a fiatal anya véleménye a látogatótanításról gyökeresen megváltozott. „Már tudom – mondta –, hogy nem csak egy pipa vagyok valakinek a teendői között.”

Igen, a látogatótanítóknak becsület meg kell tenni havi látogatásaikat, mégpedig úgy, hogy nem mulasztják el a legfontosabb *miéértet* e parancsolat mögött: hogy szeressék Istent és a felebarátaikat.

Amikor Isten parancsolataira és a saját részünkre az Ő királyságának építésében úgy tekintünk, mint egy kipipálandó tételre a teendőink listáján, akkor elmulasztjuk a tanítványság lényegét. Elszalasztjuk a növekedést, amely abból származik, hogy örömmel élünk Mennyei Atyánk parancsolatai szerint.

A tanítványság ösvényének követése nem kell, hogy keserű élmény legyen. Ez „édes, felülmúlva mindazt, ami édes”⁸. Nem egy ránk nehezedő teher. A tanítványság felemeli lelkünket és megvidámítja szívünket. Hittel, reménnyel és jószívúsággal inspirál bennünket. Világossággal tölti meg lelkünket a sötét időszakokban, és derűvel a bánat idején.

Isteni hatalmat és tartós örömet nyújt nekünk.

Örömmel megélni az evangéliumot

Kedves nőtestvéreim az evangéliumban, legyetek akár 8, akár 108 évesek, remélem, egy dolgot igazán megértetek és tudtok:

Szeretnek benneteket.

Becsesek vagytok mennyei szüleiteknek.

A világosság és az élet végtelen és örök Teremtője ismer benneteket! Gondja van rátok.

Igen, Isten szeret benneteket ebben a pillanatban is és mindig.

Nem vár a szeretetével, amíg legyőzitek a gyengeségeiteket és a rossz szokásaitokat. Ma is szeret benneteket úgy, hogy teljesen tudatában van küzdelmeiteknek. Tudja, hogy szívből jövő és reménnyel teli imában fordultok Őhöz. Tud azokról az alkalmakról, amikor ragaszkodtatok az egyre halványuló fényhez és hittetek – még a növekvő sötétség ellenére is. Ismeri szenvedéseiteket. Ismeri a bánatot, melyet akkor éreztetek, amikor kevésnek bizonyultatok vagy elbuktatok. Ő ilyenkor is szeret benneteket.

Isten ismeri a sikereiteket is; még ha ezek aprónak is tűnnek számotokra, Ő elismeri és értékeli

mindegyiket. Szeret benneteket, mert mások felé fordultok. Szeret benneteket, mert kezet nyújtotok és segítetek másoknak nehéz terheik hordozásában – még akkor is, amikor a saját terheitekkel is küszködnetek kell.

Mindent tud rólatok. Tisztán lát benneteket – olyannak ismer titeket, amilyenek valójában vagytok. És szeret benneteket – most és mindig!

Szerintetek számít Mennyei Atyánknak, hogy a sminketek, a ruhátok, a hajatok és a körmötök tökéletes-e? Szerintetek attól teszi függővé, mennyire vagytok értékesek számára, hogy hány követőtök van az Instagramon vagy a Pinteresten? Úgy véltetek, azt várja el tőletek, hogy azon aggódtok vagy amiatt legyetek lehangoltak, mert valaki törölt benneteket a barátai vagy a követendő személyek közül a Facebookon vagy a Twitteren? Szerintetek külső megjelenésetek, a ruhaméretetek vagy a népszerűségeitek bír-e akár a legcsekélyebb befolyással is arra, hogy mennyire vagytok értékesek az Ő számára, aki a világegyetemet teremtette?

Nem csupán azért szeret benneteket, amik ebben a pillanatban vagytok,

hanem azért is, amilyen dicsőséges és fényes személlyé válhattok és szeretnétek válni.

Jobban szeretné, ha beteljesítenétek a rendeltetéséteket – vagyis, hogy tisztességgel visszatérjetez mennyei otthonotokba –, mint azt valaha is el tudnátok képzelni.

Tanúsítom, hogy ezt úgy érhetitek el, ha az önző vágyakat és érdemtelen törekvéseket az áldozat és a szolgálat oltárára helyezitek. Nőtestvérek, biztatok Jézus Krisztus megmentő hatalmában; tartsátok be törvényeit és parancsolatait! Más szavakkal – örömmel éljétek meg az evangéliumot!

Azért imádkozom, hogy az életek során megújult formában és megnövekedett mértékben tapasztaljátok meg Isten gyönyörű szeretetét; hogy hitet, eltökéltséget és elkötelezettséget találjatok arra, hogy megismerjétek Isten parancsolatait, kincsként megőrizzétek azokat a szívetekben, és örömmel éljétek meg az evangéliumot.

Megígérem, hogy amikor így tesztek, ráleltek a legjobb énetekre – a *valódi* énetekre. Rájöttök majd, hogy mit jelent valójában az örökkévaló Isten, minden igazlelkűség Ura leányának lenni. Erről teszem tanúságomat, és áldásomat adom rátok az Úr apostolaként, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Isten nemcsak a mi Uralkodónk és Teremtőnk, hanem egyben Mennyei Atyánk is. Minden férfi és nő Isten szó szerinti fia és leánya. Joseph F. Smith elnök azt tanította, hogy „az ember, lélekként, mennyei szülőktől fogantatott és született, és az Atya örökkévaló házaiban nevelkedett és vált éretté, még azelőtt, hogy világi [fizikai] testben eljött volna a földre” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* [1998]. 334.).
2. Tan és a szövetségek 132:19.
3. Tan és a szövetségek 132:21–22, 24.
4. Lásd Ésaías 55:9.
5. Lásd Mózes 1:39.
6. Tan és a szövetségek 59:23.
7. Móziás 18:9.
8. Alma 32:42.

Brazília, Sobral

Konferenciai történetek tárgymutatója

Ez a lista az általános konferencián elhangzott történeteket sorolja fel, melyeket felhasználhatsz a személyes tanulmányozásodhoz, valamint a családi estekhez és más tanításokhoz. A számok a beszédek első oldalára utalnak.

BESZÉLŐ	TÖRTÉNET
Neil L. Andersen	Neil L. Andersen megerősíti egy visszatért misszionárius bizonyosságát Joseph Smithről 28
M. Russell Ballard	Egy folyami túrávezető — miközben egy gyors sodrású szakaszon készülnek átutazni — figyelmezteti az utasokat, hogy „maradjanak a csónakban” 89
David A. Bednar	Miután David A. Bednar elder fia apró sérülését ellátják, ő is hasonló kezelésben részesíti a barátait 107
Linda K. Burton	Egy teljes idejű misszionárius nemesebb lélekkel végzi el a misszióját, miután szívét, lelkét, elméjét és erejét az Úrnak szentelte 111
Tad R. Callister	Ben Carson édesanyja teljes fordulatot hoz fia életébe 32 Egy libanoni lány az anyjától tanulja az evangéliumot 32 Tad R. Callister a szülei tanítják az evangéliumra 32
Craig C. Christensen	Több diakónus elmondja, miért becsüli nagyra Monson elnököt 50 Craig C. Christensen elder bizonyosságot szerez a Mormon könyve tanulmányozásával 50
D. Todd Christofferson	V. Henrik király azt mondja alattvalóinak, hogy mindenki a saját lelkének ura 16 Egy férfi nem hajlandó gondoskodni önmagáról, és beleegyezik, hogy kivigyék a temetőbe, és otthagyják 16
Quentin L. Cook	Lucy, a <i>Peanuts</i> című rajzfilmből, kifogásokat talál arra, hogy miért ejti el a labdát 46 Egy fiatalember olyan döntéseket hoz, melyek nem állnak összhangban azon céljaival, hogy missziót szolgáljon és templomban házasodjon 46 Egy egyetemi edzővel való beszélgetés megerősíti Quentin L. Cook azon döntését, hogy kövesse apja tanácsát 46
Dean M. Davies	Az egyház és tagjai a Fülöp-szigeteken más egyháztagokat és nem egyháztagokat mentenek egy pusztító tájfun után 53
Cheryl A. Esplin	Egy Fiatal Nők vezető az úrvacsora képessé tévő hatalmáról tanul 12 Egy 96 éves férfi azért jár el istentiszteletra, hogy vehessen az úrvacsorából 12
Henry B. Eyring	Egy új megtért segít az ifjú Henry B. Eyringnak és testvérének felkészülni a papsági szolgálatra 59 Henry B. Eyring édesapja és a püspöke azzal mutatják ki, hogy bíznak benne, hogy a segítségét kéri 59 Egy tapasztaltabb házitánítótárs megmutatja, hogy bízik Henry B. Eyring fiában 59 Henry B. Eyring édesanyja imádkozik, hogy fia meghallja Isten szavát abban, amit ő tanácsol neki 70 Az egyesült államokbeli Idaho egyházi vezetői kinyilatkoztatást kapnak arra, hogy segítsenek egy árvíz áldozatain 70 Egy nő, akinek a férjére ráruházták a pecsételő hatalmat, kinyilatkoztatás által tudja, hogy a férjét Isten hívta el 70
Eduardo Gavarret	Eduardo Gavarret teljes idejű misszionáriusként tanul egy leckét arról, hogy fontos a Szabadító hangját követni 37 Egy 14 éves uruguayi lány szülei és testvérei követik az ő példáját, és csatlakoznak az egyházhoz 37 Eduardo Gavarret szülei fogadják a misszionáriusokat és befogadják az üzenetüket is 37
Carlos A. Godoy	Hogy elnyerje a pátriárkai áldásában megígért áldásokat, Carlos A. Godoy, felesége támogatásával, továbbtanul 96
Robert D. Hales	Az ifjú Robert D. Hales bizonyosságot szerez, miközben a szüleitől, tanítóitól, a szentírásokból és a Szentlélektől tanul az istenségről 80
Jeffrey R. Holland	Thomas S. Monson papucsban tér vissza Németországból, miután elajándékozza a cipőjét, valamint a váltás öltönyét és ingeit 40
Larry S. Kacher	Larry S. Kachert és feleségét magával ragadja egy szakítóáramlás, de isteni közbeavatkozással sikerül kijutniuk a partra 104 Két férfi olyan döntéseket hoz, melyekkel eltávolítják saját családjukat az egyháztól 104 Larry S. Kacher feleségének szülei megáldják utódaikat azáltal, hogy az evangélium szerint élnek és tanítják azt a gyermekeiknek 104
Jörg Klebingat	Jörg Klebingat azt tanácsolja egy nővérnak az Ukrajnai Kijev Misszióban, hogy ne engedje, hogy a gyengeségei megbénítsák őt 34
Neill F. Marriott	Neill F. Marriott úgy hagyja el a templomot, hogy tudja, bizhat a Szabadítóban 117 Neill F. Marriott lánya imádkozásra buzdítja a családját, hogy megtalálják a család eltűnt kisfiát 117 Alaszkában kilencszáz fiatal nő mondja el kívülről Az élő Krisztus című kiáltványt 117
Hugo E. Martinez	Monson elnök szolgál egy édesapát, akinek a lánya beteg 102 A fivérek vízzel látják el a Martinez családot egy hurrikán követően 102
Thomas S. Monson	Egy torpedó beletalál a <i>Bismarck</i> csatahajó kormányművébe, amitől azt nem lehet a kijelölt irányba kormányozni 67 Kanadai egyháztagok gyakran látogatnak el egy német bevándorló házaspár otthonába, hogy részese legyenek az ottani békés lelkületben 86
Russell M. Nelson	Miután Russell M. Nelson műtétet hajt végre Spencer W. Kimball elnökön, a Lélek tanúságot tesz neki arról, hogy Kimball elnök lesz a próféta 74
Dallin H. Oaks	Felesége türelmének és kedvességének hatására a nem egyháztag férje úgy dönt, hogy megkeresztelkedik 25
Allan F. Packer	Az ifjú Allan F. Packer a favágásra összpontosítva elfelejti levenni a fejsze börtökjät 99
Boyd K. Packer	Egy nő felismeri, hogy a Szabadító már megfizetett a nő ellen elkövetett szörnyű tettekért 6
L. Tom Perry	Harold B. Lee elnök egyik unokája emlékezteti édesanyját a lefekvés előtti ima fontosságára 43
Lynn G. Robbins	Boyd K. Packer elnök megkérdezi Lynn G. Robbinst, melyik irányba néz, emlékeztetve őt arra, hogy a prófétát képviseli az emberek előtt 9
Jean A. Stevens	Jean A. Stevens szülei hűen ragaszkodnak a szövetségeikhez és az Úr iránti szeretetükhöz 114 A fiatal nők a templomi szövetségeikre készülnek 114
Dieter F. Uchtdorf	Egy férfinak rögeszméjévé válik a szomszédja kertjében éktelenkedő egyetlen szál gyermekláncfű 56 Egy bankrabló citromlével keni be az arcát, mert azt hiszi, attól láthatatlanná válik 56 Egy látszólag erős egyházközösségben 11 házasság végződik válással 56 A látogatótanítók egy egyedülálló édesanya segítségére sietnek, aki két beteg gyermekével küszködik 120

Thomas S. Monson elnök az általános konferencia vasárnap délutáni ülésén beszél

„Két pompás napon át hallgathattunk sugalmazott üzeneteket”

„Két pompás napon át hallgathattunk sugalmazott üzeneteket” – mondta Thomas S. Monson elnök a 184. félévi általános konferencia zárásaként 2014. október 5-én, vasárnap.

Az üzenetek között szó volt arról, hogy olyan bizonytságot fejlesszünk ki, amely segít bármilyen helyzetben kitartanunk; kövessük a Szabadító ösvényét és váljunk odaadó tanítványokká; kövessük és támogassuk a prófétákat; használjuk bölcsen az önrendelkezésünket; valamint tegyük az otthonunkat a szeretet, a biztonság, a példamutatás és az evangéliumi tanulás helyévé.

Szombati nyitóbeszédében Monson elnök megjegyezte, hogy az egyház továbbra is növekszik. „Most már 15 milliónál is többen erősítjük az egyházat, és a számunk egyre nő – mondta Monson elnök. – A misszionáriusi munka töretlenül halad előre. Több mint 88 000 misszionáriusunk szolgál, világszerte megosztva az evangélium üzenetét.”

A szombat délutáni ülésen felmentették, illetve nyugalmazott státuszra

emelték Carlos H. Amado és William R. Walker eldereket a Hetvenek Első Kvórumából. Arayik V. Minasyan és Gvido Senkans eldereket felmentették a területi hetvenesi szolgálatukból.

Az általános konferenciák történetében most először a nem angol anyanyelvű beszélők a saját anyanyelvükön mondhatták el a beszédüket. Chi Hong (Sam) Wong elder kantoni nyelven, Eduardo Gavarret és Hugo E. Martinez elderek spanyolul, Carlos A. Godoy elder pedig portugálul adta át az üzenetét.

A utahi Salt Lake Cityben található 21 000 férőhelyes konferencia központ, valamint a Templom tér csordulásig telt látogatókkal mindegyik konferenciai ülés alatt, melyet több mint 90 nyelvre fordítottak le és több mint 170 országba és területre közvetítettek. Ezenfelül a történeket televízió, rádió, műholdadáson és az interneten, többek között mobilszközökön is figyelemmel kísérhette a közönség. Ezen a konferencián volt az általános konferencia rádiósugárzásának 90., illetve televíziós közvetítésének a 65. évfordulója. ■

Joseph Smithről szóló film most már a Hulu oldalon is

Emberek milliói számára vált elérhetővé az a Joseph Smithről szóló film, melyet az egyház készített a próféta tiszteletére. A *Joseph Smith: A visszaállítás prófétája* című produkció, amely a Próféta életét és örökségét jeleníti meg, most már ingyenesen megtekinthető a Hulu online filmnéző oldalon.

Ez az első olyan egyházi film, amely elérhető olyan exkluzív, főbb elosztócsatornán, mint a Hulu, ahol mintegy 4 millió előfizető tud videofilmeket nézni Roku, Apple TV, Xbox, PlayStation, illetve okostelefonok és tabletek segítségével, melyek az internethez csatlakoztathatók. Azzal, hogy a film elérhető a Hulun, nemcsak az egyháztagok számára válik hozzáférhetőbbé, hanem lehetőség is biztosít arra, hogy még több nem egyháztag láthassa és tudhasson meg többet az egyházzól.

Ha az egyháztagok megnézik a filmet, megjegyzéseket hagynak, illetve osztályozzák azt, növelik annak esélyét, hogy mások is rátaláljanak. ■

A templomok építése tovább folytatódik

„[A]mikor az összes korábban már bejelentett templom felépül és felszentelésre kerül, akkor 170 működő templom lesz szerte a világon – mondta Thomas S. Monson elnök a 2014. októberi általános konferencián. – Mivel jelenleg minden erőnkkel arra összpontosítunk, hogy a korábban bejelentett templomokat befejezzük, most nem jelentünk be új templomot. Ám a jövőben, ha úgy ítéljük meg, hogy erre szükség van, és találunk megfelelő ingatlant hozzá, további templomok bejelentésére kerül majd sor.”

Azzal, hogy 2014 szeptemberében Monson elnök újraszentelte a Utahi Ogden templomot, 143-ra nőtt az egyház működő templomainak száma a világon.

2014. májusában Dieter F. Uchtdorf elnök, az Első Elnökség második tanácsosa, felszentelte a Floridai Fort Lauderdale templomot. Az Arizonai

A Utahi Ogden templomot 2014. szeptember 21-én szentelték fel újra

Phoenix templom felszentelésére 2014. november 16-án kerül majd sor, és legalább öt további templomot szentelnek fel vagy szentelnek újra 2015-ben. ■

A FÉNYKÉPET KÉSZÍTETTE: SARAH JANE WEAVER, CHURCH NEWS

A FORRÁSOK MÁSOK SZOLGÁLATÁHOZ HONLAP MÁR ELÉRHETŐ A TANÁCSOK SZÁMÁRA

A cövek és egyházközségi tanácsstagok számára már elérhető az új egyházi honlap: Források mások szolgálatához, a ministering.lds.org oldalon, melynek tartalmával segítséget nyújthatnak azoknak az egyéneknek és családoknak, akik fizikai vagy lelki szükségletekkel küzdenek, beleértve a nehéz és kényes ügyeket is. A honlapra azok léphetnek be az UNSZ-fiókjukkal, akik jelenlegi elhívásuk szerint tagjai a cövek vagy egyházközségi tanácsnak.

E forrásanyagokat, melyek korábban csak a püspökök és a cövekelnökök számára voltak elérhetők, frissítették és bővítették, különös figyelmet fordítva arra, hogy miként nyújtsanak segítséget azoknak, akik bántalmazás áldozatai lettek, függőséggel küzdenek, egyedülálló várandós szülők, pornográfiát használnak, azonos nemhez vonzódnak, illetve anyagi vagy munkavállalási gondokkal küzdenek.

A püspök irányítása alatt használhatják az egyházközségi tanácsok a Források mások szolgálatához anyagait, együtt tanácskozva az egyházközségen belüli egyének és családok megsegítéséről. ■

Tanítások napjainkra

2014 novemberétől 2015 márciusáig a melkisédeki papság és a Segítőegylet negyedik vasárnapi leckéire a 2014. félévi októberi általános konferencia beszédekből kell felkészülni. 2015. áprilisban szabadon választható, hogy a 2014. októberi vagy a 2015. áprilisi beszédekből készülnek fel ezekre a leckékre. A cövek- és a kerületi elnökök választják

ki, mely beszédek kerüljenek felhasználásra a területükön, illetve ezzel a feladattal megbízhatják a püspököket és a gyülekezeti elnököket is.

A negyedik vasárnapra eső tanításon résztvevőket arra biztatjuk, hogy előre tanulmányozzák a kiválasztott beszédeket. A konferenciai beszédek számos nyelven elérhetők a conference.lds.org honlapon. ■

SEGÍTSÉG AZOKNAK, AKIK SZERETTÜK FÜGGŐSÉGE MIATT KÜSZKÖDNEK

Azok a házastársak és családok, akik egy szeretttük függősége miatt küszködnek, új, online elérhető forráshoz fordulhatnak segítségért, reményért és gyógyulásért.

A Házastárs- és családtámogatási kalauz, amely az AddictionRecovery.lds.org honlapon található, azt a célt szolgálja, hogy segítsen a házastársaknak és a családtagoknak lábra állni azon nehézségekből, melyeket házastársuk függőség okozta viselkedése, többek között kábítószer, alkohol, pornográfia vagy más káros szerek használata vagy káros tevékenységek gyakorlata miatt szenvednek el. A honlap jelenleg csak angolul érhető el, de hamarosan hozzáférhető lesz francia, japán, kínai, koreai, német, olasz, orosz, portugál és spanyol nyelven is.

A kalauz 12 szakaszra van osztva, melyek a gyógyulásra, a reményre és arra összpontosítanak, hogy miként lehetnek az érintettek erőre Jézus Krisztus által.

Számos gyakorlati tanács is található az oldalon, például: hogyan állítsunk fel korlátokat és szabályokat, hogyan beszéljünk a függőségről és a felépülésről egy szeretttünkkel, és hogyan reagáljunk helyénvalóan a visszaesésre.

A kalauzt bizalmas házastárs- és családtámogatási csoportfoglalkozásokon is használják, melyeket az UNSZ Családsegítő Szolgáltatások tart. Személyes tanulmányozás céljából, valamint az egyházi vezetők által is használható interjúk és tanácsadások alkalmával. ■

FÉNYKÉPZTE: SCOTT G. WINTERON, DESERET NEWS

Fiatal felnőttek hallgatják egy áhítat beszélőjét a Brigham Young Egyetem Marriott központjában, a Utah állambeli Provóban, az Egyesült Államokban

Januártól változások lesznek a fiatal felnőtteknek szóló áhítatok megrendezésében

Az Első Elnökség és az Egyházi Oktatási Testület bejelentette, hogy 2015 januárjától az alábbi változtatásokat hajtják végre a fiatal felnőtteknek szóló áhítatok gyakoriságát, helyszínét és közzétételét illetően:

A program neve: Világméretű áhítat fiatal felnőtteknek: Egy est (a beszélő neve)-val/vel.

Gyakorisága: Évente háromszor: január második vasárnapján, május első vasárnapján, valamint szeptember második vasárnapján.

Hallgatósága: Minden fiatal felnőtt, házas és egyedülálló egyaránt, illetve a gimnáziumok és középiskolák végzős tanulói is részt vehetnek a közvetítésen.

Helyszínei: A januári áhítatok a provói Brigham Young Egyetemen, illetve a BYU idahói vagy hawaii kampuszán lesznek megtartva. A májusi áhítatok a Salt Lake Cityben lévő Konferencia-központban vagy az egyház központjának más helyszínein kerülnek megrendezésre. A szeptemberi áhítatok pedig az Egyesült

Államok különböző pontjain fogják megtartani.

Közzététele: A beszédek szöveges, hang- és videoanyaga az áhítatokot követően már pár napon belül elérhetőek lesznek angolul az LDS.org oldalon, valamint az Evangéliumi könyvtár alkalmazáson belül az új Fiatal felnőttek gyűjteményben. Más nyelveken később lesznek hozzáférhetőek. A beszédek összefoglalói megjelennek majd a *Liahóna* folyóiratban, továbbá idézetek, mémek és videobejátások lesznek közzétéve élőben, valamint az áhítatot követően az egyház közösségi média csatornáin, többek között a beszélő saját közösségi oldalain.

A beszélőket továbbra is az Első Elnökség választja ki az egyház általános felhatalmazottjai és általános tisztségviselői közül.

A változtatásokat a 2014. november 2-i EOSZ áhítaton jelentették be a fiatal felnőtteknek, a papsági vezetőket pedig a 2014. augusztus 28-i Elsőelnökségi levélben értesítették, amely a 2015. évi műsorszórás adásrendjét is tartalmazta. ■

Az UNSZ Jótékonyági Szervezet segítséget nyújt

Avisszaállítás korai napjaitól kezdve Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza azon elhatározásáról ismert, hogy kinyújtsa kezét a szenvedők felé és felemelje őket.

Az elmúlt években az egyház tagjai és mások bőkezű felajánlásokkal támogatták az egyház Emberbaráti Szolgáltatások programjait, hogy megáldják az emberek életét szerte a világon. 2013-ban az UNSZ emberbaráti programok több mint 10,5 millió embernek nyújtottak segítséget 130 országban.

Ezen erőfeszítések közé tartozott a kényelmi és létszükségleti cikkek, valamint tiszta víz biztosítása; szülésznők és orvosok képzése, hogy újszülöttek ezreinek életét tudják megmenteni; illetve kerekesszékek adományozása. Emellett az egyház szemészeti ellátást és képzést is nyújt, oltásokat biztosít, és segít a közösségeknek tápanyagban gazdag élelmiszerek termesztésében.

Menekülteknek nyújtott segítség

Az egyház folyamatos és jelentős erőfeszítéseket tesz a menekültek, valamint a konfliktusok és élelemhiány sújtotta területeken szenvedők megsegítésére. Közelmúltbeli segítségnyújtások:

- Az egyház több ezer sátor és alapvető élelmiszerekből összeállított csomagokat adományozott családoknak a Csád Köztársaságban, továbbá kézzel pumpálható kutakat, latrinákat és zuhanyépületeket állított fel a menekülttáborokban Burkina Fasóban.
- Jordániában, Szíriában, Libanonban, Irakban és a kurd területeken az UNSZ Jótékonyági Szervezet élelmiszercsomagokat, takarókat,

orvosi műszereket, higiéniai csomagokat, ágyneműket és téli ruhákat osztott szét. Irakban és a kurd területeken kerekesszékeket és egyéb mozgást segítő eszközöket adtak át a konfliktusok során megsérült embereknek.

- Gázában az egyház gyógyszereket, orvosi műszereket és tejport adományozott a központi kórháznak.
- Izraelben ultrahangkészüléket kapott az egyik egészségügyi intézmény.
- Ukrajnában és Oroszországban az egyház az Egyesült Nemzetek Fejlesztési Programjával társulva élelmiszert, ágyneműt, ruházatot és személyes higiéniai cikkeket osztott szét 30 000 ember között, akik a polgári zavargások miatt kényszerültek elhagyni az otthonukat.

Az UNSZ Jótékonyági Szervezet továbbra is politikailag semleges marad, és minden népnek segítséget nyújt, vallástól függetlenül.

Segítségnyújtási erőfeszítések

Az egyház természeti katasztrófák esetén is mozgásba lendül.

- Sierra Leonében és Libériában az egyház 1600 helyi önkéntessel nyújtott képzést az Ebola elkerüléséhez, illetve élelmiszert és alapvető higiéniai és egészségügyi felszereléseket osztottak szét.
- A heves monszun okozta áradások miatt Pakisztánban és Indiában élelmiszert, higiéniai csomagokat és egészségügyi ellátmányokat adtak át.
- Tongán egy ciklon emberek százainak otthonát döntötte romba, többek között 116 egyháztag családot is. Az egyháztagok segíteni fognak az otthonok újjáépítésében. Először képzésben részesülnek, hogy miként építsenek maguknak saját menedéket, majd megkérik őket, hogy segítsenek legalább négy másik embernek felépíteni az övéiket. Az egyház a növények újratermesztésében is segít, képzést nyújtva az otthoni kertészkedésben.
- Mexikóban, miután egy hurrikán otthonok ezreit rongálta meg vagy

SARAH JANE WEAVER, CHURCH NEWS

A Jordániai Ammán Kerület elnöke és a lánya menekültekkel találkozik

pusztította el, a helyi egyházi vezetők élelmiszert és vizet osztottak szét a károsult egyháztagok között, majd az egyház a helyi kormánnyal együttműködve élelmiszercsomagokat biztosított a többi károsultnak is.

Amit te tehetsz

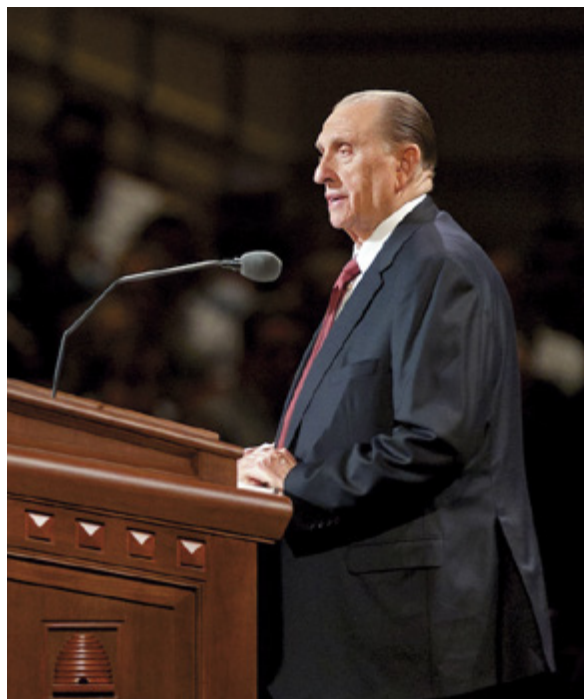
Az Emberbaráti Segély Alapba benyújtott adományok segítenek az egyháznak azonnal reagálni a krízishelyzetekre. Ezenfelül az egyháztagok, bárhol is éljenek, krisztusi szeretetet mutathatnak, szolgálatot végezhetnek és tiszteletet alakíthatnak ki minden ember iránt. Amikor törődéssel fordulunk a saját közösségünkön belüli menekültek és bevándorlók, vagy az egyéni katasztrófákkal küzdők felé, és baráti kezet, érdeklődést, szerető környezetet biztosítunk számukra, az olyan krisztusi tett, amely sohasem hiábavaló.

Az emberbaráti segítségnyújtáson keresztül az egyház Thomas S. Monson elnök tanácsát kívánja a gyakorlatba ültetni, miszerint „megerősíthetjük egymást; képesek vagyunk arra, hogy észrevegyük az észrevétel nélkül maradót! Amikor vannak szemünk, melyek látnak, füleink, melyek hallanak, és szívünk, mely tud és érez, kinyújthatjuk a kezünket és megmenthetjük azokat, akikért felelősek vagyunk!” (A szolgálatra szólító elhívás. *Liahóna*, 2001. jan. 58.). ■

Szent ima. Készítette: Linda Curley Christensen

*Joseph Smith próféta a következőket írta arról az élményéről, melyet 14 évesen a szent ligetben élt át:
„[F]élrevonultam az erdőbe... [e]gy csodálatos, tiszta nap reggelén..., ezernyolcszázhusz koratavaszán.
... minden aggodalmam közepette addig még soha nem próbáltam hangosan imádkozni.
... amikor körbenéztem magam körül, és magamat egyedül találtam, letérdeltem, és elkezdtem Isten
előtt feltárni szívem vágyait” (Joseph Smith története 1:14–15).*

„Krisztus azt ígérte nekünk, hogy megosztja velünk azt az örök életet, melynek elnyeréséért meghalt, ha szavait megismerve, tanításait követve és az Ő útját járva igyekszünk Őt tenni életünk középpontjába – mondta Thomas S. Monson elnök az egyház 184. féléves általános konferenciáján. – Nincs magasztosabb cél annál, amikor úgy döntünk, hogy elfogadjuk a Tőle jövő fegyelmezést, az Ő tanítványainvá válunk, és egész életünkben az Ő munkáját végezzük. Semmi más, semmilyen más döntésünk nem képes kihozni belőlünk azt, amit Ő.”

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA